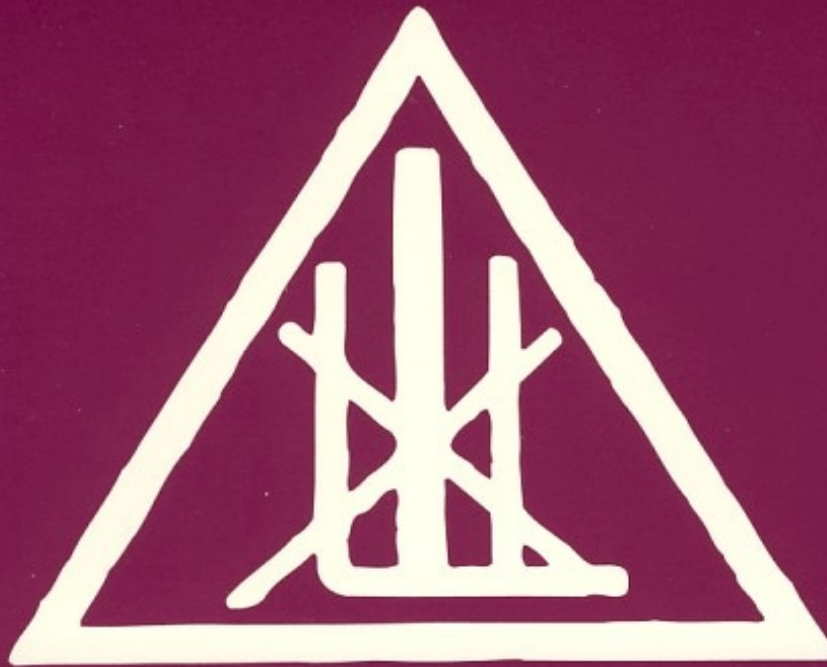

ALICE A. BAILEY

**MENNESKEHEDENS
PROBLEMER**

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternealisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Alice A. Bailey

Menneskeheds problemer

ESOTERISK CENTER FORLAG

Menneskehedens problemer

Originaltitel: Problems of Humanity

© Copyright 1964 by Lucis Press Ltd., Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 1999

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-38-7

Oversættelsen er et gruppearbejde

www.shop-ecf.dk

info@shop-ecf.dk

Forord

Den første udgave af denne bog, udgivet i 1947, indeholdt essays om menneskehedens grundlæggende problemer. De blev oprindeligt udgivet som pjece mellem oktober 1944 og december 1946, og beskæftigede sig primært med forholdene under og umiddelbart efter krigsårene 1939-1945.

I 1953 blev anden udgave udgivet med udeladelse af stof, som udviklingen var løbet fra. Ved tredje udgave i 1964 blev bogen endnu engang revideret. Siden da har menneskehedens fremskridt været så store, at problemernes art har ændret sig markant. For eksempel er der stadig problemer i relation til verdens børn, men nu af en anden karakter og under andre vilkår end i efterkrigstiden. Problemerne med kapital, arbejde og beskæftigelse har også ændret sig meget i en stadigt mere automatiseret og computerstyret verden. Den betydningsfulde udvikling inden for mange grene af ortodoks religion har givet nye problemer for verdens trosretninger.

Der kan knyttes tilsvarende kommentarer til alle de behandlede problemer. I tilføjelse hertil opstår der nye problemer under nutidens betingelser, skønt disse problemer ofte med udbytte vil kunne betragtes som varianter og udbygninger af de seks grundlæggende problemer, der bliver behandlet i denne bog.

Da vi igen i 1993 skulle genoptrykke bogen, måtte vi beslutte, om det ville være bedre at beskære den oprindelige tekst og kun lade den reducerede tekst blive tilbage, med realitetsbetonet materiale og oplysninger, eventuelt suppleret med andre forfattere, eller om vi skulle genoptrykke bogen uden ændringer. Da den grundlæggende lære om alle menneskehedens problemer stadig er lige sund, dynamisk og nødvendig, som den var, da den oprindeligt blev skrevet, har vi besluttet at genoptrykke bogen uden ændringer.

Men det er imidlertid vigtigt, at de, der studerer denne bog, er bevidst om dens historie, således at den essentielle lære kan erkendes og absorberes, og de irrelevante faktorer kan ignoreres. De åndelige principper, der skal anvendes i forbindelse

med menneskehedens problemer, der er beskrevet i denne bog, er stadig gyldige i dag og ignoreres i det store hele af størstedelen af menneskeheden. De esoterisk studerendes hjælp til skabelse af »løsningernes tankeform« af menneskelige problemer i en verden i krise er en vigtig og praktisk form for tjeneste.

Lucis Publishing Company, New York, London

Indhold

	Side
<u>Kapitel I</u>	
Nationernes psykologiske rehabilitering.....	<u>15</u>
<u>Kapitel II</u>	
Problemet med verdens børn.....	<u>37</u>
<u>Kapitel III</u>	
Problemet vedrørende kapital, arbejde og beskæftigelse.....	<u>67</u>
<u>Kapitel IV</u>	
De etniske minoriteters problem.....	<u>83</u>
<u>Kapitel V</u>	
Kirkernes problem.....	<u>115</u>
<u>Kapitel VI</u>	
Problemet vedrørende international enhed.....	<u>155</u>
<u>Register</u>	<u>169</u>

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle – fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv – er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter,

eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

Indledning

Det er af afgørende betydning at alle tænkende mennesker ofrer tid og opmærksomhed på de store verdensproblemer, som vi i denne tid står overfor. Nogle af problemerne kan løses forholdsvis hurtigt – gennem sund fornuft og en korrekt personlig vurdering. I andre tilfælde vil en fremsynet planlægning være påkrævet samt stor tålmodighed, efterhånden som de nødvendige skridt – et efter et – bliver taget til en forandring af menneskelige værdier, og vi får en ny holdning med hensyn til rette menneskelige relationer. I erkendelsen af den menneskelige bevidstheds udvikling og i betragtning af den åbenbare forskel, som eksisterer mellem det primitive menneske og nutidens intelligente menneskehed, ligger grunden til en urokkelig optimisme, når det drejer sig om menneskehedens skæbne.

De seneste, umiddelbart iøjnespringende begivenheder forflygtiger ikke den lange historie om menneskelig udvikling og erkendelsen af de vidtrækkende forandringer, der har fundet sted i den menneskelige bevidsthed; de betinger grundlæggende menneskets mål, alle menneskelige kontakter og understreger, perspektivisk og med forstående indsigt, de menneskelige reaktioner.

De primitive menneskeracers langsomme og begrænsede bevægelser har veget pladsen for fart og hastig bevægelse (den næsten utrolige bevægelighed) og transportmuligheder med flyvemaskiner. De primitive lyde og det begrænsede ordforråd hos vilde folkefærd har udviklet sig til de nuværende nationers komplicerede sprogsystemer. De forskellige primitive kommunikationsformer såsom trommer eller bål er erstattet af telegraf, telefon og radio. De uciviliserede øboers udhulede træstammer har udviklet sig til nutidens hurtiggående fartøjer, som iler fra havn til havn ved mekanisk drivkraft i løbet af nogle få, korte dage. De tidligere langsommelige måder, hvor man rejste til fods, til hest eller i hestetrukne vogne, er veget pladsen for tog, der krydser hele kontinenter med en hastighed på langt over 100 km i timen. De tidligere og enkle civilisationer er blevet efterfulgt af vor tids komplicerede og højt organiserede sociale,

økonomiske og politiske civilisation. Tidligere tiders kultur, kunst, litteratur, musik og filosofi er i dag til rådighed for den almindelige borger.

De ovennævnte kontraster udgør et perspektiv og en baggrund, som vil inspirere og give håb for fremtiden og tillid til menneskets endelige skæbne. Fortiden kan i virkeligheden bedre sammenlignes med stadiet før fødslen end med en almindelig livsproces. Den er et forstadium til en rigere og mere oplyst tilværelse; den er en indledende periode til en kultur og en civilisation, som vil tjene til Guds ære og fremstå som et levende vidnesbyrd om menneskets guddommelighed.

Når fødselsprocessen er overstået, vil vi se en ny menneskehed i virksomhed på Jorden – en ny race, fordi dens udfoldelser har taget en anden retning.

Der er naturligvis mange mindre problemer, men de, som behandles i denne bog, vedrører de største af dem, som menneskeheden i øjeblikket står overfor, og de må finde deres løsning i løbet af de kommende 25 år (skrevet i 1947). Dette kan ske gennem den enkle metode (enkel at skrive men vanskelig at realisere) som går ud på *oprettelsen af rette menneskelige relationer mellem mennesker og mellem nationer*.

Det umiddelbart foreliggende åndelige problem, som alle står overfor, består i efterhånden at modvirke had ved at tilskynde til praktisering af den gode viljes skolede, idérige, kreative og praktiske metode.

God vilje er menneskets første forsøg på at udtrykke Guds kærlighed. Dens virkning på jorden vil være fred. Den er så enkel og praktisk anvendelig, at mennesker ikke vil forstå at værdsætte dens magt eller dens videnskabelige og dynamiske virkning. Et menneske, som oprigtigt praktiserer god vilje i en familie, kan helt ændre dens holdninger. God vilje, som virkeligt praktiseres i grupper i enhver nation, i politiske partier og religiøse grupper i ethvert land, og mellem alle verdens nationer, kan revolutionere verden.

Nøglen til menneskehedens problemer (idet man gennem de sidste to hundrede år har fokuseret på økonomiske problemer og det teologiske dødvande i de ortodokse kirker) ligger i at tage og ikke give, at acceptere og ikke dele, at beholde og ikke

at fordele. Dette indebærer et brud på en lov, som har bragt menneskeheden i en tilstand af positiv skyldfølelse. Krig er den grusomme bod som menneskeheden må betale for denne store separatistiske synd. Hierarkiets påvirkning er modtaget, forvrænget, misbrugt og misfortolket, og den nye gruppe af verdensstjenere har fået til opgave at modvirke dette onde.

Menneskeheden har aldrig virkelig levet op til den lære, som er givet den. Åndelig påvirkning, enten den er formidlet af Kristus, Krishna eller Buddha (og viderebragt til masserne af deres disciple), har endnu ikke fundet det udtryk, som man havde forventet. Mennesker lever ikke op til, hvad de allerede ved. De udnytter ikke deres informationer i praksis, de kortslutter lyset, de disciplinerer ikke sig selv, de lader sig styre af grådigt begær og uretmæssige ambitioner og ikke af indre viden. For at sige det videnskabeligt og belyse det fra et esoterisk synspunkt, åndelig påvirkning er blevet afbrudt, og der er blevet en forstyrrelse i det guddommelige kredsløb. Det er verdensdisciplenes opgave at genoprette dette kredsløb og få denne forstyrrelse til at ophøre. Det er det største problem, åndeligt indstillede mennesker står over for i dag.

Kapitel I

Nationernes psykologiske rehabilitering

Dette problem er langt mere kompliceret og dybtgående, end det ser ud til ved første blik. Hvis der kun var tale om nationale psykoser og mentale forhold, som var fremkaldt af krigshandlinger og deltagelse i dem, ville problemet være alvorligt nok, men det vil da let kunne løses ved at genoprette sikkerheden, ved en sund psykologisk behandling af de forskellige nationer, af deres fysiske opbygning og ved en genoprettelse af frihed, gunstige lejligheder, fritid og – frem for alt – ved organisering af mænd og kvinder af god vilje. Denne sidstnævnte gruppe vil være rede til at gennemføre de nødvendige uddannelsesmæssige processer, og (hvad der er langt mere betydningsfuldt) de vil forsøge at formidle åndelig inspiration – noget som menneskeheden har stort behov for i dag. Der er tilstrækkelig mange mænd og kvinder af god vilje i verden i dag til at gennemføre dette, *hvis* man kan nå dem, og hvis de kan få inspiration og støtte i deres bestræbelser, materielt så vel som åndeligt.

Situationen er langt mere vanskelig, end man får indtryk af ved en overfladisk analyse. Baggrunden for det psykologiske problem, som det handler om, ligger hundreder af år tilbage, det er en væsentlig del af sjælen i hver enkelt nation og øver i dag en stærk indflydelse på sindelaget hos alle nationers folk. Heri ligger den største vanskelighed, og den kan ikke afhjælpes ved nogen form for bestræbelse eller åndelig indsats fra de organiserede kirker (som udviser en beklagelsesværdig mangel på forståelse af problemet) eller fra åndeligt indstillede grupper og enkeltpersoner.

Det arbejde, som skal gøres, er så påtrængende nødvendigt, at hvis det ikke udføres, vil det fremkalde så afskrækkende følger, at det er nødvendigt her at påpege visse faremomenter og visse nationale anlæg, som vil udgøre en trussel mod verdensfreden. Disse problemer kan naturligt inddeles i to kategorier:

1. De enkelte nationers interne, psykologiske problemer.
2. Store verdensproblemer, såsom relationer mellem nationer og relationen mellem virksomhed og arbejdskraft.

Før verden kan blive et mere sikkert, mere tiltrækkende, smukkere og mere sundt levested, må alle nationer erkende deres situation og gå i gang med en håndtering af deres egne psykologiske svagheder og komplekser. Hver enkelt nation må tilstræbe en sund mental holdning og praktisere en sund psykologisk målsætning. Der må opnås international enhed, som ikke kun skal baseres på gensidig tillid men også på rigtige mål for verden som helhed og på sand psykologisk forståelse.

Mænd og kvinder overalt i verden stræber allerede efter individuelle forbedringer; grupper inden for alle nationer har samme motivation; den indre trang til at nå frem til smukkere udtryksformer, en ædel karakter og bedre livsvilkår, er til enhver tid menneskehedens fremtrædende kendetegn. I de tidlige stadier af menneskehedens historie viste denne trang sig ved ønsket om bedre materielle forhold og omgivelser; i dag kommer denne trang til udtryk i kravet om skønhed, fritid og kultur; den giver sig til kende gennem skabende arbejde og svinger gradvist og uafviseligt ind i det stadium, hvor rette menneskelige relationer bliver det bærende princip.

I dag står alle nationer over for en ganske enestående gunstig lejlighed. Hidtil er problemet med psykologisk integration, intelligent levevis, åndelig vækst og guddommelig åbenbaring håndteret ud fra menneskets, enhedens synsvinkel. På grund af menneskehedens videnskabelige resultater (som skyldes det menneskelige intellekts udvikling) er det nu muligt at anlægge en langt større målestok og at se menneskeheden i et sandere perspektiv. Vor horisont rækker ind i uendeligheden; vort syn er ikke længere fokuseret på den umiddelbare forgrund. Familien erkendes nu som en enhed i samfundet, og samfundet erkendes som en integreret og effektiv del af byen, staten eller nationen. Vagt, endnu ineffektivt, forestiller vi os dette koncept som en del af de internationale relationers område. Tænkere over hele verden virker på internationalt niveau; det er en garanti for

fremtiden, kun når mennesker kan tænke i denne større målestok, vil det blive muligt at sammensmelte alle mennesker, vil broderskab opstå, og *menneskeheden* blive en del af vor bevidsthed.

I vor tid begrænses de fleste menneskers begrebsverden af deres egen nation eller gruppe; de har forbedret den individuelle fysiske og mentale velfærdstilstand og har en vision om muligheden for at yde deres bidrag til udvikling og stabilitet til den nationale helhed. De forsøger at samarbejde, at forstå og at fremme de samfundsmæssige goder. Det er ikke ualmindeligt, men er karakteristisk for tusindvis af mennesker i alle nationer. Denne ånd og holdning vil en dag være betegnende for nationernes indbyrdes forhold. I dag er dette *ikke* tilfældet, og en ganske anden psykologi gør sig gældende. Nationer søger og kræver det bedste til sig selv, uanset omkostningerne for andre. De betragter denne indstilling som rigtig og et tegn på godt borgerskab. Nationer farves af had og fordomme, hvoraf mange er lige så uønskede i dag som grimt sprog ved et religiøst møde. Nationer er splittede og indbyrdes adskilt af racisme, af politiske uoverensstemmelser og af religiøse holdninger. Alt dette skaber forstyrrelse og ender i katastrofer.

En stærk følelse af nationalisme – påståelig og dogmatisk – kendetegner borgerne i de fleste lande, især hvor det drejer sig om deres indbyrdes relationer. Det afføder modvilje, mistillid og afsporing af rette menneskelige relationer. Alle nationer besidder disse egenskaber og holdninger, og giver udtryk for dem i overensstemmelse med den enkelte nations kultur og ånd. Alle nationer, ligesom alle familier, rummer også grupper eller personer som udgør uromomenter i forholdet til gruppens øvrige medlemmer, som har gode hensigter. Der findes nationer inden for det internationale samfund, som er og længe har været forstyrrende elementer.

Problemet med samspillet og vekselvirkningen mellem nationerne er stort set et psykologisk problem. En nations sjæl har en meget stærk indflydelse. Den nationale tankeform (opbygget gennem århundreder ved en nations tænkning, målsætning og ambitioner) udgør en idealisering af dens mål og kendetegner et folk yderst effektivt. En polak, en franskmand, en amerikaner,

en hindu, en englænder eller en tysker er let genkendelig, uanset hvor de befinder sig. Denne erkendelse er ikke udelukkende baseret på udseende, tale eller vaner, men hovedsagelig på den mentale holdning, som han giver udtryk for, hans relativitets-sans og en generel nationalitetshævdelse. Alt dette er udtryk for en påvirkning af den nationale tankeform, under hvilken han er opvokset. Hvis han derved demonstrerer, at han er en god, samarbejdende borger inden for den pågældende nations grænser, er det godt og ønskeligt. Hvis han derimod fremtræder som en selvhævdende, arrogant person, kritiserer befolkningen i andre lande og tænker i separatistiske baner, bidrager han til verdens splittelse og til om-sig-gribende internationalt sammenbrud. Dette udgør en trussel for verdensfreden. Problemet bliver derfor et problem, som berører alle. Nationer kan være (og er ofte) antisociale, og alle nationer rummer sådanne antisociale elementer.

Selvoptagethed med deraf følgende svagheder er karakteristisk for de fleste i vor tid. Ikke desto mindre findes der i alle lande mennesker, som er vokset fra disse selvcentrerede holdninger, og mange er mere interesseret i samfundsmæssige og nationale goder end i sig selv. Nogle få, nogle ganske få, blandt masserne, tænker i internationale baner og er optaget af velfærdsarbejde for menneskeheden som helhed. De nærer et stærkt ønske om erkendelse af én verden, den ene menneskehed.

Den nationale selvished og den faste beslutning om at bevare national integritet, der ofte fortolkes som grænser og handelsudvidelser, må lidt efter lidt forsvinde. Nationerne må efterhånden udvikle en mere næstekærlig holdning og gøre sig klart, at de har nået et punkt, hvor de anser deres nationale kultur, deres nationale ressourcer og deres evne til at tjene menneskeheden som de bidrag, de må yde til gavn for helheden. Fremhævelse af materielle besiddelser eller udstrakte territorier er ikke tegn på modenhed; at kæmpe for at bevare dem eller udvide dem er tegn på ungdommelig umodenhed. Menneskeheden er i færd med at blive voksen; først nu lægger menneskeheden en udvidet ansvarsfølelse for dagen, en evne til at håndtere sine problemer eller at tænke i en større målestok. Den sidste ver-

denskrig var et symptom på umodenhed, uudviklet tankevirk-somhed, et ukontrolleret, barnligt følelsesliv og et krav – fra antisociale nationer – om noget som ikke tilhører dem. De råber på »mere«, ligesom børn.

Den intense isolationisme og »hænderne væk«-politik, der praktiseres inden for visse grupper i USA, kravet om et hvidt Australien eller Sydafrika, råbet om »Amerika for amerikanerne«, eller engelsk imperialisme, Frankrigs krav om anerkendelse, er andre eksempler. De er alle udtryk for en manglende evne til at anskue problemerne som dele af en større helhed; de antyder en verden af uansvarlighed; de vidner om barnagtighed hos den race, som ikke fatter rækkevidden af den helhed, som hver enkelt nation er en del af. Krig og det stadige krav om territoriale grænser, som er baseret på gammel historie, en fastholden af materielle, nationale besiddelser på andres bekostning, vil en skønne dag forekomme mere udviklede mennesker som barnekammer-slagsmål om et særligt eftertragtet stykke legetøj. Man vil ikke længere høre det udfordrende udbrud »det er *min*«. I mellemtiden kulminerede denne aggressive, umodne indstilling i krigen 1914-1945. Om tusind år vil historien betragte dette som højdepunktet af barnlig egoisme, fremkaldt af begærlige børn, hvis aggressive adfærd ikke kunne bremses, fordi de andre nationer endnu var for barnlige til at skride effektivt ind, da de første antydninger om krigen viste sig.

Nu står menneskeheden over for en ny krise, der åbner muligheder for nye, betydningsfulde værdier, hvor etableringen af rette menneskelige relationer vil blive anset for ønskelig, ikke kun ud fra et idealistisk synspunkt, men også ud fra en rent selvisk synsvinkel. En skønne dag vil princippet om samarbejde og ret fordeling træde i stedet for begærlig besidderglæde og konkurrence. Dette er det uafviselige næste skridt fremad for menneskeheden – et skridt som hele evolutionsprocessen har forberedt menneskeheden på.

Det var selviskhed og egeninteresse, som forhindrede mange nationer i at stille sig på de lyse kræfters side; de opretholdt en selvisk neutralitet som forlængede krigen med år. Er det ikke tænkeligt, at hvis alle verdens civiliserede nationer (uden und-

tagelse), da Tyskland først marcherede ind i Polen, og Frankrig og England som følge heraf erklærede Tyskland krig, ligeledes havde erklæret krig og havde sluttet sig sammen for at knuse angriberen, ville krigen ikke have været så længe, som den gjorde? Intern politik, international jalousi, gammel mistro og had, frygt og en afvisning af at se kendsgerningerne i øjnene resulterede i splittelse. Hvis alle nationer havde set klart og frafaldet deres individuelle selvskhed i 1939, ville krigen have været afsluttet på et langt tidligere tidspunkt. Hvis alle nationer var skredet til handling, da Japan først gik ind i Manchuriet eller Italien i Etiopien, ville den krig, som hærgede hele planeten, ikke have været mulig. På denne baggrund er ingen nation uden skyld.

Det vil være nødvendigt at gøre sig dette klart, så vi ser tingene i det rette perspektiv, når vi betragter verden i dag og tager skridt til det, som til sin tid vil bringe sikkerhed i verden. Alle nationer bør møde denne periode med en erkendelse af individuel skyld og indre, psykologisk nederlag. Det er svært at måtte indrømme at ingen nation (vor egen indbefattet) har rene hænder, og at vi alle er skyldige i begærlighed og tyveri, i separatisme, stolthed og fordomme, nationalt had og racisme. Det påhviler alle nationer at iværksætte en grundig intern rengøring, og det må foregå på linje med deres ydre bestræbelser for at frembringe en bedre verden med mere passende levemuligheder. Det må være en verdensbevidsthed, motiveret af ideen om det almene vel, hvori der lægges vægt på højere værdier end personlig og national vinding, og hvor mennesker skoles til rigtigt nationalt medborgerskab på den ene side og på den anden side til ansvarsfølelse som verdensborgere.

Er dette billede for idealistisk? En garanti for dets realisering ligger i den kendsgerning, at tusindvis af mennesker i dag tænker i disse idealistiske baner; tusindvis af mennesker arbejder med at planlægge en bedre verden, og tusinder taler om denne mulighed. Alle ideer som udstrømmer fra det guddommelige i mennesket og naturen bliver efterhånden til idealer (omend de i nogen grad forvrænges i processen), og disse idealer bliver

sluttelig de styrende principper for masserne. Sådan er det nøjagtige handlingsforløb i den historiske proces.

Det kan være af værdi i korte træk at studere nogle af de psykologiske justeringer, nationerne må foretage inden for deres egne grænser, for reformer begynder i hjemmet. Så lad os se på verdensbilledet og få en ny vision. Der er et videnskabeligt grundlag for den gamle erklæring i Bibelen, at »uden vision går folket til grunde«.

Historien vidner om en lang fortid med kampe, krig, skiftende grænser, opdagelse og prompte annektering af nyt territorium med undertrykkelse af den oprindelige befolkning til følge, undertiden med gavnlig virkning, men altid utilgivelig. Nationalismens ånd og dens udbredelse ligger til grund for den moderne historieundervisning, som den læres i skolerne; den afføder national stolthed og fremkalder fjendskab mellem nationerne, racehad og jalousi. Historien beskæftiger sig med grænselinjerne mellem landene og med den regeringsform, som de enkelte lande har udviklet. Disse grænselinjer fastholdes med stor nidkærhed, og pasordninger, som man har indført i dette århundrede, antyder en krystallisering af denne idé. Historien skildrer den enkelte nations faste beslutning om at bibeholde sine grænser for enhver pris, at bevare sin kultur og civilisation intakt, at udvide dem, hvor det er muligt, og at undgå fællesskab med andre nationer, undtagen med henblik på kommercielt udbytte, som i så henseende reguleres af international lovgivning. Men hele tiden er menneskeheden én menneskehed, og jordens frembringelser tilhører alle. Denne forkerte holdning har ikke kun fremkaldt følelsen af separatisme, men har ført til de stærke gruppers udnyttelse af de svagere og en lille håndfuld magtfulde gruppers ødelæggelse af massernes økonomiske muligheder.

Det er vanskeligt at ændre massernes vanetænkning og massernes reaktioner, og her finder vi verdens store slagmark. Den offentlige mening må lære om. Nationerne er på vej tilbage til de dybtliggende adfærdsmønstre og de tankebaner som de har fulgt igennem generationer. I almenhedens interesse må vi se fortiden i øjnene, erkende den nye tendens, afskrive de hidtidige tanke- og handlingsmønstre, hvis menneskeheden ikke skal synke dybere end under sidste krig.

Stemmerne fra den gamle orden og kravene fra de reaktionære elementer kan høres i alle lande, tilligemed kravene fra visse radikale grupper. På grund af deres langvarige tilslutning har de konservatives stemmer haft stor vægt, og fordi menneskeheden er kørt træt, vil man, som det kræves af de konservative, gribe til næsten hvad som helst for at sikre en hurtig tilbagevenden til det normale, *medmindre* de, som har nye visioner, handler hurtigt og klogt, og det er der kun meget lidt, som tyder på i denne tid.

FRANKRIG

Frankrig kræver højlydt, at man anerkender dets gamle storhed, at man husker dets position som repræsentant for den betydningsfulde, civiliserende indflydelse i det gamle Europa, og at man træffer foranstaltninger til beskyttelse og sikring af landet. Frankrig kræver at blive taget med på råd i alle forhold. Ikke desto mindre har Frankrig gennem årtier fremstået for verden som et billede på dyb splittelse, politisk korrupsion og svindel. Landet har altid givet udtryk for et begær efter materiel nydelse og har rost sig af sin realitetssans, men har manglet åndelig idealisme, og man har sat intellektet og den klart videnskabelige holdning i stedet for subjektive realiteter. Har Frankrig taget ved lære af sammenbruddet i sommeren 1940 og gjort sig klart, at de åndelige værdier må erstatte de værdier, som hidtil har motiveret landet? Har man erkendt, at det vil være nødvendigt at genvinde verdens respekt – en respekt, som gik tabt, da man kapitulerede og søgte samarbejde, og derved viste sig at være svagere end de langt mindre nationer, som kæmpede, indtil de blev tvunget til at acceptere nederlaget. Kan Frankrig fremstå af denne prøvelsens tid, lutret og i stand til at demonstrere en ny evne til at bevæge sig i uselviske, internationale tankeretninger og ikke kun i forestillinger om den materialistiske civilisation, som var landets glansfulde kendetegn gennem så mange hundrede år? *Det kan og vil til sidst blive muligt.* Det strålende intellekt kan (når det vender sig til studiet af åndelige ting) overgå de mindre ånders forskning; den skarpe opfattelse og evne

til koncist og krystalklart at udtrykke tanker vil blive udnyttet til at overbevise mange om de evige sandheder. Når Frankrig finder sin åndelige sjæl og ikke kun sin intellektuelle sjæl, vil det vise sig at være det land, som formidler åbenbaringen om menneskets sjælsnatur. Frankrig har i fortiden åbenbaret menneskets sjælsnatur, da det var på den intense individualismes og selvisheds højdepunkt. Gennem ild og smerte vil Frankrig senere belyse menneskesjælens egenskaber. Understregningen af de materielle værdier og den intense fremhævelse af Frankrigs betydning for verden, i stedet for den internationale holdnings betydning for Frankrig, udtrykt gennem uselviske menneskelige relationer, kan sammenfattes i *det psykologiske problem som Frankrig står over for i dag*, og som erkendes af eliten af franske tænkere. Kan Frankrig lære at relatere sin tænkning til dem, som befinder sig uden for dets grænser, eller vil man stadig tænke på Frankrig? Det er de spørgsmål, der må besvares.

TYSKLAND

Der er ikke behov for at tale om den tyske nations skyld. Den står smertelig klar for hele verden. De mystiske digtere og middelalderens forfattere vil fremstå igen – musikfestivalernes Tyskland, det Tyskland, som har givet verden den bedste musik nogensinde, Schillers og Goethes og filosofernes Tyskland. Det tyske folks største fejl er en ekstrem negativitet, som gør det til alle tiders lettest påvirkelige folk, samt en evne til at acceptere diktatur og propaganda uden at stille spørgsmål eller gøre modstand og en dyb følelse af mindreværd. Som følge heraf er det let at udnytte det tyske folk, idet de let lader sig overbevise af dem, der råber højt og truer; det er let at ensrette dem.

Denne negativitet må overvindes, og opmærksomheden må rettes mod omhyggelig skoling af den enkelte til at tænke og handle på egen hånd og at lægge stor vægt på hans egne ideer, alt dette i en ånd af god vilje. Dette bør være grundtonen i al fremtidig uddannelse af det tyske folk. Under disse forudsætninger og med den rette idealistiske propaganda kan det tyske

folk ledes ind på de rigtige tankebaner lige så let, som det lod sig lede ind på ondskabens vej og en separatistisk tankegang. Disciplinering af det tyske folk må fortsætte langt ud i fremtiden, og dens motivation må fuldstændig ændres. *Deres væsentligste psykologiske problem er en erkendelse af deres relation til alle andre mennesker.* Det største problem, som De forenede nationer står over for, vil være at finde den stærke og gode leder, som kan håndhæve denne disciplin i en ånd af forståelse og god vilje, indtil den tid kommer, da der ikke længere er behov for den, og tyske mænd og kvinder kan tænke selvstændigt og ikke som respons på propaganda fra en gruppe eller en militær samfundsklasse. De Allieredes ansvar er stort. Vil de benytte sig af det tyske folks lydhørhed over for propaganda og drage omsorg for, at den udnyttes korrekt og åndeligt? Vil de sørge for, at uddannelsessystemet i dette ulykkelige land lægges i hænderne på dem, som har en vision om fremtiden, som er fast besluttet på at opdrage den kommende generation til at kende sig selv som *mennesker og ikke som overmennesker*? Kan de i børnene af i dag og de, som endnu ikke er født, indpode bevidstheden om betydningen af rette menneskelige relationer? Kan de fortsætte denne uddannelsesproces i tilstrækkelig lang tid? Her ligger prøvestenen for De forenede nationers sande formål. Det tyske folks åndelige potentiale må ikke glemmes. Vi må se fremad mod det, som de kan skoles til at blive. Praktisk talt er det lettere at forandre dem gennem de rette uddannelsesmetoder og betingelser, end tilfældet er med enhver anden nation i Europa. Tyskland giver stadig udtryk for flokbevidsthed. Den må forvandles til gruppebevidsthed – bevidstheden hos det frie, individuelle menneske, der samarbejder med andre mennesker af god vilje, til gavn for helheden.

STORBRITANNIEN

Storbritannien har været en stor og imperialistisk magt. Dets berigelsesånd, dets målbevidsthed, og stabiliteten i fortidens politiske manøvrer har gjort denne påstand berettiget. Storbritannien har leget »magtpolitik« og er blevet ekspert i at spille den ene nation ud mod den anden for at opretholde status quo

og de britiske øers integritet. Det har energisk arbejdet for stabilitet blandt de nationer, som vil gøre det i stand til at fungere problemfrit og nå sine mål. Storbritannien er blevet beskyldt for en intensiv kommerzialisme, og udtrykket »kræmmernation« er heftet på det af andre nationer. Englænderne er ofte upopulære i andre lande. Deres reserverede overlegenhed, deres nationale stolthed og deres optræden og deres holdning at de ejer hele verden frastøder mennesker. Storbritannien fører med sig sin følelse for klassesystemet ind i alle sine internationale relationer, ligesom de interne relationer bestandigt har været præget af klasseforskel. Disse anklager beror alle på sandhed, og Storbritanniens fjender kan med rette sætte sig til dom over englænderne. Englænderne har som helhed været reaktionære, overforsigtige og konservative, langsomme til at handle og tilbøjelige til at acceptere de foreliggende betingelser, i særdeleshed hvis disse betingelser er udpræget engelske. Alle disse kendetegn har vakt stor irritation hos andre, specielt den nation, som er udgået af Storbritannien, De forenede stater. Dette er den ene side af billedet. Men briterne er ikke antisociale; de har været førende når det drejer sig om velfærdsreformer, idet de har indført et begreb som aldersrente-systemet længe før andre nationer. De er yderst patriarkalske i deres forhold til små og mindre udviklede nationer og har faktisk hjulpet dem. Som konservative er det svært for dem at vide, når de skal indstille denne hjælp. Huset Wales' motto er: »Jeg tjener«. Den britiske races naturlige tilbøjelighed er at tjene de nationer og racer, som er samlet under Union Jack. Det må huskes, at siden begyndelsen af det 20. århundrede er der sket store forandringer i briternes tænkning. Det gamle er forsvundet, kastesystemet med dets reserverthed, dets separatisme og dets patriarkalske holdninger er hurtigt på vej ud, efterhånden som krig og arbejde lægger vægten på ligestilling. Storbritannien stræber ikke længere efter territorium. Det er nu *en stat bestående af helt uafhængige nationer.*

Briternes største psykologiske problem er at vinde verdens tillid og bringe andre nationer til en erkendelse af den eksisterende retfærdighed og de gode hensigter i deres tænkning og

planlægning. Denne tillid havde man mistet i de sidste få århundreder, men man er nu langsomt i færd med at genvinde den. Holdningen til verdens anliggender i dag er baseret på internationale forhold. Der ønskes det gode for helheden, og man er rede til at gøre indrømmelser i helhedens interesse; man stiller mod retfærdighed og udtrykker vilje til samarbejde. Befolkningen er frygtløs og tænker sundt, men tanken om den uvilje, som fortidens historie affødte, volder bekymring. Hvis Storbritannien kunne træde ud af sin sky og tilbageholdende holdning som nation, kunne det sammen med verdens øvrige nationer vandre livets vej med kun små uoverensstemmelser.

RUSLAND

Rusland er vedblivende en stor gåde for den øvrige del af verden i dag. Dets potentiale for tjeneste og dets evne til i stor udstrækning at påtvinge hele verden sin vilje overgår alle andre nationers. Dette, i sig selv, avler mistro. Dets territorium dækker en stor del af Europa og hele den nordlige del af Asien. Det har gennemlevet en voldsom og grusom revolution og en efterfølgende omstillingsperiode. Det forbereder sig på samarbejde med den øvrige verden og udtrykker et ønske herom, som skal gennemføres *på dets egne betingelser* – betingelserne for en generel kontrol med andre lande, begyndende med de små nationer mod vest. Det hæver sin egen befolkning fra en tilstand af uvidenhed og fattigdom til en tilstand af viden og tilstrækkelig forsørgelse. Den øvrige del af verden, i særdeleshed de konservative elementer, nærer dyb mistro til Rusland, og der er to grunde hertil: For det første den grusomhed man lagde for dagen i de tidligste stadier af revolutionen – den periode, som vi med et fyndigt udtryk kalder »bolsjevisme« – og for det andet på grund af en efterfølgende periode med en velovervejede og ubøjelig isolationisme bag de lukkede grænser. Det var, ikke desto mindre, en kreativ tavshed. Så tvang krigen Rusland til at opgive sin tavshed og tage del i verdens samarbejde. Det blev tvunget til deltagelse i verdenskrigen. Rusland er hjemstedet for en spirende åbenbaring af stor åndelig og gruppemæssig be-

tydning – en åbenbaring for hele menneskeheden. Det er den svagt sansede og uklare erkendelse heraf, som har ført til landets bedrageriske propaganda.

Rusland har skabt gærende uro i andre lande, før det selv er nået til en reel forståelse af den åbenbaring, det er vogter af. Dets aktivitet er derfor forhastet. Broderskabets sande hemmelighed (indtil nu ukendt og urealiseret) tilhører Rusland, som skal give den til verden, men som endnu ikke ved, hvad den indebærer. Denne kendsgerning, at Rusland er den åndelige vogter af en åbenbaring, fornemmes af verdens andre nationer, og den første reaktion har været frygt på grund af visse indledende fejltagelser og landets forhastede aktivitet på det fysiske plan. Ikke desto mindre ser alle nationer hen til Rusland med forventning; de har en vag fornemmelse af, at der kommer noget nyt derfra, for Rusland er ved at undergå en hastig modning og integration og vil give udtryk for, at det har meget at give.

Verden er vidne til rejsningen og fremgangen i en nation, som på et kvart århundrede har fuldbyrdet, hvad andre nationer har brugt mange generationer til at gennemføre. Rusland er en kæmpe, som går fremad med store skridt – en ung kæmpe, som er bevidst om sine store muligheder og motiveret af en dyb religiøs, omend uortodoks ånd, hæmmet af en kombination af Østens karaktertræk og Vestens målsætninger, og udsat for verdens mistro på grund af tidligere tiders fejltrin. Disse fejltrin bestod i forsøg på at infiltrere andre nationer for at forrykke deres stabilitet og derved svække dem, så de let kunne indlemmes i det menneskehedsens hus, som Rusland forsøger at bygge. Rusland er indadtil (men endnu ubevidst) motiveret af et ønske om at vække en ånd af broderskab. Kan I acceptere denne diagnose for den store ukendte storhed, som er Rusland? Kun tiden kan vise, om dette udsagn holder stik, tilligemed klog aktivitet og sund propaganda fra Ruslands side. Ruslands psykologiske problem er, når alt kommer til alt, at passe sine egne affærer, at stabilisere og integrere en stor befolkning, og at føre sin befolkning endnu længere ind i lyset. Desuden må Rusland lære at samarbejde på lige fod med andre nationer. Rusland må ikke på ambitiøs og planmæssig måde forsøge at drage de små nationer

ind i sit aktivitetsområde mod deres ønske eller ved uretmæssig pression og magt. Rusland har stadig meget at gøre for de uhyre territorier og deres befolkning, som allerede befinder sig inden for dets indflydelsessfære; de andre nationer må også arbejde på deres egen skæbne og må ikke lade sig regere af Rusland. Frem for alt består Ruslands opgave i at vise verdens øvrige nationer et eksempel på klogt lederskab, personlig handlefrihed og et alsidigt og sundt undervisningssystem, således at andre nationer vil handle efter Ruslands forbillede, men alligevel på samme tid vil bevare deres egen kulturelle holdning, deres egen selvvalgte regeringsform og deres eget udtryk for broderskab. Rusland repræsenterer ifølge sin natur en ny verdensbevidsthed, og gennem Rusland vil en ny planetarisk udvikling gradvist blive udformet i eksperimentets og erfaringens ild. Den store nation (en syntese af øst og vest) må lære at regere uden grusomhed, uden at krænke den enkeltes fri vilje, og fordi det nærer fuld tillid til den gavnlige virkning af de idealer, som det er i færd med at udvikle, men som endnu ikke er kommet til udtryk.

POLEN

Med hensyn til det polske folk, bærer det en fortid, som går langt tilbage i historien, det har fået pålagt ansvaret for en stærk kulturel indflydelse på de omgivende nationer og en åndelig tendens, som de tilsyneladende endnu ikke er fuldt bevidst om. Deres stadige fastholden ved territoriale besiddelser gør dem blinde for den sande værdi af deres bidrag til verden. Eftersom de er et stærkt emotionelt og individuelt betonet folk, befinder de sig, inden for deres egne grænser, i en konstant tilstand af splittelse og disharmoni; de savner indre enighed. Deres psykologiske problem består i at opnå en integration, som kan baseres på overvindelsen af racehad. De må løse deres nationale problem gennem god vilje og ikke ved selviske interesser. Deres reelle problem består i at nå de rette indre relationer.

Skønt problemet med grænser, besiddelser, territorier, kolo-

nier og materielle anliggender indtager en fremtrædende plads i alle nationers øjne, er den kendsgerning, at betoningen af dette problem er så udpræget materiel, et tegn på, at det, når det ses i det rette perspektiv, er relativt uvæsentligt. Det eneste, som har reel betydning på dette tidspunkt, er selve *menneskeheden*, og i forhold til den menneskelige smerte, den menneskelige nød og den menneskelige fattigdom, er den vægt, man lægger på grænser, et udtryk for enfoldighed og overdrivelse. Der må foretages justeringer; grænserne skal fastlægges. Men de endelige afgørelser må ikke træffes på historisk grundlag eller med hensyntagen til tidligere tiders storhed, men på grundlag af det som er bedst for de involverede folk. De må selv afgøre spørgsmålet.

Verdenskrigen blev af de bedste tænkere og idealisterne i allierede nationer fremstillet som en kamp, der tilsyneladende blev udkæmpet for menneskelig frihed, men *alle* stormagterne gik ind i denne krig motiveret af selvopholdelsesdrift og selviske interesser; dette erkendes universelt. Alle føler sig mere eller mindre under påvirkning af en sund og uselvsk idealisme. Derved befries menneskeheden fra diktatur. Efter krigen kommer prøven: *Sejrens succes*. Hvis verdens nationer drager nytte af det frie valg, hvis mennesker i omstridte områder får lov til ved fri folkeafstemning at bestemme deres egne tilhørsforhold, og hvis ytringsfrihed, religionsfrihed og en virkelig fri presse og radio bliver resultatet af denne krig, vil den menneskelige familie have taget et stort skridt fremad.

USA

Det psykologiske problem, som USA står overfor, består i at lære at påtage sig et verdensomspændende ansvar. Både Storbritannien og Rusland har allerede på en eller anden måde lært sig dette.

Det amerikanske folk må – efterhånden som de overskrider pubertetsstadiet – lære livets lektie gennem eksperimentering og deraf følgende erfaring. Det er en lektie, som alle unge folk må lære. Den germanske race er gammel. Den tyske nation er meget ung. Det italienske folk er af meget gammel oprindelse;

den italienske stat er, historisk set, af meget nyere dato. Beskyldningen om ungdom (hvis det er en beskyldning) gælder også USA. En stor fremtid ligger foran denne nation, men ikke på grund af materiel magt eller kommerciel effektivitet, som mange materialistisk indstillede personer tror. Grunden er en dybt åndelig, iboende idealisme, et kæmpemæssigt humanitært potentiale og – frem for alt – fordi befolkningen karakteriseres af nye og vitale grupper, hovedsageligt bestående af landbefolkningen og middelstanden. I alle nationer er regeringsmagten og fastlæggelsen af praktiske ideologier i færd med sikkert og hurtigt at glide over i »folkets« hænder og ud af hænderne på de såkaldt regerende klasser og aristokratiet. Lande som Storbritannien og Frankrig, der har accepteret de afgørende evolutionære tendenser, kan med større lethed bevæge sig ind i fremtiden end lande som Spanien og Polen, der gennem århundreder har været regeret af et dominerende aristokrati og en politisk orienteret kirke. USA har ikke dette handicap, undtagen for så vidt som kapitalens og finansens love søger at tage kontrollen. Dette gælder for en stor del også Storbritannien.

Den amerikanske befolknings rødder findes nødvendigvis i andre lande, fordi dets indbyggere oprindeligt kom fra disse lande. Der er ingen oprindelig befolkning, bortset fra indianerne, som er hensynsløst fordrevet af de store folkemasser fra andre lande. De forskellige racegrupper i USA er stadig præget af deres oprindelse og af deres racemæssige arv; de er psykologisk og fysisk af italiensk, britisk, finsk, tysk og anden oprindelse. Heri ligger en del af denne hastigt integrerende nations mirakel.

Som alle unge folk, symbolsk set, viser amerikanerne alle pubertetsalderens kendetegn. Igen, symbolsk set, er USA's befolkning i alderen fra sytten til fireogtyve. De råber »frihed« og er endnu ikke fri; de nægter at høre efter, hvad de skal gøre, fordi det kolliderer med deres rettigheder, men ikke desto mindre lader de sig lede, i mange tilfælde af uduelige ledere, partiske politikere og uegnede personer. De er i vid udstrækning tolerante og alligevel de mest intolerante af alle nationer; de er rede til at fortælle andre nationer, hvordan de skal håndtere de-

res problemer, men har endnu ikke vist evnen til at håndtere deres egne, hvilket behandlingen af de amerikanske negre vidner om, ligesom nægtelsen af lige rettigheder og lige muligheder. De eksperimenterer utrætteligt med alle livets faser, med alle slags ideer og alle former for relationer. Amerikanernes skabende kraft kommer til udtryk i en vidunderlig kontrol med naturen og i store byggeprojekter, som bringer vandet under kontrol, eller som forbinder alle dele af dette vidtstrakte land ved veje og vandveje. Amerika er en stor kampfjeld for kreative eksperimenter; det er dybt interesseret i at prøve enhver slags ideologi. Kampen mellem kapital og arbejde vil nå sit højdepunkt i USA, men vil også blive udkæmpet i Storbritannien og Frankrig. Rusland har allerede sin egen løsning, men verdens mindre nationer lader sig lede og betinge af resultatet af denne kamp i det britiske Commonwealth og i USA.

Der må tilvejebringes orden i USA, og denne orden vil komme, når frihed fortolkes som *selvvalgt* disciplin; en frihed, som kan slå over i tøjlesløshed, og som den enkelte fortolker til bedste for sine egne interesser, den vil udgøre en fare, som bør undgås, og som alle bør være bevidst om.

Som alle unge folk føler amerikanerne sig overlegne i forholdet til mere modne nationer; de er tilbøjelige til at mene, at de er mere idealistiske, har en mere sund holdning og er mere frihedselskende end andre nationer; de er tilbøjelige til at glemme, at skønt der findes tilbagestående nationer, er der mange nationer i verden, som er lige så idealistiske, lige så sundt motiverede og med en mere moden og mere livsklog håndtering af verdens problemer. Igen, amerikanerne har en særdeles kritisk holdning til andre folk, men er ofte blinde for og til enhver tid fortrydelige over for kritik. Men der er lige så meget at kritisere i Amerika som i enhver anden nation; alle nationer har behov for en gennemgribende hovedrengøring, og vanskeligheden på dette tidspunkt ligger i, at den må ske sideløbende med en nøje opfyldelse af deres internationale forpligtelser. Ingen nation kan leve for sig selv i dag. Hvis den forsøger på det, træder den ind på dødens vej, og det er den isolationistiske holdnings sande rædsel. Reelt har vi i dag én verden, og dette indikerer, kort

fortalt, *menneskehedens psykologiske problem*. Målet er rette menneskelige relationer; nationer vil stå eller falde i det omfang, de lever op til denne vision. I den epoke som ligger foran os – som følge af evolutionens lov og Guds vilje – må vi drage omsorg for en etablering af rette menneskelige relationer.

Vi er på vej ind i en periode med omfattende eksperimenter og opdagelser; vi vil opdage, hvad vi virkelig er – som nationer, i vore grupperelationer, gennem vore religiøse tilkendegivelser og vor regeringsmåde. Det vil blive en særdeles vanskelig periode, og vi kan kun gennemleve den fremgangsrigt, dersom hver enkelt nation vil erkende sine egne indre mangler og håndtere dem visionært og med overvejende humanitær målsætning. Dette vil for den enkelte nation være ensbetydende med, at den må overvinde sin stolthed og nå til intern enhed. Hvert land er i dag splittet op af grupper, som bekæmper hinanden – idealister og realister, politiske partier og fremsynede statsmænd, religiøse grupper, som er fanatisk optaget af deres egne ideer, kapital og arbejde, isolationister og internationalister, mennesker som er voldsomt for eller imod visse grupper. Den eneste faktor, som i sidste instans og på det rette tidspunkt kan bringe harmoni og afslutte disse kaotiske tilstande, er rette menneskelige relationer.

Desuden har hvert land meget at bidrage med, men så længe man forestiller sig dette bidrag i dets nuværende form, udtrykt i kommercielle værdier eller dets politiske nyttevirkning, vil dette bidrag ikke være givet til støtte for rette menneskelige relationer.

Hvert land må også modtage fra alle andre lande. Dette indebærer en erkendelse af visse specifikke mangler samt en villighed til at modtage på lige fod med andre. Hvert land har sit eget særpræg, som må bringes i samklang og klinge i harmoni med det store kor fra alle nationerne. Dette kan kun lade sig gøre, når den rene religion er genoprettet og den åndelige impuls, som er under udvikling i alle nationer, får frit udtryk. Dette er endnu ikke tilfældet; de teologiske former styrer stadig det åndelige liv.

Enhver nation er, på grund af sin tidligere historie og sine egne handlinger, tæt forbundet med enhver anden nation, og USA udtrykker måske dette bedre end mange, fordi dets befolkning kommer fra alle kendte racer. Isolationismen led nederlag allerede før den stak sit hæslige hoved frem, fordi den amerikanske befolknings oprindelse og baggrund er international.

Som tidligere nævnt, er menneskeheden verdensdisciplen; den impuls, der ligger bag opløsningen af den gamle verdens former, er åndelig. Menneskehedens åndelige liv er nu så stærkt, at det har sprængt alle eksisterende menneskelige udtryksformer. Den gamle verden er forsvundet for stedse, og den nye formverden har endnu ikke udfoldet sig. Dens sammensætning vil være karakteristisk for menneskeåndens skabende liv, som er ved at bryde frem. Det er af betydning, at man holder sig for øje, at det er én ånd og nationerne må hver især lære at erkende denne ånd i sig selv og i hinanden.

Som helhed er opgaven for alle nationer derfor en dobbelt opgave:

1. *At løse egne psykologiske interne problemer.* Det gøres ved at erkende deres eksistens, ved at overvinde national stolthed og ved at tage de skridt, som kan skabe enhed og give befolkningens liv en smuk rytme.
2. *At fremelske en ånd af rette relationer.* Det sker ved erkendelse af, at der er én verden, som alle nationer er en del af. Det betyder, at der på et senere tidspunkt træffes de forholdsregler, som vil gøre det muligt at berige hele verden med den pågældende nations eget individuelle bidrag.

Disse to aktiviteter – nationale og internationale – må gennemføres side om side, idet der lægges vægt på praktisk arbejdende kristendom og ikke på dominerende teologier og kirkelig kontrol, som påtvinges på subtil måde.

Ud fra de lyse kræfters synsvinkel må den umiddelbart foreliggende verdensproces omfatte:

1. Den forestående frihedskrise. Det indebærer frie valg i alle lande til afgørelse af regeringens form, de nationale grænser (hvor dette problem findes) og en folkeafstemning til afgørelse af befolkningens nationale tilhørsforhold.
2. Den renselsesproces, som finder sted i alle nationer uden undtagelse, således at der skabes mulighed for en stabil helhed, som beror på frihed og markerer de forskellige gruppers enhed.
3. En stadig gennemført undervisningsproces hvorved alle mennesker i verden får elementær undervisning i den eneste ideologi, som vil vise sig i sidste instans at være virkeligt effektiv – den om rette menneskelige relationer. Langsomt, men sikkert vil denne undervisning fremkalde den rette forståelse og de korrekte holdninger og aktiviteter i ethvert samfund, i enhver kirke og nation, og i sidste instans i internationale sammenhænge. Det vil tage tid, men det er en udfordring for alle mennesker af god vilje over hele verden.

Menneskehedens åndelige ledere kan fremlægge denne formel for fremskridt. De kan ikke garantere dens iværksættelse, for menneskeheden har frihed til at afgøre sine egne problemer. Der kan derfor straks stilles visse spørgsmål.

Vil stormagterne, Rusland, USA og det Britiske Commonwealth stå *samlet*, til gavn for menneskeheden, eller vil de hver især fortsætte ad deres egen separate vej mod deres egne selviske mål?

Vil de mindre nationer så vel som stormagterne være villige til at afgive en del af deres såkaldte suverænitet i helhedens interesse? Vil de forsøge at anskue verdenssituationen ud fra menneskehedens synsvinkel, eller vil de kun se deres egen individuelle fordel?

Vil de afholde sig fra den konstante, smålige kritik som har kendetegnet fortiden, og som fremkalder et voksende had; vil de forstå at alle nationer er sammensat af menneskelige væsener på forskellige udviklingstrin, og betinget af deres baggrund, race og livsvilkår? Vil de være villige til at give hinanden lov til frit at påtage sig et individuelt ansvar og alligevel til enhver tid villigt hjælpe hinanden som medlemmer af én familie og tilskyndet af den menneskelige ånd, Guds ånd?

Vil de være villige til at dele jordens produkter og i bevidstheden om, at de tilhører alle, fordele dem frit, som naturen gør det? Eller vil de lade dem falde i hænderne på nogle få magtfulde nationer eller simpelthen en håndfuld magtfulde personer og økonomiske eksperter?

Dette er kun nogle få af de spørgsmål, som vi må søge og finde svar på. Det kan virkelig blive en vanskelig opgave.

Men der er alligevel tilstrækkeligt mange åndeligt indstillede mennesker i verden i dag til at forandre verdens holdning og indføre den nye, åndelige skabende periode. Vil disse visionære mænd og kvinder af god vilje træde frem i deres fulde styrke i alle nationer og lade deres stemmer blive hørt? Vil de være i besiddelse af styrke, udholdenhed og mod til at overvinde defaitisme, at bryde den hæmmende kæde af teologier – politiske, sociale, økonomiske og religiøse – og arbejde for alle menneskers bedste? Vil de – gennem en fast overbevisning om stabiliteten og styrken i menneskets ånd – blive i stand til at bekæmpe de kræfter, der går imod dem? Vil de have tiltro til menneskehedens indre værdi? Vil de forstå, at tendensen i udviklingsprocessen fører dem videre til sejr? Den faste etablering af rette menneskelige relationer er allerede en uforanderlig del af den guddommelige hensigt, og intet kan standse dens endelige tilsynekomst. Denne tilsynekomst kan imidlertid fremskyndes ved rigtig og uselvsk handling.

Kapitel II

Problemet med verdens børn

Dette problem er, uden undtagelse, det mest påtrængende problem verden står over for i dag. Menneskehedens fremtid ligger i hænderne på de unge over hele verden. De er forældre til de kommende generationer og er de pionerer, som skal virkeliggøre den nye civilisation. Hvad vi gør med dem og for dem er overordentligt betydningsfuldt; vort ansvar er stort og den gunstige lejlighed er enestående.

Dette kapitel handler om børn og unge under 16 år. Disse to grupper er det mest lovende element i en verden, som er styrtet sammen for vore øjne. De er garanter for, at vor verden kan genopbygges og – hvis vi har taget ved lære af fortidens historie og dens uhyggelige følger for vor tid – genopbygges i andre retninger, med andre formål og incitament og med en veldefineret målsætning og nøje gennemtænkte idealer.

Men lad os huske på, at visionære, mystiske forhåbninger og drømme, ønsketænkning og nøje udarbejdede, skriftligt udformede planer er nyttige, for så vidt som de antyder interesse, en sans for ansvarlighed og potentielle mål, men de har ringe betydning for et effektivt overgangsinitiativ, medmindre der er en forståelse af det umiddelbart foreliggende problem og af de umiddelbare muligheder samt en vilje til at realisere de kompromiser, som kan danne grundlaget for senere fremgangsrigt arbejde. Dette arbejde består hovedsageligt i uddannelse. Indtil nu har der kun været få bestræbelser for at bygge bro mellem de fremtidige behov og de nuværende former for uddannelse. Disse former har tilsyneladende ikke formået at udruste menneskeheden til et fremgangsrigt og en samarbejdsvillig livsform og de nyere aspekter af mental skoling; ingen videnskabelig brobygning har fundet sted, og kun få forsøg er gjort for at koordinere de bedste af de nuværende metoder (og de er ikke alle dårlige) med de fremtidige metoder til udvikling af verdens ungdom, som vil gøre det muligt for dem at leve op til den ny civilisation, der uigenkaldeligt er på vej. Den visionære idealist har hidtil været imod de etablerede

undervisningsmetoder; hans modstand og hans afvisning af at gå på kompromis har derfor forsinket processen, og menneskeheden har betalt prisen herfor. Tiden er nu inde, hvor den praktiske mystiker og mennesker af høj mental udvikling såvel som det åndeligt visionære menneske vil overtage hans plads og derved bane vej for en undervisning, som kan muliggøre en fremgangsrig integration i verdensbilledet af ungdommen i alle nationer.

Vi begynder med erkendelsen af, at vore undervisningssystemer har været utilstrækkelige; de har ikke formået at skole børnene til den rette livsform; de har ikke indskærpet den tænkemåde og den adfærd, som vil lede til rette menneskelige relationer – de relationer, som er af så stor betydning for lykke, for fremgang og mangesidig erfaring inden for et hvilket som helst menneskeligt aktivitetsområde.

De bedste hjerner og de mest skarpsindige tænkere inden for undervisningsområdet bekræfter bestandigt disse ideer; de progressive bevægelser inden for undervisningssystemet har til en vis grad fjernet gamle misbrug og lidt efter lidt indført nye metoder, men de udgør stadig en så lille minoritet, at deres indflydelse er relativ lille. Det vil være godt at huske, at hvis ungdommens undervisning gennem de sidste få hundrede år havde været af en anden art, ville verdenskrigen aldrig være kommet.

Mange og forskellige årsager er nævnt som baggrund for den totale krig, som opslugte os. Dette har givet anledning til spørgsmålet, om det fejlslåede undervisningssystem eller kirkens uduelighed er den egentlige baggrund for krigen. Men – krigen kom. Vor gamle civilisation blev fejet bort. Nogle vil gerne se den civilisation vende tilbage og den gamle struktur genopbygget; de længes efter en fredelig tilbagevenden til tilstanden før krigen. De må ikke få lov til at genopbygge i de gamle baner eller bruge de gamle mønstre, selv om vi nødvendigvis må bygge på det gamle fundament. Det er lærernes opgave at forhindre dette.

Lad os se i øjnene, at de lande, som endnu i fred og ro praktiserer den gamle uddannelsesmetode, er ikke kun til fare for sig selv, fordi de fortsætter ad de gamle, dårlige veje, men de udgør også en trussel for de lande, som er så heldigt stillet,

at de kan ændre deres undervisningsinstitutioner og på den måde åbne bedre veje for undervisning af ungdommen til en mere fyldestgørende livskvalitet. *Undervisning er en dyb åndelig virksomhed.* Den vedrører hele mennesket, og det indbefatter hans guddommelige sjæl.

Undervisning under kirkens auspicer er ensbetydende med ulykke. Den vil give næring til en sekterisk holdning, fremelske de konservative, reaktionære holdninger, som så stærkt fremhæves af fx den katolske kirke og fundamentalisterne i den protestantiske kirke. Den vil dyrke bigotteri, rejse barrierer mellem mennesker indbyrdes og i sidste instans føre til en magtfuld og uigenkaldelig stillingtagen bort fra al religion for dem, der skal lære at tænke, når de bliver voksne. Dette er *på ingen måde* en anklage mod religionen. Det er en anklage mod kirkens tidligere fremgangsmåde og de gamle teologier, som ikke har formået at vise Kristus, som han virkelig er, som har stræbt efter rigdom, prestige og politisk magt, og som med alle tænkelige midler har forsøgt at øge deres antal og holde den frie ånd i fangenskab. Der er i dag kloge og gode gejstlige, som erkender dette, og som til stadighed arbejder for den ny tidsalders tilnærmelse til Gud, men deres antal er relativt få. Ikke desto mindre kæmper de mod teologisk krystallisering og akademiske erklæringer. De vil ikke kunne undgå at vinde denne kamp og derved redde den religiøse ånd.

Lad os gøre det klart, hvad målet for den nye undervisning bør være, og hvad der viser vejen til dette mål. Lad os forsøge at formulere en langsigtet plan, som ikke hæmmes af de metoder, der anvendes for øjeblikket, og som vil forbinde fortiden og fremtiden ved at udnytte alt det sande, skønne og gode (nedarvet fra fortiden), men som vil fokusere på visse grundlæggende mål, som man indtil nu for en stor del har ignoreret. Disse nye teknikker og metoder må udvikles efterhånden og vil fremskynede integrationsprocessen for det hele menneske.

Der er intet andet håb for fremtidens verden end en menneskehed, som accepterer *kendsgerningen* om guddommelighed, selv om man tilbageviser en teologi, som erkender nærværelsen af den *levende* Kristus, selv om man afviser menneskers fortolkning af ham og hans budskab, og som fremhæver den menneskelige sjæls autoritet.

Der ligger en lovende fremtid foran os. Lad os basere vor optimisme på menneskeheden selv. Lad os erkende det faktum, at der findes en særlig egenskab hos ethvert menneske, et iboende, medfødt karaktertræk, som man kan kalde »mystisk perception«. Denne egenskab kendetegner en udødelig, omend ofte uerkendt, sans for guddommelighed; den indebærer en vedvarende mulighed for at se og kontakte sjælen og (med stadig større dygtighed) universets natur. Den sætter filosofien i stand til at vurdere betydningens verden – og derigennem – at komme i berøring med virkeligheden. Den er frem for alt evnen til at elske og række ud mod det, som er uden for selvet. Den giver evnen til at opfatte ideer. Menneskehedens historie er dybest set historien om ideernes udvikling, gradvis erkendt, og om menneskets beslutning om at leve i overensstemmelse med disse ideer; det medfører evnen til at sanse det ukendte, at tro på det som ikke kan bevises, at søge, udforske og kræve åbenbaring af det skjulte, det usete og det uopdagede, og som – århundrede efter århundrede, på grund af dette krav om udforskning – faktisk *bliver* åbenbaret. Det er evnen til at erkende det skønne, det sande og det gode og gennem den skabende kunst bevise deres eksistens. Det er denne iboende, åndelige sans, der har frembragt alle de store gudesønner, alle sande åndelige mennesker, alle kunstnere, videnskabsfolk, humanister og filosoffer og alle som ofrer sig for og elsker deres medmennesker.

Her finder vi baggrunden for den optimisme og det mod, som alle sande lærere udviser, og her finder vi det sande incitament til alle deres bestræbelser.

Det nuværende ungdomsproblem

Den verden, som kendes af mennesker over 40 år, er i opløsning og i færd med hastigt at forsvinde. De gamle værdier smuldrer, og det vi kalder »civilisation« (den civilisation som vi har fundet så vidunderlig) forsvinder. Det fremkalder taknemlighed hos nogle af os. Andre anser det som en katastrofe. Vi er alle bekymret for, at denne opløsning vil bringe smerte og lidelse til menneskeheden overalt.

Civilisation kan defineres som menneskehedens reaktion på

hensigten og aktiviteterne i en nærmere betegnet verdensperiode og dens type af tænkning. I enhver tidsalder optræder en eller anden idé og giver sig udtryk gennem racemæssig og nationale former for idealisme. Dens tilgrundliggende tendens har gennem århundreder frembragt vort moderne verdensbillede, som har været materialistisk. Det har taget sigte på fysisk komfort; videnskab og kunst har prostitueret sig til at skaffe mennesker behagelige, og så vidt muligt smukke omgivelser. Alle naturens frembringelser er blevet udnyttet til at give menneskeheden *ting*. Målet med uddannelse har generelt været at udruste et barn til at konkurrere med sine medborgere for at »skaffe sig et levebrød«, at samle besiddelser og at gøre sig tilværelsen så bekvem og fremgangsrig som muligt.

Denne undervisningsform har primært været konkurrencepræget, nationalistisk og derfor separatistisk. Den har lært barnet at betragte materielle værdier som værende af afgørende betydning, at tro at denne særlige nation også har stor betydning, og at enhver anden nation er af sekundær betydning. Den har givet næring til stolthed og fremmet den tro, at han, hans gruppe og hans nation er andre mennesker og nationer helt overlegen. Han lærer derfor at blive en ensidig person med en fejlagtig verdensopfattelse og en livsholdning, som karakteriseres af fordomme og partiskhed. Han belæres om kunstens mest elementære grundlag for at gøre ham i stand til at fungere med den nødvendige effektivitet på et konkurrencemæssigt niveau og i hans specielle faglige omgivelser. Læsning, skrivning og elementær regnefærdighed anses som minimum forudsætninger, og dertil et vist mål af geografisk og historisk viden. Hans opmærksomhed bliver også henledt på en del af verdenslitteraturen. Det generelle niveau for civiliseret oplysning er relativt højt, men det er ensidigt og påvirket af religiøse og nationale fordomme, som indpodes i barnet fra dets tidligste barndom, *men de er ikke medfødt*. Der lægges ikke vægt på verdensborgerskab; barnets ansvar for dets medmennesker bliver systematisk ignoreret; dets hukommelse udvikles gennem bibringelse af usammenhængende informationer – nogle af dem irrelevante i forbindelse med den daglige tilværelse.

Vor nuværende civilisation vil gå over i historien som groft

materialistisk. Der har været mange materialistiske epoker i historien, men ingen så udbredt som den nuværende eller som har berørt så utallige millioner. Det fortælles os stadig, at årsagen til denne krig er økonomisk; det er ganske vist rigtigt, men grunden er, at vi har krævet så megen komfort og så mange »ting« for at kunne leve »nogenlunde godt«. Vi forlanger så meget mere end vore forfædre behøvede; vi foretrækker et let og relativt behageligt liv; pionerånden (som er grundlaget for alle nationer) er blegnet, i de fleste tilfælde til en magelig civilisation. Det gælder i særlig grad den vestlige halvkugle. Vor standard for en civiliseret livsform er for høj, set fra et besiddelsesmæssigt synspunkt, og for lav, set fra et åndeligt synspunkt eller i sammenligning med en intelligent proportionssans. *Vor nutidige civilisation kan ikke bestå ildprøven, som er at blive bedømt i lyset af de sande værdier.* I dag betragtes en nation som civiliseret, når den lægger vægt på mental udvikling, når den præmierer analyser og kritik, og når alle dens ressourcer udnyttes til tilfredsstillelsen af fysisk begær, fremstilling af materielle ting og gennemførelse af materielle projekter samt konkurrencemæssig dominans i verden, samling af rigdom, erhvervelse af besiddelser, fokusering på en høj levestandard og beherske det, som jorden giver – hovedsagelig til gavn for visse grupper af ambitiøse og velstående personer.

Ovenstående er en drastisk generalisering, men den er grundlæggende korrekt med hensyn til dens konklusioner, omend den er ukorrekt, hvor talen er om enkeltpersoner. For denne sørgelige og skræmmende tilstand (som udelukkende er skabt af menneskeheden selv) betaler vi nu straffen i form af krig. Hverken kirken eller vort uddannelsessystem har været tilstrækkeligt sundt i deres fremstilling af sandheden til at modvirke denne materialistiske tendens. Tragedien er at verdens børn har betalt og betaler prisen for vore fejlgreb. Krigen har sin rod i havepsyge: materialistiske ambitioner har motiveret alle nationer uden undtagelse; alle vore planer har taget sigte på en organisering af nationens liv, så materielle besiddelser, konkurrencemæssigt overherredømme samt individuelle og nationale selviske interesser har taget magten. Alle nationer har, hver på sin måde, bidraget hertil. Ingen har rene hænder,

og derfor har vi krigen. *Selviskhed er en vane hos menneskeheden*, tilligemed en medfødt kærlighed til materielle besiddelser. Det har frembragt vor moderne civilisation, og på grund af dette er den derfor ved at ændres.

Den kulturelle faktor i en hvilken som helst civilisation er dens bevaring og hensynet til alt det bedste, som fortiden har frembragt, og dens vurdering og studium af kunst, litteratur, musik og det skabende liv i alle nationer – tidligere og nuværende. Det berører disse skabende faktorer forædlende indflydelse på en nation og på de mennesker i en nation, som er i stand til (som regel økonomisk) at nyde godt af dem og værdsætte dem. Den derved indvundne viden og forståelse gør det kultiverede menneske i stand til at relatere til betydningens verden (som nedarvet fra fortiden) til fænomenernes verden, som han lever i, og at betragte dem som én verden, men en verden, der primært eksisterer til gavn for ham selv. Men hvis han føjer en forståelse af de åndelige og moralske værdier til en påskønnelse af vor planetariske og racemæssige arv, både skabende og historisk, vil vi se en tilnærmelse til det, som var hensigten med det sande åndelige menneske. I forhold til planetens samlede befolkning er sådanne mennesker få, men de er en garanti for en virkelig mulighed for resten af menneskeheden.

Vil kultiverede mennesker erkende denne mulighed? Vil vore civiliserede borgere gribe chancen til at bygge noget nyt – ikke en materialistisk civilisation denne gang, men en verden af skønhed og rette menneskelige relationer, en verden i hvilken børn kan udvikle sig til et billede af den ene fader, og hvori mennesket kan vende tilbage til enkelheden i de åndelige værdier af skønhed, sandhed og godhed?

Og dog, trods den verdensomfattende genopbygning, som er påkrævet, og den næsten umulige opgave at frelse verdens børn og unge, findes der i dag mennesker, som er optaget af at skaffe midler til genopbygning af stenkirker og restaurering af gamle bygninger og, med dette for øje, forlanger penge, som er så hårdt tiltrængt til genoprettelse af sønderbrudte legemer, at lægge psykologiske sår og at skabe varme, kærlighed og forståelse blandt dem, som tror at sådanne kvaliteter ikke eksisterer!

Børns umiddelbare behov

Omfanget af de problemer, som vi står overfor, kan gøre os rådvilde og ude af stand til at besvare de mange spørgsmål, som straks rejser sig i vort sind. Hvordan kan vi lægge grunden til et langsigtet program for genopbygning, for undervisning og udvikling, så det påvirker verdens ungdom og derved give sikkerhed for en ny og bedre verden? Hvordan må fundamentet være for den planlægning, som skal muliggøre en tilpasning til så mange forskellige racer og nationaliteter? Hvordan kan vi, stillet over for det forståelige had og de dybtliggende fordomme, gøre en sund begyndelse?

De etiske og moralske værdier blandt børn, specielt blandt halvvoxne drenge og piger, er gået i opløsning, og det vil være nødvendigt at vække sansen for de åndelige værdier. Der foreligger imidlertid tydelige tegn på at denne åndelige vækkelse allerede fejer ind over Europa, og at det måske er fra dette kontinent, en ny åndelig strøm vil sætte ind, som vil bringe verden på bedre tanker og sikre at vor materialistiske civilisation forsvinder for aldrig at vende tilbage. En åndelig renæssance er uundgåelig, og den er ingen steder mere tiltrængt end i de lande, som har undgået krigens værste aspekter. Vi må se frem til og forberede os på denne renæssance.

Det næste problem, der trænger sig på, er absolut den psykologiske rehabilitering af de unge. Det er et spørgsmål, om børnene i Europa, Kina, Storbritannien og Japan nogensinde vil komme sig efter krigen. De tidlige og formende år i deres liv har de tilbragt under krigens betingelser og – modtagelige som børn er – vil der stadig være spor af, hvad de har set, hørt og lidt. Der vil være undtagelser, især i Storbritannien og dele af Frankrig. Kun tiden vil vise omfanget af den skade, der er sket. Men meget kan der rådes bod på og endda udslettes ved forældres, lægers, sygeplejerskers og læreres kloge indsats. Det er trist at måtte rapportere, at man fra psykologers og neurologers side kun har udvist ringe aktivitet på dette hårdt trængte felt; deres specialiserede arbejde er ikke desto mindre stærkt tiltrængt og lige så efterspurgt som efterspørgslen efter føde og klæder.

Det er af værdi, at vi erindrer os, i al vor planlægning og med alle vore gode intentioner, at de forskellige nationer, som har været involveret i verdenskrigen, og hvis folk har følt

okkupationens byrde, lægger deres egne planer. De ved, hvad de ønsker; de er besluttet på, så vidt det er muligt, at drage omsorg for deres egen befolkning, at frelse deres egne børn, at genoprette deres egen specielle kultur og deres land. Opgaven for stormagterne (med deres vældige ressourcer) og for filantroper og humanister over hele verden ligger i samarbejde med disse folk. Det er ikke deres opgave at pålægge dem, hvad de, ud fra deres gunstige position, mener vil være godt for dem. Disse nationer ønsker forstående samarbejde; de ønsker landbrugsredskaber, omgående hjælp til føde og klæder, de nødvendige midler til at genåbne deres undervisningsinstitutioner, at organisere deres skolevæsen og anskaffe det udstyr, som er umiddelbart påkrævet. De ønsker på ingen måde at en skare velmenende mennesker overtager landets skoler og sygehuse eller foreskriver dem en demokratisk, kommunistisk eller enhver anden form for speciel ideologi. Ifølge sagens natur må nazismens og fascismens principper fejes ud, men nationerne bør være frit stillet til at bestemme deres egen skæbne. Hver af dem har sine egne traditioner, sin egen kultur og baggrund. De tvinges til genopbygning, men hvad de bygger må være deres egen afgørelse; det må være karakteristisk for dem og give udtryk for deres eget indre liv. Det er absolut de velstående og frie nationers opgave at bistå dem i genopbygningen, således at den ny verden kan blive til. Hver enkelt nation må håndtere sit genopbygningsproblem på sin egen måde.

Dette behøver ikke betyde uenighed. Det bør være ensbetydende med en rigere og mere farverig verden. Det betyder ikke nødvendigvis adskillelse eller opbygning af barrierer eller tilbagetrækning bag mure af fordom og racemæssige antipatier. Der er to betydningsfulde faktorer, som bør kultiveres, og som vil udvirke en tættere relation i menneskets verden. Det er religion og undervisning. I dette kapitel ser vi på undervisningsfaktoren, som tidligere har slået så grundigt fejl i bestræbelserne for at fremme verdens enhed (som det fremgik af krigen), men som i fremtiden kan øve sin indflydelse på en klog måde.

Vi er i dag vidne til den langsomme, men støtte dannelse af internationale grupper, forenet i bestræbelser på at bevare verdens sikkerhed, at beskytte arbejderklassen, at håndtere verdens

økonomi og bevare nationernes integritet og suverænitet, medens de forpligter alle til at deltage i arbejdet med at sikre rette menneskelige relationer over hele planeten. Hvorvidt vi er enige eller ikke i detaljerne eller de specifikke forpligtelser, som foreslås, dannelsen af internationale rådgivende forsamlinger og – frem for alt – af De forenede nationer er altså lovente tegn på at menneskeheden bevæger sig hen imod en verden, hvor rette menneskelige relationer anses som værende af betydning for verdensfreden, hvor den gode vilje erkendes, og hvor der træffes forholdsregler til realisering af de betingelser, som kan forhindre krig og aggression.

Inden for undervisningsområdet vil en sådan samlet handlingsplan også være af stor betydning. Der er ikke tvivl om, at en grundlæggende enighed om metoderne burde styre nationernes undervisningssystem, selvom ensartethed i fremgangsmåde og teknik ikke vil være mulig. Forskelligheder i sprog, baggrund og kultur vil til enhver tid gøre sig gældende; de udgør det smukke gobelin af menneskeligt liv ned gennem tiderne. Men meget, som hidtil har været stridende mod rette menneskelige relationer, må og skal fjernes.

Skal vi i historieundervisningen fx vende tilbage til den gamle undervisningsform, hvor hver nation glorificerer sig selv, hyppigt på bekostning af andre nationer, hvor kendsgerninger systematisk forvansktes, hvor historien koncentrerer om de forskellige krige ned gennem tiderne, og følgelig en historie om aggressioner, om fremkomsten af en materialistisk og selvisk civilisation, som har affødt en nationalistisk og derfor separatistisk holdning, som har fremmet racehad og stimuleret national stolthed. Den første historiske dato, som sædvanligvis huskes af den almindelige engelske skoleelev, er »Vilhelm Erobreren, 1066«. Den amerikanske elev husker Pilgrimsfædrenes landing og landets gradvise erobring fra den retmæssige befolkning og – måske – teselskabet i Boston. De historiske helte er alle krigere – Alexander den store, Julius Cæsar, Attila, Richard Løvehjerte, Napoleon, George Washington og mange andre. Geografi er stort set en anden form for historie, men præsenteret på en lignende måde – en beretning om opdagelser, udforskning og beslaglæggelse, i mange tilfælde efterfulgt af en aggressiv og grusom behandling af befolkningen i de opdagede lande. Begær,

ambitioner, grusomhed og stolthed er hovedpunkterne i vor undervisning i historie og geografi.

Krigene, aggressionerne og tyverierne, som har kendetegnet alle store nationer uden undtagelse, er kendsgerninger, som ikke kan afvises. Ganske vist kan man påvise den lære, som blev uddraget af disse ulykker (kulminerende med krigen 1914-1945) og tillige fremhæve de stadig herskende fordomme og antipatier og deres nytteløshed. Er det ikke muligt at basere vore teorier om historieundervisningen på de store og gode ideer, som har betinget nationerne og gjort dem til det, de er? At fremhæve den kreativitet, som har kendetegnet dem alle? Kan vi ikke på en mere effektiv måde præsentere de store kulturelle epoker, som – idet de pludselig viste sig i en eller anden nation – har beriget hele verden og givet menneskeheden dens litteratur, dens kunst og dens visioner?

Verdenskrigen har forårsaget store folkevandringer. Hære har marcheret og kæmpet i alle dele af verden; forfulgte mennesker er undsluppet fra et land til et andet; nødhjælpsarbejdere er draget fra land til land, har virket blandt soldaterne, har plejet de syge, bispist de sultende og undersøgt forholdene. Verden af i dag er ganske lille, og folk opdager (undertiden for første gang i deres liv), at menneskeheden er ét, og at alle mennesker, uanset hudfarve eller det land de lever i, ligner hinanden. Vi er alle blandet sammen i dag. USA er sammensat af folk fra alle kendte lande; mere end 50 forskellige racer eller nationer befolker Rusland. Storbritannien er et samfund bestående af uafhængige nationer, som er knyttet sammen i én gruppe. Indien rummer en mangfoldighed af mennesker, religioner og tungemål, og heri ligger dets problem. Verden er i sig selv en stor smeltedigel, hvoraf menneskeheden som helhed fremstår. Det nødvendiggør en drastisk forandring i vor måde at præsentere historie og geografi på. Videnskab har altid været universel. Stor kunst og litteratur har til alle tider tilhørt verden. Det er disse kendsgerninger, der må danne fundamentet for den undervisning, der gives verdens børn – vore ligheder, vort skabende arbejde, vor åndelige idealisme, og vore kontaktpunkter. Medmindre dette sker, vil nationernes sår aldrig kunne heles, og de barrierer, som har eksisteret i århundreder, vil aldrig kunne fjernes.

De lærere, som står over for de foreliggende verdensmuligheder, bør sørge for at skabe et forsvarligt fundament for den kommende civilisation; de må garantere, at det har generelle og konstruktive udviklingsmuligheder, at det fremlægges sandfærdigt og konstruktivt. De indledende skridt, som lærerne i de forskellige lande tager, vil uvægerligt blive bestemmende for beskaffenheden af den kommende civilisation. De må forberede sig på en renæssance af al kunst og en ny og fri indstrømning af menneskets skaberånd. De må kraftigt understrege betydningen af de store øjeblikke i menneskets historie, hvor menneskets guddommelighed flammer op og anviser nye veje for tænkning, nye metoder for menneskelig planlægning og derved for stedse ændrer tendensen i menneskets anliggender. Sådanne øjeblikke frembragte Magna Carta; gennem den franske revolution understregede de principperne for frihed, lighed og broderskab; de udformede den amerikanske grundlov (Bill of Rights) og for havet og i vor egen tid gav de os Atlanterhavserklæringen samt de fire friheder. Alt dette er de store begreber, som skal styre den nye tidsalder med dens kommende civilisation og dens fremtidige kultur. Hvis børn af vor tid gøres bekendt med disse fem store deklARATIONER og samtidig belæres om nytteløsheden i had og krig, er der håb om en bedre, lykkeligere og mere sikker verden.

Børn i alle lande må først og fremmest lære sig to hovedideer: *Det enkelte individs værdi og kendsgerningen om den ene menneskehed*. Krigens drenge og piger har ved selvsyn lært, at et menneskeliv har ringe værdi; de fascistiske lande lærer, at den enkelte kun er af værdi i den udstrækning, hvor han udfylder en eller anden diktators hensigt. I andre lande anses visse personer og grupper – på grund af nedarvet position eller formue – som værende af betydning, og resten af nationen betragtes som mindre betydningsfuld. I atter andre lande betragter den enkelte sig selv som så betydningsfuld og hans ret til at følge sit eget hoved som så uomtvistelig, at hans relation til helheden går tabt. Men den enkeltes værdi og eksistensen af den helhed, som vi kalder *menneskeheden*, er meget nært forbundet. Dette må, der lægges vægt på. Hvis de præsenteres og forstås på rette måde, vil disse to principper have en intensiv kulturel indflydelse på den enkelte og derved en erkendelse af

hans ansvar som en integreret del af hele menneskeheden.

Vi har nu berørt den fysiske og psykologiske rehabilitering af verdens børn og unge. Vi har foreslået, at lærebøgerne omskrives, så de tilskynder til etablering af rette menneskelige relationer og ikke giver udtryk for nationalistiske og separatistiske synsvinkler. Vi har også påpeget visse grundlæggende ideer, som principielt bør indprentes: Den enkeltes unikke værdi, det skønne i menneskeheden, den enkeltes relation til helheden og hans forpligtelse til at tilpasse sig det generelle billede, frivilligt og på en konstruktiv måde. Vi har forsøgt at fremhæve nytteløsheden ved krig, begær og aggression og at bane vej for en stor opvækkelse af menneskers skabende evne, når først sikkerheden er genoprettet. Vi har noteret os den umiddelbart forestående åndelige renæssance.

Et af vore primære mål for uddannelse må være at fjerne den konkurrenceprægede holdning og erstatte den med bevidstheden om samarbejde. Her rejser sig straks spørgsmålet: Hvordan kan det lade sig gøre og på samme tid tilskynde til en personlig indsats på højt niveau? Er konkurrence ikke en væsentlig spore til al stræben? Sådan har det været indtil nu, *men det behøver ikke nødvendigvis at være tilfældet*. Udviklingen af en atmosfære, som kan fremme barnets ansvarsfølelse og gøre ham fri for de hæmninger, der opstår gennem frygt, vil gøre ham i stand til at nå højere resultater. Set fra lærerens synsvinkel vil dette indebære etableringen af rette omgivelser for barnet, og under disse betingelser vil visse evner trives og visse tegn på ansvarsfølelse og god vilje vil gøre sig gældende. Hvad er karakteristisk for denne atmosfære?

1. *En atmosfære af kærlighed*, hvor frygt er elimineret, og barnet forstår, at det ikke har grund til at være frygtsom. Det er en tilstand, hvor han vil blive velvilligt behandlet, og hvor man forventer, at han forholder sig på samme måde over for andre. Det er i sandhed sjældent, at man oplever dette i undervisningslokaler og, for den sags skyld, i hjemmene. Denne atmosfære af kærlighed er ikke en emotionel, sentimental form for kærlighed, men er baseret på en erkendelse af barnets individuelle potentiale, på fordomsfrihed og frihed for racemæssig antagonisme og en sand følelse af omsorg. Denne omsorgsfulde holdning vil baseres på erkendelsen af det daglige

livs vanskeligheder, på følsomhed over for barnets normalt hengivne respons og på en forvisning om, at kærlighed altid vækker det bedste i andre mennesker.

2. *En atmosfære af tålmodighed.* Det er i en sådan atmosfære, at barnet kan lære begyndelsesgrundene til ansvarlighed. De børn, som fødes i denne periode, og som nu findes overalt, besidder en højt udviklet intelligens. Uden at de gør sig det klart, er de åndeligt levende, og det første tegn herpå er en sans for ansvarlighed. De ved, at de er deres broders vogter. Den tålmodige indskærping af denne egenskab, bestræbelsen for at få dem til at påtage sig små pligter og en fælles ansvarsfølelse vil lægge stærkt beslag på lærerens tålmodighed, men er af grundlæggende betydning for bedømmelsen af et barns gode karakter og dets fremtidige nytte i verden.

3. *En atmosfære af forståelse.* Kun få lærere eller forældre forklarer et barn baggrunden for de aktiviteter og krav, der stilles til det. Men en sådan forklaring vil uvægerligt fremkalde respons, for et barn tænker mere, end man gør sig klart, og processen vil bevirke, at det tænker over motiverne. Meget af det, et almindeligt barn gør, er ikke i sig selv forkert. Det tilskyndes af et videbegærligt sind, som bliver modarbejdet af en impuls til at gøre gengæld for en eller anden uretfærdighed (som kan skyldes, at den voksne ikke forstår dets motivation), af en manglende evne til at anvende tiden rigtigt og nyttigt og af en trang til at tiltrække sig opmærksomhed. Alt dette er simpelthen de første kendetegn for et individ, som er ved at udvikle sig. De voksne er undertiden tilbøjelige til at vække en tidlig og overflødig skyldfølelse hos et barn. De lægger vægt på små, ubetydelige ting, som burde ignoreres, men som kan være irriterende. En korrekt følelse af forkert handlemåde, som skyldes svigtende evne til at opretholde rette grupperelationer, udvikles ikke på denne måde, men hvis et barn møder forståelse, vil de virkelig forkerte ting, såsom krænkelse af andres rettigheder eller indgriben i gruppekrav for at opnå personlig vinding, fremstå i det rette perspektiv og på det rette tidspunkt. Lærere må huske, at tusindvis af børn konstant har været vidne til onde handlinger, begået af voksne. Det vil have perverteret deres livsindstilling, givet dem forkerte normer og undergravet en rigtig tiltro til de voksnes autoritet. Et barn er tilbøjeligt til at

blive asocial, når det ikke møder forståelse, eller når omgivelserne kræver for meget af det.

Den rette atmosfære, bibringelse af nogle få korrekte principper og megen kærlig forståelse er de primære krav i den yderst vanskelige overgangsperiode, vi står overfor. En velorganiseret levevis vil hjælpe meget, men de børn, som vi taler om her, har kun ringe kendskab til disciplin. Problemet med bare at overleve har været et altoverskyggende problem for børnene og deres forældre. Det vil blive vanskeligt for dem i begyndelsen at reagere på rette måde over for en pålagt livsrytme. Disciplin vil være nødvendig, men det må være en kærlig disciplin, der baseres på en omhyggelig og udtømmende forklaring, således at barnet forstår baggrunden for denne besynderlige ny orden. Trætheden, inertien og den manglende interesse, som er følger af krig og underernæring, frembyder vanskeligheder i begyndelsen. Pædagoger og lærere må underkaste sig en streng selvdisciplin og vise tålmodighed, forståelse og kærlighed, hvilket ikke vil være let, for den vil ledsages af en tilbundsgående erkendelse af de vanskeligheder, der skal overvindes, og de problemer, der skal imødegås.

Visionære mænd og kvinder i alle lande må findes og mobiliseres, og de er der; de må have de hjælpemidler de behøver, og de må have støtte fra dem, som de kan stole på. I begyndelsen bør man ikke kræve for meget af dem, for det umiddelbare behov er ikke meddelelser om kendsgerninger, men eliminering af frygt, en demonstration af, at der findes kærlighed i verden og formidling af en følelse af tryghed. Først da vil det blive muligt at gå ind i de mere klart definerede metoder, som vil virkeliggøre den langsigtede plan, nogle af os har haft visioner om.

Den langsigtede plan

Lad os nu formulere en mere udvidet plan for fremtidens opdragelse af verdens børn. Vi har bemærket, at trods universelle undervisningsprocesser og uddannelsescentre i alle lande er det endnu ikke lykkedes os at give vore unge den form for opdragelse, som vil sætte dem i stand til at leve helt og konstruktivt. Igennem de seneste to tre tusinde år har verdens

undervisningssystemer udfoldet sig progressivt ad tre hovedlinjer, begyndende i Østen og kulminerende i dag i Vesten. I Asien har vi ned gennem århundrederne haft den intensive skoling af visse, omhyggeligt udvalgte enkeltpersoner, og en fuldstændig forsømmelse af masserne. Asien, og kun Asien, har frembragt disse fremragende individer, som endnu i vor tid er genstand for universel ærefrygt – La'otse, Konfucius, Buddha, Sri Krishna og Kristus. De har sat deres præg på millioner og gør det stadig.

I Europa har undervisningen været koncentreret om nogle få, privilegerede grupper, som har fået en omhyggeligt planlagt kulturel uddannelse, medens masserne kun har fået den mest elementære grundundervisning. Dette har i visse perioder frembragt så betydningsfulde kulturelle epoker, som den elisabethanske æra, renæssancen, digterne og forfatterne i den viktorianske tid og digterne og musikerne i Tyskland, samt de mange kunstnere, som stadig er højt estimerede i den italienske skole, og de hollandske og spanske grupper.

Endelig har man i de nye lande, som fx USA, Australien og Canada, indført undervisning af masserne, og dette er i stor udstrækning fulgt op overalt i den civiliserede verden. Det generelle kulturelle niveau blev lavere, niveauet for masseinformation og kompetence blev højnet. Nu kan man så spørge: Hvad bliver de næste fremskridt inden for undervisningen? Hvad vil der ske efter dette fuldstændige sammenbrud af undervisningssystemet og erkendelsen af, at det har slået fejl, og hvordan kan vi råde bod på det?

Lad os huske en væsentlig ting. Hvad uddannelse kan føre til i uønsket retning blev særdeles tydeligt demonstreret i Tyskland med dets ødelæggelse af idealisme, dets indprægning af forkerte menneskelige relationer og holdninger og dets glorificering af alt, hvad der er mest selvisk, brutalt og aggressivt. Tyskland har vist at undervisningsprocessen har en yderst magtfuld indflydelse, når den organiseres og styres på denne måde, især hvis barnet tages tidligt nok, og hvis det beskyttes mod enhver form for modsatrettet påvirkning længe nok. Siden da har Rusland benyttet det samme system. Lad os huske, at denne indflydelse kan virke i to retninger, og at hvad der har fulgt en forkert retning, lige så vel kan realiseres i en positiv og

frigjort atmosfære.

Vi må også huske to andre faktorer: Vi må koncentrere vor opdragelse om dem, som er under 16 år – jo yngre jo bedre – og, for det andet, må vi begynde med, hvad vi har, selv om vi må erkende det nuværende systems begrænsninger. Vi må styrke de aspekter, som er gode og ønskværdige; vi må tage afstand fra dem, som har vist, at de ikke slår til, når de skal sætte mennesker i stand til at håndtere deres omgivelser; vi må udvikle nye holdninger og metoder, som vil kvalificere et barn til en fuldgyldig levevis og derved gøre ham til et sundt menneske – et kreativt, konstruktivt medlem af den menneskelige familie. Alt det bedste fra fortiden må bevares, men skal kun betragtes som grundlaget for et bedre system og en mere klog tilnærmelse til det mål, som er *verdensborgerskab*.

Det kan være af værdi, om vi her klart definerer, hvad undervisning kan være, når den ledes af sande visioner og er modtagelig for verdens nød og tidens krav.

Undervisning er den skoling, som vil gøre det muligt for verdens unge at kontakte deres omgivelser på en intelligent og fornuftig måde og tilpasse sig de foreliggende betingelser. Den har afgørende betydning og er en af milepælene i verden i dag.

Undervisning er en proces, hvorved barnet gives de oplysninger, som vil sætte det i stand til at virke som en god borger og opfylde de funktioner, som påhviler kloge forældre. Barnets medfødte anlæg bør tages i betragtning tilligemed dets racemæssige og nationale egenskaber, og man bør yderligere bestræbe sig på at give det den viden, som kan lede det til at virke konstruktivt i dets særlige omgivelser og vise sig som en nyttig borger. Den generelle tendens i denne undervisning vil være mere psykologisk end i fortiden, og den således indvundne information vil være afpasset efter dets særlige situation. Alle børn har visse aktiver og bør lære, hvordan de skal udnytte dem. De har dem til fælles med hele menneskeheden, uanset race eller nationalitet. Lærere vil derfor i fremtiden lægge vægt på:

1. Udvikling af mental kontrol med den emotionelle natur.
2. Visioner eller evne til at se tingene, som de er, og hvordan de kunne være.
3. Nedarvet, faktisk viden som kan kombineres med fremtidig

- viden.
4. Evne til på fornuftig måde at håndtere relationer samt erkende og påtage sig ansvar.
 5. Evne til at bruge sindet på to måder:
 - a. Som fornuft, som analyse og synteseskabende information ved hjælp af de fem sanser.
 - b. Som søgelys, der trænger ind i ideernes og de abstrakte sandheders verden.

Viden kommer fra to retninger. Den er et resultat af intelligent brug af de fem sanser, og den udvikles gennem forsøget på at gribe og forstå ideer. Begge disse faktorer udvikles igennem nysgerrighed og studier.

Undervisning bør være af tre slags, og alle tre er nødvendige for at føre menneskeheden til et ønsket udviklingspunkt.

For det første er det en tilegnelse af kendsgerninger – fortidige og nutidige – og dernæst erfaring i at drage slutninger og fra disse gradvist indsamlede informationer uddrage det, som kan udnyttes praktisk i enhver givet situation. Denne proces er grundlaget for vore nuværende undervisningssystemer.

For det andet er det en læreproces, hvor viden bliver til visdom og forståelse af den betydning, der ligger bag de meddelte ydre kendsgerninger. Det er evnen til at udnytte kundskaber på en sådan måde, at en fornuftig levevis og forstående synspunkter tilligemed en intelligent opførsel bliver naturlige resultater. Dette indebærer også oplæring til særlige aktiviteter, baseret på medfødte anlæg, talenter eller genialitet.

Det er en proces, hvorved helhed eller en sans for syntese kultiveres. Fremtidens unge vil lære at betragte sig selv i relation til den gruppe, familie og den nation, hvor deres skæbne har placeret dem. De vil også lære at se verden i et globalt perspektiv og deres nation i relation til andre nationer. Dette indebærer skoling til medborgerskab, forældreskab og verdensforståelse. Det er grundlæggende psykologisk og bør være udtryk for en forståelse af menneskeheden. Når denne form for oplæring praktiseres, kan vi udvikle mænd og kvinder, som er både civiliserede og kultiverede og tillige i besiddelse af evnen til at gå fremad (efterhånden som livet udfolder sig) mod den

betydningens verden, som ligger til grund for de ydre fænomeners verden, og som vil begynde at anskue menneskelige anliggender som udtryk for dybere åndelige og universelle værdier.

Undervisning bør være den proces, som lærer de unge at ræsonnere fra årsag til virkning, at indse grunden til, at visse handlinger uundgåeligt vil frembringe visse resultater, og hvorfor – under forudsætning af en nærmere angivet emotionel og mental udrustning sammen med en konstateret psykologisk vurdering – bestemte tilbøjeligheder kan påvises og visse professioner og karrierer udgøre den bedste baggrund for udvikling og opnåelse af et nyttigt og udbytterigt erfaringsområde.

Nogle læreanstalter og skoler har foretaget forsøg i denne retning i en bestræbelse på at finde frem til en drengs eller piges psykologiske anlæg for visse erhverv, men denne indsats er stadig amatøragtig. Når denne metode bliver mere videnskabelig, vil den åbne døren for uddannelse i videnskabelige fag; det vil få betydning for undervisningen i historie og biografi, og man vil undgå en blot og bar meddelelse af kendsgerninger og den primitive hukommelsestræning, som har kendetegnet de tidligere undervisningsmetoder.

Den nye undervisning vil behandle et barn med behørig hensyntagen til dets arv, dets sociale stilling og nationale baggrund, dets individuelle mentale og emotionelle udrustning; man vil stræbe efter, at alle muligheder står åbne for det, idet man påpeger at tilsyneladende hindringer for fremskridt kun ansporer til fornyede anstrengelser. Man vil således søge at »drage ham ud« (den egentlige betydning af ordet »opdragelse«) af alle former for begrænsning og lære ham at udtrykke sine tanker gennem en konstruktiv indsats for verdensborgerskab. Vækst og atter vækst vil blive understreget.

Fremtidens lærer vil nærme sig ungdomsproblemet ud fra sit syn på barnets *instinktive* reaktion, dets *intellektuelle* evne og dets *intuitive* potentiale. I småbarnsalderen og de første skoleår vil man iagttage og kultivere udviklingen af de rette instinktive reaktioner; i de højere klasser, i det som svarer til gymnasiet, vil der lægges vægt på den intellektuelle udfoldelse og kontrol over de mentale processer, medens man på højere læreanstalter og på

universitetsniveau fokuserer på udvikling af intuitionen, betydningen af ideer og idealer og udviklingen af abstrakt tænkning og opfattelsesevne. Denne sidste fase kan med rimelighed baseres på det forudgående, intellektuelt forsvarlige grundlag. Disse tre faktorer – instinkt, intellekt og intuition – udgør grundtonen i de tre skolastiske institutioner, som enhver ung må gennemgå, og som mange tusinde gennemgår i dag.

I nutidens skolevæsen (folkeskolen, gymnasiet, højere læreanstalter og universiteter) tegner der sig et ufuldendt, men symbolsk billede af det trefoldige mål for fremtidens undervisning: Civilisation, kultur og verdensborgerskab eller enhed.

Folkeskolen kan anses som civilisationens vogter; her må man begynde med at lære barnet om beskaffenheden af den verden, hvori det skal spille sin rolle, lære det om dets plads i gruppen og forberede det til en intelligent levevis og rette sociale relationer. Læsning, skrivning og regning, elementær historie (med vægt på verdenshistorie), geografi og digtning, vil udgøre en del af undervisningen, samt visse grundlæggende og væsentlige livsfaktorer i samspil med indskærpelse af selvkontrol.

Gymnasiet må anses som kulturens vogter. Her bør der lægges større vægt på historiens og litteraturens store værdier og gives en vis grad af kunstforståelse. Man må begynde at uddanne drengen eller pigen til den fremtidige profession eller livsform, som de vil *egne* sig til. De vil så blive undervist i medborgerskab i større omfang, de sande værdiers verden vil blive belyst, og idealisme vil blive bevidst og målrettet kultiveret. Man vil påpege den praktiske brug af idealer.

Vore læreanstalter og universiteter bør være en udbygning på et højere niveau af alt det, der allerede er formidlet. De bør forskønne og komplettere den allerede oprettede struktur og må mere direkte handle om betydningens verden. Internationale problemer – økonomiske, sociale, politiske og religiøse – må behandles, og manden eller kvinden bør relateres mere bevidst til verden som helhed. Det er på ingen måde ensbetydende med en tilsidesættelse af individuelle eller nationale problemer og forpligtelser, men der stræbes efter at indlemme dem i helheden som integrerede og effektive dele, og derved undgå de separatistiske holdninger, som har fremkaldt den nutidige ver-

dens sammenbrud.

Senere, når den sande religion er genoprettet, kan det vise sig at denne undervisning vil være grundlæggende *åndelig*, idet dette ord anvendes i betydningen forståelse, hjælpsomhed, broderskab, rette menneskelige relationer og en tro på eksistensen af den verden, som ligger bag den fænomenale scene. Undervisning af et menneske til borgerskab i gudsriget er *ikke* en religiøs aktivitet, som skal håndteres udelukkende af kirken og gennem teologisk undervisning, selv om der i denne sammenhæng kan gøres meget for at hjælpe. Det er absolut en opgave for den højere undervisning at føje hensigt og betydning til alt, hvad der er gjort.

Følgende opstilling kan betragtes som en undervisningsplan for de kommende generationers unge:

Elementær undervisning. Civilisation. Alder: 4-12
Videregående undervisning. Kultur. Alder: 12-18
Højere undervisning. Verdensborgerskab. . . . Alder: 18-25

I fremtiden vil undervisning gøre brug af psykologi i langt større omfang end tidligere. En tendens i denne retning kan allerede spores. Naturen – fysisk, vital, emotionel og mental – hos en dreng eller en pige vil blive nøje undersøgt og deres uafklarede livsformål ledet i den rigtige retning; de vil lære at erkende sig selv som den, der handler, føler og tænker. På den måde vil de lære ansvarlighed for det centrale »jeg« eller brugeren af legemet. Dette vil fuldstændig forandre de unges holdning til deres omgivelser og på et meget tidligt stadium fremme en erkendelse af den rolle, de skal spille, og det ansvar, de skal påtage sig. Undervisning kan betragtes som en form for forberedelse til denne nyttige og interessante fremtid.

Det bliver derfor stadig mere tydeligt at fremtidens undervisning kan defineres med et nyt og mere omfattende udtryk som videnskaben om rette menneskelige relationer og social organisation. Dette giver en eventuel undervisningsplan et nyt sigte og antyder at intet af det, som hidtil har været medtaget, nødvendigvis må udelukkes, men kun at en bedre motivation vil være en selvfølge og en nationalistisk, selvisk fremstilling bør undgås. Hvis, fx, historie præsenteres på grundlag af de

betingende ideer, som har ført menneskeheden fremad og ikke på basis af aggressive krige og internationalt eller nationalt tyveri, vil undervisning være ensbetydende med en rigtig opfattelse og anvendelse af ideer, af deres transformering til fungerende idealer og deres anvendelse i samspil med viljen til det gode, viljen til sandhed og viljen til skønhed. Således vil en stærkt tiltrængt omlægning af menneskehedens målsætning fra vore nuværende konkurrenceprægede og materialistiske formål til mere fuldgyldige udtryk for den gyldne regel kunne realiseres, og de rette relationer mellem enkeltpersoner, grupper, partier, nationer og hele den internationale verden vil kunne etableres.

Opdragelse vil frem over i stigende omfang beskæftige sig med livet som helhed så vel som dagliglivets detaljer. Barnet som enkeltperson vil blive udviklet og udrustet, uddannet og motiveret og derpå belært om sit ansvar for helheden og værdien af de bidrag, som det kan og må yde til gruppen.

Det er muligvis letkøbt at sige at undervisning nødvendigvis må beskæftige sig med udvikling af barnets evne til at ræsonnere, og ikke primært – som det nu er tilfældet – med træning af hukommelsen og den papegøjeagtige gengivelse af fakta og data samt usammenhængende og halvt fordøjede brudstykker af informationer. Historien om væksten i menneskets opfattelsesevne under varierende nationale og racemæssige betingelser er særdeles interessant. De fremtrædende figurer i historien, i litteratur og kunst og i religion, vil blive studeret ud fra betydningen, af godt og ondt, inden for deres periode; og man vil anstille betragtninger over kvaliteten og hensigten med deres lederskab. På den måde vil barnet absorbere en stor mængde historisk viden, skabende aktivitet og idealisme og filosofi, ikke kun på den lettest tilgængelige måde men desuden med en permanent påvirkning af hans karakter.

Kontinuiteten i denne indsats, virkningerne på civilisationens ældgamle traditioner, gode og dårlige hændelser og samspillet mellem varierende kulturelle aspekter af civilisationen vil lægge beslag på hans opmærksomhed og de tørre informationer, data og navne vil falde bort. Alle områder inden for menneskelig viden kan på denne måde vækkes til live og nå et nyt niveau for konstruktiv nyttevirkning. Der er allerede en klar tendens i denne retning, og den er god og sund.

Menneskehedens fortid, som grundlag for nutidens hændelser og nutiden, som den bestemmende faktor for fremtiden, vil i større udstrækning blive erkendt, og derved bevirke store og nødvendige forandringer i menneskets psykologi som helhed.

De skabende anlæg hos mennesket bør også, i den ny tidsalder, ofres mere opmærksomhed; barnet vil ansføres til en individuel indsats, som er passende for dets temperament og evner. Derved tilskyndes det til efter evne at bidrage til skønheden i verden og ved ret tænkning at medvirke til den samlede sum af menneskelig tænkning. Det vil blive ansført til at forske, og videnskabens verden vil åbne sig for det. Bag alle disse incitamenter vil man finde motiverne til god vilje og rette menneskelige relationer.

Endelig skal opdragelse præsentere hypotesen om menneskets sjæl som den indre faktor, der frembringer det gode, det sande og det skønne. Skabende udtryk og menneskelig stræben vil derfor være baseret på logik. Det vil ikke kunne realiseres ved en teologisk eller doktrinær fremstilling, som det er tilfældet i dag, men som et problem, der skal undersøges, og som et forsøg på at besvare spørgsmålet: Hvad er et menneske? Hvad er dets egentlige formål i tilværelsen? Eksistensen af den indflydelse og den erklærede hensigt, der ligger bag den stadige tilsynekomst af åndelige, kulturelle og kunstneriske verdensledere ned gennem tiderne, vil blive studeret og deres liv udforsket, både historisk og psykologisk. Dette vil stille verdens ungdom over for det omfattende problem med hensyn til lederskab og motivation. Uddannelse vil derfor give sig udtryk som hensyn til andre, menneskelige resultater og menneskelige muligheder. Det vil ske på en sådan måde, at den studerendes tænkning ikke kun beriges med historiske og litterære kendsgerninger, men også hans forestillingsevne vil blive højnet og hans ambition og aspiration levendegjort på en sand og rigtig måde. Han vil se fortidens præstationer i et mere sandt perspektiv, tilligemed den fremtid, der åbner sig for ham gennem en appel om en individuel indsats og personligt bidrag.

Det her anførte udgør på ingen måde en anklage mod tidligere metoder, undtagen for så vidt som verden i dag i sig selv er en anklage; det er heller ikke en upraktisk vision eller et mystisk håb, baseret på ønsketænkning. Det handler om en hold-

ning til livet og fremtiden, som mange tusinde mennesker har i dag, blandt dem mange lærere i alle lande. Tidligere metoders fejltrin og vildfarelser er indlysende, men der er ingen grund til at spille tid på at fremhæve dem eller nævne eksempler.

Hvad vi behøver er en forståelse af de umiddelbart foreliggende muligheder samt en erkendelse af, at det påkrævede skifte i formål og forandringen i metoder vil tage lang tid. Vi må give vore lærere en anden form for uddannelse, og der vil gå megen tid, medens vi famler efter de ny og bedre metoder, udarbejder nye lærebøger og finder de mænd og kvinder, som kan præges med de nye visioner, og som vil arbejde for den nye civilisation. Vi søger her at betone principper i erkendelse af, at mange af dem på ingen måde er nye, men en fornyet betoning vil være nødvendig. Det er tid for nye muligheder.

Der må derfor udformes et bedre uddannelsessystem, som kan vise vilkårene for menneskers liv på en måde, der kan nedbryde barrierer, fjerne fordomme og give børn udfoldelsesmuligheder, som vil gøre det muligt for dem, når de vokser op, at leve med andre i en atmosfære af harmoni og god vilje. Dette *kan* lade sig gøre, dersom tålmodighed og forståelse udvikles, og hvis lærerne gør sig klart, at »uden visioner går et folk til grunde«.

Et internationalt undervisningssystem, der udvikles i samarbejde med frisindede lærere og uddannelsesmyndigheder i alle lande er i dag tvingende nødvendigt og vil blive et betydningsfuldt aktiv for verdensfredens bevarelse. Der er allerede taget skridt hertil, og grupper af lærere drøfter dannelsen af et bedre system, som kan sikre at børnene i de forskellige nationer (begyndende med de millioner af børn, som nu har behov for undervisning) lærer sandheden uden fordomme og upartisk.

Verdensdemokrati vil opstå når mennesker overalt anses som lige, når drenge og piger lærer, at det har ingen betydning om et menneske er asiat, amerikaner, europæer, brite, jøde eller ikke-jøde, men kun at hver enkelt har en historisk baggrund, som sætter det i stand til at bidrage til det fælles gode, at den første betingelse er en holdning af god vilje og en konstant bestræbelse for at praktisere rette menneskelige relationer. Verdensenhed vil blive en kendsgerning, når verdens børn læ-

rer, at religiøse forskelle for en stor del er et spørgsmål om fødested; hvis et menneske er født i Italien, vil han sandsynligvis være romersk-katolsk, hvis han fødes som jøde, vil han følge den jødiske lære, bliver han født i Asien, bliver han måske muhamedaner, buddhist, eller tilhører en eller anden hindusekt; hvis han er født i et andet land, bliver han måske protestant, etc. Han vil lære at religiøse forskelle stort set skyldes menneskeskabte stridigheder om menneskers fortolkning af sandheden. Således vil vore uoverensstemmelser og forskelligheder blive udlignet, og ideen om den ene menneskehed vil træde i stedet.

Langt større opmærksomhed må der udvises i forbindelse med valget og uddannelsen af fremtidens lærere, i særdeleshed de lærere, som i krigshærgede lande forsøger at give befolkningen mulighed for uddannelse. Deres mentale indsats og deres kendskab til deres særlige emne vil være betydningsfuld, men endnu større betydning bør man tillægge deres behov for fordomsfrihed og deres opfattelse af alle mennesker som en stor familie. Fremtidens lærer må have mere psykologisk erfaring, end han har i dag. Foruden at give akademisk viden, må han forstå at hans vigtigste opgave er at vække en reel ansvarsfølelse i hans klasse med studerende, uanset hvilket fag han underviser i – historie, geografi, matematik, sprog, de forskellige retninger inden for videnskab eller filosofi – han vil relatere det alt sammen til videnskaben om rette menneskelige relationer, og han vil forsøge at se social organisation i et mere sandt perspektiv, end tilfældet har været tidligere.

Når fremtidens ungdom – gennem den foreslåede anvendelse af principper – bliver civiliseret, kultiveret og lydhør over for tanken om verdensborgerskab, får vi en verden af bevidstgjorte, skabende mennesker, i besiddelse af en reel sans for værdier og et sundt og konstruktivt syn på verdens anliggender. Det vil tage lang tid at nå dertil, men det er ikke umuligt, hvilket historien i sig selv har påvist. En dag vil man have foretaget en analyse af bidragene fra de tre store kontinenter – Europa, Asien og Amerika – om menneskehedens generelle udvikling. Den progressive åbenbaring af menneskeåndens herlighed behøver stadig at komme til udtryk i skrift – dets samlede storhed og ikke kun de aspekter, som er strengt nationale. Det skyldes den

kendsgerning, at enhver race og alle nationer til stadighed har udtrykt det optimale for deres tid og generation – mennesker, som i sig har forenet den grundlæggende trehed: Instinkt, intellekt og intuition. I de tidligste stadier af menneskets udvikling var der relativt få af disse mennesker, men i dag er deres antal hurtigt stigende.

Den sunde fornuft siger os, at denne integration ikke er mulig for alle studerende, som har været undervist af vore lærere. Studerende må bedømmes ud fra de tre synsvinkler, som udgør grundlaget for dette kapitel:

1. De som er modtagelige for civilisation. Dette gælder masserne.
2. De som kan føres ind i kulturens verden. Det omfatter et meget stort antal.
3. De som ud over civilisationens og kulturens aktiver har en evne til at fungere som sjæle, ikke kun i instinktets og intellektets to verdener, men også i de åndelige værdiers verden, og som gør det med fuldstændig trefoldig integration.

Alle kan imidlertid, uanset deres oprindelige kapacitet, uddannes i videnskaben om rette menneskelige relationer, og kan derved respondere på det betydningsfulde mål for fremtidens uddannelsessystemer. Der kan overalt ses tendenser i denne retning, men man har endnu *ikke* lagt hovedvægten på lærernes uddannelse eller påvirkning af forældrene. Meget, overordentligt meget, er blevet udført af oplyste grupper overalt, og det har de gjort i forbindelse med deres studium af betingelserne for medborgerskab, i forbindelse med forskningsarbejde om sociale relationer og gennem de mange organisationer, som søger at tilføre masserne en sans for ansvarlighed for menneskelig lykke og menneskeligt velfærd. Dette arbejde bør indledes i barndommen, således at barnets bevidsthed (så let at lede) fra de tidligste år kan antage en uselvisk holdning over for dets medmennesker.

Det er brobyggende arbejde, der nu må udføres – brobygning mellem livet, som det er i dag, og som det kan blive i fremtiden. Hvis vi i de kommende år udvikler denne teknik – at bygge bro mellem de mange kløfter, der eksisterer i den

menneskelige familie, og at modvirke racehad og separatistiske holdninger hos nationer og folk, vil det lykkes os at skabe en verden, hvor krig bliver umulig og menneskeheden vil erkende, at den er én menneskelig familie og ikke en stridende samling af nationer og folk, som kappes om at udnytte hinanden mest muligt og fremelske fordomme og had. Dette har, som vi har set, været tilfældet i fortidens historie. Mennesket har udviklet sig fra et isoleret dyr, der kun styres af selvopholdelsesinstinktet, af føde og parring, gennem familieliv, stammeliv og nationalt liv til det punkt, hvor det i dag sanser et bredere ideal – international enhed eller den ene menneskeheds gnidningsløse virke.

Denne tiltagende idealisme er i færd med at bane sig vej ind i den menneskelige bevidstheds forgrund, på trods af alle former for separatistisk indstilling. Den er stort set årsagen til det eksisterende kaos og for oprettelsen af De forenede nationer. Den har fremkaldt de ideologiske konflikter, som søger at komme til udtryk, den har frembragt den dramatiske tilsynekomst af nationale frelsere (såkaldte), verdensprofeter og verdensarbejdere, idealister, opportuniste, diktatorer og forskere og humanister. Disse indbyrdes stridende idealismer er et sundhedstegn, hvad enten vi accepterer dem eller ikke. De er utvetydige reaktioner på det menneskelige behov – påtrængende og rigtigt – for bedre forhold, mere lys og forståelse, større samarbejde, sikkerhed og fred og velstand i stedet for terror, frygt og sult.

Konklusion

Det er vanskeligt for nutidens menneske at forestille sig en tid, hvor der ikke eksisterer racisme, national eller separatistisk religiøs bevidsthed i menneskers tænkning. Det var ligeså vanskeligt for det forhistoriske menneske at forestille sig en tid, hvor der var national tænkning. Det er godt at huske på. Den tid da menneskeheden bliver i stand til at tænke universelt ligger endnu langt ude i fremtiden, men selve den kendsgerning, at vi kan tale om den, ønske den og lægge planer for den, er en sikker garanti for, at det *ikke* er umuligt. Menneskeheden har til alle tider bevæget sig fra et stadie af oplysning til et andet og

fra storhed til storhed. Vi er i dag på vej mod en langt bedre civilisation, end vi tidligere har oplevet, mod forhold, som vil sikre en lykkeligere menneskehed og gøre en ende på nationale uoverensstemmelser, på klasseskel (der hviler på arvelig eller økonomisk status), og som vil sikre alle et rigere og mere fuldkomment liv.

Det vil være indlysende, at der må gå mange årtier før denne tilstand bliver en realitet, men det bliver årtier og ikke århundreder, hvis menneskeheden kan lære verdenskrigens lektie, hvis man kan hindre, at reaktionære og konservative mennesker i alle nationer svinger civilisationen tilbage til de gamle, dårlige forhold. Men vi kan allerede nu gøre en begyndelse. Enkelhed bør være løsenet, for det er enkelhed, der vil dræbe vor gamle, materialistiske levevis. *Samarbejdende god vilje* er den første idé, som skal præsenteres for masserne og læres i skolerne, idet man derved kan sikre en ny og bedre civilisation. *Kærlig forståelse* intelligent udtrykt bør være kendetegnet for kultiverede og indsigtsfulde grupper samt en indsats fra deres side på at relatere betydningens verden til de ydre bestræbelsers verden – til gavn for masserne. *Verdensborgerskab* som en tilkendegivelse både af god vilje og forståelse bør være målet for oplyste personer overalt og et kendetegn for det åndelige menneske. I disse tre ideer er de rette relationer etableret mellem undervisning, religion og politik.

Grundtonen for den nye undervisning er hovedsageligt en rigtig fortolkning af livet, før og nu, og dets relation til menneskehedens fremtid; grundtonen i den nye religion må og bør være den rette tilnærmelse til Gud, af transcendent natur og immanent i mennesket, medens grundtonen i den nye viden- skab om politik og statsvidenskab vil blive rette menneskelige relationer, og begge disse principper må udgøre fundamentet for barnets undervisning.

Kapitel III

Problemet vedrørende kapital, arbejde og beskæftigelse

Vi står i dag, på enestående måde, ved begyndelsen af en helt ny økonomisk tidsalder. Dette står mere og mere klart for alle tænkende mennesker. På grund af videnskabens triumf – atomenergiens frigørelse – er menneskehedens fremtid og karakteren af den kommende civilisation uforudsigelig. De umiddelbare forestående forandringer er så vidtrækkende, at det vil være indlysende, at de gamle økonomiske værdier og den velkendte levestandard nødvendigvis vil forsvinde; ingen ved, hvad der træder i stedet for.

Forholdene vil være helt forandrede; i visse retninger, såsom fordelingen af kul og olie til lys, varme og transport, er det da ikke muligt, at disse planetariske ressourcer ikke vil være til rådighed i fremtiden? Dette er to eksempler på de grundlæggende ændringer, som udnyttelsen af atomenergien vil indebære for fremtidens civilisation.

Ud af denne opdagelse vil vokse to store problemer – det ene af umiddelbar natur, det andet vil komme til udvikling på et senere tidspunkt. Det første problem er, at de som har store økonomiske interesser bundet i produkter, der uundgåeligt vil fortrænges af de nye energiformer, vil kæmpe til det sidste for at hindre, at disse nye kilder til velstand bliver til gavn for andre. For det andet, vil der være et stadigt voksende problem med frigørelse af arbejdskraft fra det opslidende arbejde og den lange arbejdstid, som i dag er nødvendig for at tjene til livets ophold. Det ene er et problem, der vedrører kapital, og det andet er et problem vedrørende arbejdskraft. Det ene problem handler om den etablerede kontrol med rent selviske interesser, der i så lang tid har styret menneskehedens liv, og det andet problem vedrører fritiden og dens konstruktive udnyttelse. Det ene problem angår civilisation og dens korrekte funktion i den ny tidsalder, det andet vedrører kulturen og brug af tiden i skabende retning.

Det er nytteløst på dette sted at profetere om den brug, man kan eller vil gøre af den stærkeste energi, som hidtil har været frigjort til hjælp for mennesket. Dens første konstruktive formål var at bringe krigen til afslutning. Dens fremtidige konstruktive udnyttelse er i hænderne på videnskaben og bør kontrolleres af de mennesker af god vilje, der findes i alle nationer. Denne energi må beskyttes mod økonomiske interesser; den må udelukkende anvendes i fredens tjeneste og til skabelse af en ny og lykkeligere verden. Et helt nyt forskningsområde åbner sig i dag for videnskaben, et område, som man længe har ønsket at trænge ind i. I videnskabens hænder er denne nye energi langt mere sikker end i kapitalens og dem, som vil anvende denne opdagelse til en forøgelse af deres udbytte. I de store demokratiers hænder og hos de angelsaksiske og skandinaviske folk er denne opdagelse langt mere sikker end hos andre. Men den kan ikke bevares på disse hænder på ubestemt tid. Andre nationer er ved at opdage »frigørelsens hemmelighed«, og menneskehedens sikkerhed beror derfor på to ting:

1. En konstant og planlagt undervisning af mennesker i alle nationer til rette menneskelige relationer og praktisering af en ånd af god vilje. Dette vil bevirke en fuldstændig revolutionering af de nuværende politiske systemer, som stort set planlægger med nationalisme og selvished for øje. Sandt demokrati – for øjeblikket kun en drøm – vil blive baseret på en skoling til god vilje.
2. Undervisning af fremtidens børn til menneskelig enhed og brug af verdens ressourcer for det fælles bedste.

Visse nationer er, på grund af deres internationale karakter og deres mangfoldighed af racer og folk, normalt mere omfattende i deres tænkning og planlægning end andre. De er mere tilbøjelige til at tænke på menneskeheden som en helhed. Sådanne nationer er USA, det Britiske Commonwealth og Sovjetunionen. Disse tre stormagter rummer mange nationer og racer – de udgør den centrale triangel i hjertet af den kommende ny verden. Det giver dem mulighed for at vejlede menneskeheden i denne tid og, med deres iboende ansvarsfølel-

se, at virke som verdens ledere. Andre lande har ikke denne medfødte evne. For eksempel er de ikke fremgangsrige kolonister, og de er mere nationalistiske og tilbøjelige til at udnytte de »undergivne folk«. For de tre stormagter har fusionen af de mange elementer, der samler deres befolkning til en fælles helhed, været et nødvendigt incitament. USA's grundlæggende motiv er velfærdet for alle, der lever inden for dets nationale område, og »jagen efter lykke« er et velkendt udtryk for dette motiv; det grundlæggende princip, der gælder for det britiske styre, er retfærdighed for alle; det underliggende motiv for Sovjetunionen er gode leveforhold, muligheder for alle og en generel udjævning af alle klasseskel til en fremgangsrig gruppe af mennesker. Alle disse mål er gode og deres anvendelse i menneskers liv vil sikre en lykkeligere og mere fredfyldt verden.

I alle lande uden undtagelse findes der gode og dårlige elementer; der findes progressive og reaktionære grupper. Der findes grusomme og ambitiøse mennesker i Rusland, som med glæde vil udnytte verden til Ruslands fordel, og som vil forsøge at påtvinge alle klasser og kaster over hele den civiliserede verden, proletariatets vilje; der er tænkende mennesker i Rusland og visionære mennesker, som opponerer imod dem. Der er reaktionære og klassebevidste mennesker i England, som frygter massernes voksende magt, og som desperate klamrer sig til deres nedarvede prestige og status; de ønsker at holde det britiske folk tilbage fra fremskridtet og ønsker at se det gamle, hierarkiske, patrialistiske og feudale system genoprettet; folkets masse, som taler med arbejderens stemme, vil ikke vide af det. I USA er der isolation, forfølgelse af sådanne minoriteter som negrene, samt en uvidende og arrogant nationalisme, som visse senatorer og repræsentanter giver udtryk for gennem deres racehad, deres separatistiske holdninger og deres usunde politiske metoder.

Principielt repræsenterer disse tre stormagter imidlertid verdens håb og danner den grundlæggende åndelige triangel bag planerne og udformningen af de begivenheder, som vil indvarsle den nye verden. De andre store nationer indtager, så lidt som de måtte ønske at erkende det, ikke så stærk en position; de har ikke den samme idealisme eller de samme umådelige nationale

ressourcer; deres nationale interesser sætter en grænse for deres verdenssyn; de er betinget af mere snævre ideologier, af en mere intens kamp for national eksistens, af deres kamp om grænser og materielle fordele, og af at de ikke tilbyder fuldstændigt samarbejde med menneskeheden som helhed. De mindre nationer har ikke helt den samme indstilling; deres politiske systemer er relativt renere og udgør dybest set kernen i det verdensforbund, som uafvendeligt er ved at tage form omkring de tre stormagter. Disse forbundsstater vil være baseret på kulturelle idealer og vil udformes, så de sikrer rette menneskelige relationer; de vil efterhånden ikke komme til at hvile på magtpolitik; de vil ikke blive en kombination af nationer, der slutter sig sammen mod andre nationer med selviske formål. Grænser og regional kontrol og international jalousi vil ikke blive de styrende faktorer.

For at skabe disse lykkeligere betingelser må der ske en bredt anlagt tilpasning og en gennemgribende forandring. Ellers er der intet håb om fred på Jorden. Forholdet mellem kapital og arbejde og mellem begge disse grupper og menneskeheden som helhed må afklares. Det er et problem som vi alle kender; det er et problem, der afføder stærke fordomme og partigængeri, og i larmen fra alt, hvad der siges, og i kampens hede kan det være nyttigt at gribe sagen an fra en mere universel synsvinkel og rette blikket mod de åndelige værdier, som skabes.

Det må erkendes, at årsagen til al uro i verden, til verdenskrigene, som har hærget menneskeheden, og den udbredte elendighed på vor planet i store træk kan tilskrives en selvisk gruppe med materialistiske hensigter, der i århundreder har udnyttet masserne og brugt menneskers arbejdskraft til at nå deres egne selviske mål. Fra de feudale stormænd i Europa og Storbritannien i middelalderen, gennem de magtfulde grupper af forretningsmænd i den viktorianske periode til den håndfuld kapitalister – nationale og internationale – som i dag styrer verdens ressourcer, har det kapitalistiske system gjort sig gældende og har lagt verden øde. Denne gruppe af kapitalister har tilegnet sig og udnyttet verdens ressourcer og desuden haft kontrol over de varer, der er nødvendige for et civiliseret liv. De har kunnet gøre dette, fordi de ejede og kontrollerede ver-

dens rigdomme gennem deres tæt forbundne bestyrelser, og de har bevaret rigdommene på egne hænder. De er årsag til den vældige forskel, der er mellem de meget rige og de meget fattige. De elsker penge og den magt, som penge giver. De har stået bag regeringer og politikere. De har styret vælgerne. De har stået bag snæversynede nationalistiske mål og selvisk politik. De har finansieret forretningsverdenen og kontrolleret olie, kul, kraft, lys og transport. De styrer i fuld offentlighed, eller bag kulisserne, verdens bankforbindelser.

Ansvar for den vidt udbredte elendighed, der kan ses i alle lande i verden, kan i store træk føres tilbage til visse store indbyrdes forbundne grupper af forretningsfolk, banker, internationale sammenslutningers ledere, monopoler, fonde og organisationer, samt tillige ledere for meget store forretningsforetagender, der arbejder med henblik på fælles eller personlig vinding. De er ikke interesseret i at arbejde til gavn for offentligheden, undtagen i det omfang, som den offentlige efterspørgsel efter bedre levevilkår sætter dem i stand til det – under loven om tilbud og efterspørgsel – at levere de varer, den transport, lys og kraft, der i det lange løb vil resultere i bedre regnskaber. Udnyttelsen af menneskelig arbejdskraft, manipulering med de store planetariske ressourcer og fremme af krig for at opnå privat eller forretningsmæssigt udbytte er karakteristisk for deres metoder.

I enhver nation findes der sådanne mennesker og organisationer – ansvarlige for det kapitalistiske system. Forgreningerne af deres virksomheder og deres økonomiske greb om menneskeheden var før krigen aktive forgreninger i alle lande, og selv om de gik under jorden under krigen, eksisterer de stadig. De udgør en tæt sammenknyttet, international gruppe, der arbejder i fuld enighed og med den samme fælles målsætning; de kender og forstår hinanden. Disse mennesker tilhørte både de allierede nationer og aksemagterne (Tyskland og Italien); de har tidligere arbejdet sammen og til stadighed i krigens løb gennem indbyrdes forbundne bestyrelser, under falsk navn og gennem vildledende organisationer, assisteret af neutrale med den samme holdning. I dag er de, trods de ulykker de har foranlediget, igen organiseret og fornyer deres metoder; deres mål er stadig uændret; deres

internationale relationer forbliver ubrudt; de udgør den største trussel for menneskeheden i dag; de styrer politikken; de køber fremtrædende mennesker i alle nationer; de sikrer sig tavshed ved hjælp af trusler, penge og frygt; de ophober rigdom og køber sig til falsk popularitet ved hjælp af filantropisk foretagsomhed; deres familier lever et let og behageligt liv og kender som oftest ikke betydningen af reelt arbejde; de omgiver sig med skønhed, luksus og personlige ejendele og lukker øjnene for fattigdom, sorg, mangel på varme og ordentlig beklædning, sult og det hæslige liv, som leves af de millioner af mennesker, der omgiver dem; de giver bidrag til velgørenhed og kirkelige organisationer som et plaster på deres samvittighed eller for at undgå indkomstskat; de skaffer arbejde til tusinder, men sørger for at disse tusinder får så lave lønninger at reel velstand, fritid, kultur og rejser ikke er mulige.

Det ovenstående er en hård anklage. Men den kan underbygges ved eksempler i tusindvis; den afføder revolution og en voksende atmosfære af uro. Folkets masser i alle lande vækkes, og en ny tid er ved at bryde frem. En krig er brudt ud mellem de selviske pengebetonede interesser og den store del af menneskeheden, der kræver retfærdig behandling og den rette fordeling af verdens rigdomme.

Der findes imidlertid nogen, inden for det kapitalistiske system, som er klar over de farer, der truer det økonomiske system og hvis naturlige tendens går i retning af at tænke i mere humanitære retninger. De kan deles i to hovedgrupper:

For det første, de som er virkelige humanister, som forsøger at virke til gavn for deres medmennesker, og som ikke nærer noget ønske om at udnytte masserne eller tjene på andres elendighed. De har fået status og magt gennem deres dygtighed og nedarvede forretningsposition, og de kan ikke unddrage sig ansvaret for forvaltningen af de millioner, der går gennem deres hænder. De gøres ofte hjælpeløse af deres bestyrelseskollegaer, og deres hænder er stort set bundet af de eksisterende spilleregler, af deres følelse af ansvar over for deres aktionærer og af den erkendelse, at lige meget hvad de gør – kæmper eller resignerer – vedbliver situationen at være uforandret. Den er for stor for den enkelte. Derfor er de relativt magtesløse. De er ærlige, flinke og venlige, har en enkel leve-

vis og en ægte sans for værdier, men det er ikke meget, de kan udrette.

For det andet: De som er dygtige nok til at aflæse tidens tegn; de har gjort sig klart, at det kapitalistiske system ikke kan fortsætte i det uendelige, stillet over for menneskehedens stigende krav og den stadige vækst af åndelige værdier. De begynder derfor at ændre deres metoder, gøre deres firmaer mere åbne og inddrage deres medarbejdere i forretningsgangen. Deres iboende selvished fremtvinger denne forandring, og selvopholdelsesinstinktet bliver afgørende for deres holdninger. Imellem disse to grupper er der så nogle, som hverken hører til den ene eller den anden. De udgør en frugtbar jordbund for den selviske kapitalists propaganda eller den uselviske humanist.

Det kan være værdifuldt, om vi her tilføjer, at den selviske tankegang og den separatistiske motivation, som kendetegner det kapitalistiske system, også findes hos små og ubetydelige forretningsmænd – hos en grossist, hos en blikkenslager og en herreekviperingshandler, som udnytter sit personale og narrer sine kunder. Det er den universelle ånd af selvished og kærlighed til magt, vi må kæmpe imod. Krigen har imidlertid virket som en udrensning. Den har åbnet menneskers øjne for den grundlæggende årsag til krig – økonomisk forarmelse, idet en international gruppe, bestående af selviske og ambitiøse mennesker, misbruger planetens ressourcer. Nu er der en gunstig lejlighed til at ændre denne tilstand.

Lad os nu se på den modsatte gruppe – arbejde.

En magtfuld gruppe, som både nationalt og internationalt repræsenterer det kapitalistiske system, og en lige så magtfuld gruppe fagforeninger og deres ledere, står over for hinanden i dag. Begge disse grupper virker både nationalt og internationalt. Vi ved endnu ikke, hvilken af dem, der sluttelig vil styre planeten, eller om en tredje gruppe, bestående af praktiske idealister, vil stå frem og overtage ledelsen. Interessen hos disse åndelige verdensarbejdere gælder ikke kapitalismen og gælder heller ikke arbejderbevægelsen, som den kommer til udtryk i dag; interessen ligger hos menneskeheden.

I årtusinder – hvis man skal tro historien – har de rige jordejere, de hævdvundne stammehøvdinge, de feudale stormænd, slaveejerne, storkøbmænd eller forretningsfolk haft magten; de

har udnyttet de fattige; de har stræbt efter det størst mulige udbytte for de mindste omkostninger, det er ikke nogen ny historie. I middelalderen begyndte de udnyttede arbejdere, de uddannede håndværkere og domkirkebyggere at oprette laug og loger til gensidig beskyttelse, til debat om fælles problemer og hyppigt også for at fremme den håndværksmæssige dygtighed. Magten hos disse grupper tog til efterhånden som århundrederne gik, men alligevel vedblev forholdene for arbejderne – mænd, kvinder og børn – at være elendige.

Med opfindelsen af maskiner og indførelsen af maskinalderen i det 18. og 19. århundrede, blev forholdene for den arbejdende del af befolkningen yderst dårlige; livsbetingelserne var kummerlige, uhygiejniske og sundhedsfarlige, på grund af væksten af de byområder, der fandt sted omkring fabrikkerne. Det er stadig tilfældet, hvilket ammunitionsarbejdernes mangeårige boligproblem og situationen omkring kulmineområderne i USA og Storbritannien vidner om. Udnyttelse af børnene er taget til. Udnyttelse af fabriksarbejdere flourer; den moderne kapitalisme vandt indpas, og det skarpe skel mellem de meget fattige og de meget rige blev den viktorianske periodes fremtrædende kendetegn. Hvis man ser på den planlagte evolutionære og åndelige udvikling af den menneskelige familie, der skulle føre til en civiliseret og kulturel levevis, retfærdighed og lige muligheder for alle, kunne situationen ikke have været værre. Kommerciel selvished og rasende utilfredshed flourerede. De meget rige demonstrerede deres overlegne status for øjnene af de meget fattige, sideløbende med en nedladende patriarkalsk holdning. Revolutionens ånd vandt frem blandt de sammenstuede, hårdt arbejdende masser, som gennem deres indsats havde bidraget til de rige klassers velstand.

Det åndelige *frihedsprincip* fik stadig flere tilhængere, og man krævede, at det kom til udtryk. Tendensen i verdenssituationen gik i samme retning. Bevægelser af alle slags blev mulige, idet de symboliserede denne vækst og kravet om frihed. Maskinalderen blev efterfulgt af transportalderen, af elektriciteten, jernbanerne, bilen, og flyvemaskinen. Kommunikationsalderen blev en parallel til alt dette, den gav os telegrafene, telefonen, radioen og, i dag, fjernsyn og radar. Det hele blev smeltet

sammen i vor nuværende videnskabens tidsalder, som har resulteret i frigørelsen af atomenergien og de muligheder, der følger med denne opdagelse. Trods den kendsgerning, at en maskine kan gøre mange mænds arbejde, som for en stor del bidrog til den kapitalstærke mands velstand, blev nye industrier og væksten af de verdensomspændende distributionsmetoder, nye beskæftigelsesområder og kravene fra den mest materialistiske periode verden endnu har set, et incitament til kapitalen og skaffede arbejde til utalte millioner. Uddannelsesmulighederne blev også forøget, og dermed opstod arbejderklassens krav om bedre livsbetingelser, højere løn og mere fritid. Disse krav har arbejdsgiverne konstant bekæmpet; de organiserede sig mod kravene fra folkets vågnende masser og fremkaldte en tilstand, som tvang arbejderne til handling.

Grupper af oplyste mænd i Europa, Storbritannien og USA begyndte at agitere, at skrive bøger, som blev læst af mange, at indlede debatter og at lægge pres på de velhavende klasser for at gøre dem opmærksom på situationen og på de elendige livsbetingelser, som arbejderne og bønderne levede under. Tilhængerne af slaveriets ophævelse bekæmpede slaveriet – for både hvide og sorte, for børn eller voksne. Den frie presse, som var under hastig udvikling, begyndte at oplyse de »lavere klasser« om, hvad der foregik; der blev dannet partier, som skulle afskaffe visse grelle former for misbrug; den franske revolution, skrifter af Marx og andre, og den amerikanske borgerkrig spillede deres rolle med at påskynde løsningen af de almene menneskelige problemer. Mennesker i alle lande var besluttet på at kæmpe for frihed og de rettigheder, som tilkom dem.

Efterhånden afholdt funktionærer og arbejdere fælles møder for at værne om deres rettigheder. Fagbevægelsen dannedes til slut med dens formidable våben: Uddannelse til frihed og strejke. Mange opdagede, at i forening er der styrke, og i fællesskab kunne man byde arbejdsgiverne trods og tvinge dem til anstændige lønninger, bedre levevilkår og mere fritid, som enhver har ret til. Arbejderbevægelsens støt voksende magt og dens internationale styrke er velkendt og har fundamental betydning i vor tid.

Magtfulde personer blandt fagforeningslederne dukkede op i denne bevægelse. Nogle af de arbejdsgivere, som arbejdernes

vel lå på sinde, støttede og hjalp dem. Der var tale om en forholdsvis lille minoritet, men det tjente til at svække flertallets selvtillid og magt. Arbejdernes kamp finder stadig sted; der opnås stadig visse forbedringer; der stilles stadig krav om kortere arbejdstid og bedre løn, og når dette nægtes, benyttes strejkevåbnet. Brugen af strejke, der var så gavnlig i forbindelse med arbejderbevægelsens vej til magten, er nu i sig selv ved at udvikle sig til et tyranni i hænderne på samvittighedsløse og selviske personer. Fagforeningsledere er nu så magtfulde, at mange af dem har overtaget rollen som diktatorer og udnytter de arbejdende masser, som de tidligere tjente. Arbejderbevægelsen er også blevet umådelig rig, og de store nationale organisationer, som findes overalt, har nu samlet utalte millioner. *Arbejderbevægelsen er nu i sig selv kapitalistisk.*

Arbejderbevægelsen og fagforeningerne har gjort et godt arbejde. Arbejderbevægelsen er hævet op til sin rette plads i nationernes liv og menneskets fundamentale værdighed er understreget. Menneskeheden er i færd med hurtigt at smelte sammen til et stort fællesskab under indflydelse af loven om tilbud og efterspørgsel, hvilket er noget, vi stadig må huske på. Menneskehedens skæbne og evne til at træffe nationale og internationale beslutninger, som vil påvirke hele menneskeheden, bliver overtaget af masserne, af det arbejdende samfund og af den jævne borger. Oprettelsen af fagforeningerne var i realiteten en stor åndelig bevægelse, som førte til en genopståen af menneskets guddommelige ånd og gav udtryk for menneskehedens iboende åndelige kvaliteter.

Men ikke alt står godt til i arbejderbevægelsen. Spørgsmålet er, om ikke en drastisk indre hovedrengøring er stærkt tiltrængt. I og med at arbejderregeringerne er kommet til magten i visse lande, med demokratiets udbredelse og kravet om frihed, og ved at proletariatet styrer Rusland og menneskehedens højere uddannelsesniveau, kan det se ud som om nye, bedre og andre metoder nu må tages i brug for at virkeliggøre de fire friheder og etablere rette menneskelige relationer. Hvis man har forståelsen af, at der bør eksistere rette menneskelige relationer mellem nationerne, er det indlysende at sådanne relationer også må eksistere mellem kapital og arbejde (sammensat som begge disse grupper er af menneskelige væsener) og mellem de stri-

dende arbejderorganisationer. Arbejderbevægelsen af i dag er et diktatur, som benytter sig af trusler, frygt og magt for at nå sit mål. Mange af dens ledere er magtfulde og ambitiøse mennesker, der nærer en dyb kærlighed til penge og er besluttet på at udøve magt. Dårlige boligforhold, lave lønninger og usle vilkår eksisterer stadig overalt, og det er ikke altid arbejdsgiverens fejl.

I fremtiden ligger magten hos masserne. Disse masser bevæger sig fremad, og udelukkende på grund af deres antal, deres fremsynethed og det hastigt voksende omfang af de indbyrdes forbindelser, som nu er oprettet mellem arbejderbevægelserne overalt i verden, intet kan standse deres fremskridt i dag. Arbejderbevægelsens største aktiv i forholdet til kapitalen er, at den arbejder for utalte millioner, medens kapitalismen arbejder til gavn for de få. *Normen for menneskeheden ligger i arbejderbevægelsens hjerte.*

Det er nødvendigt, at vi forstår dette billede af en verdensomfattende tilstand af elendighed, som har sin rod både i kapitalismen og arbejderbevægelserne, at vi formår at danne os et realistisk og retfærdigt overblik over denne tilstand i sin helhed. På en vis måde har samspillet mellem kapital og arbejde, mellem arbejdsgiver og arbejder og mellem de økonomiske interesser og de udnyttede masser altid eksisteret. I og med dampmaskinen og videnskabens tidsalder, elektricitetens æra og den verdensomspændende kommunikationens tidsalder tiltog dette onde og bredte sig. Kapitalen blev mere og mere magtfuld, arbejdet blev stadig mere forceret og krævende. Striden kulminerede i verdenskrigen og dens eftervirkninger, en tredive år lang krig, som blev iværksat af kapitalen og vundet ved arbejdernes indsats.

Der opstår visse spørgsmål. Med besvarelsen af disse spørgsmål vil menneskeheden kunne løse sine problemer eller, hvis de forbliver uløste, vil menneskeracen uddø.

1. Bliver det kapitalistiske system ved magten? Er det helt igennem ondt? Er kapitalister ikke menneskelige væsener?
2. Vil arbejderbevægelsen i sig selv, gennem sine fagforeninger og sin voksende magt, som beror hos lederne, blive et tyranni?

3. Kan arbejde og kapital enes om en fungerende overenskomst eller sammenlægning? Står vi over for en krig af en anden type mellem disse to grupper?
4. Hvordan kan loven om tilbud og efterspørgsel realiseres, så der bliver retfærdighed for alle og velstand til alle?
5. Må verdens forskellige regeringer udøve en form for totalitær styring for at afbalancere kravene om tilbud og efterspørgsel? Må vi indføre love for at tilfredsstille materielle behov?
6. Hvilken levestandard vil være af betydning for mennesker i den ny tidsalder? Skal vi have en rent materialistisk civilisation, eller skal vi have en åndelig verdenstendens?
7. Hvad kan vi gøre for at hindre at økonomiske interesser igen mobiliseres til udnyttelse af verden?
8. Hvad er den reelle baggrund for vor tids materialistiske vanskeligheder?

Dette sidste spørgsmål kan besvares med de velkendte ord: »Kærlighed til penge er roden til alt ondt«. Dette bringer os tilbage til menneskehedens fundamentale svaghed – *begær*. Penge er resultatet af og symbolet på dette begær.

Lige fra den enkle byttemandel (som blev praktiseret af fortidens vilde stammer) til den komplicerede og formidable økonomiske struktur i vor tids verden, er begæret den grundlæggende årsag. Begær kræver tilfredsstillelse af et sanset behov; dvs. begær efter jordisk gods og besiddelser; begær efter materiel komfort og det at erhverve og samle *ting*; begær efter magt og herredømme, alt dette, som penge alene kan give. Disse begær styrer og dominerer menneskets tænkning. Det er grundtonen i vor tids civilisation. Det er også det mangearmede uhyre, som langsomt er ved at kvæle menneskeligt liv, foretagsomhed og anstændighed; det er møllestenen omkring menneskehedens hals.

At eje, at besidde og kappes med andre om magten har været grundtonen for gennemsnitsmennesket – menneske mod menneske, familie mod familie, forretning mod forretning, organisation mod organisation, parti mod parti, nation mod nation, arbejde mod kapital – således, at man i dag erkender at problemet vedrørende fred og lykke først og fremmest drejer sig om

verdens ressourcer og besiddelsen af disse ressourcer.

Det dominerende emne i vore aviser, i radioen, og i alle vore diskussioner bestemmes af den finansielle struktur i menneskers økonomi; bankrenter, lønninger, national gæld, skadeserstatninger, karteller og truste, finans, beskatning – alle disse ord styrer vor planlægning, vækker vor misundelse, nærer vort had eller vor uvilje mod andre nationer, og sætter os op mod hinanden. *Kærlighed til penge er roden til alt ondt.*

Der findes imidlertid et stort antal mennesker, hvis liv ikke er domineret af kærlighed til penge, og som normalt kan tænke i retning af højere værdier. De er håbet for fremtiden, men er individuelt fanget i det system, som åndeligt set *må* komme til ophør. Selv om de ikke elsker penge, så behøver de dem og er nødt til at skaffe sig dem. Forretningsverdenens fangarme omgiver dem, og også de må arbejde og tjene de økonomiske midler til at leve for. Det arbejde, som de søger at gøre for at hjælpe menneskeheden, kan ikke udføres uden de nødvendige økonomiske midler. Kirkerne er materialistiske i deres arbejdsmetoder og efter at have sørget for den organisationsmæssige side af deres arbejde – er der kun lidt tilbage til arbejde for Kristus, til et enkelt, åndeligt liv. Den opgave som mænd og kvinder af god vilje i alle lande står over for i dag, forekommer for vanskelig, og de problemer, der skal løses, forekommer næsten uløselige. Mænd og kvinder af god vilje stiller nu spørgsmålet: Kan konflikten mellem kapital og arbejde afsluttes og en ny verden derved genfødes? Kan levevilkårene ændres så markant, at rette menneskelige relationer kan etableres permanent?

Disse relationer *kan* skabes, og af følgende grunde:

1. Menneskeheden har gennemgået så frygtelige lidelser i løbet af de sidste to hundrede år, at det *er* muligt at tilvejebringe de nødvendige forandringer, under forudsætning af, at de rigtige skridt tages, før smerten og lidelserne er glemt, og deres påvirkning er forsvundet ud af menneskets bevidsthed. Disse skridt må tages straks, medens de åbenbare vidnesbyrd endnu er nærværende og verdenskrigens følger udfolder sig for vore øjne.

2. Frigørelsen af atomets energi er helt afgjort indledningen til den nye tidsalder. Den vil så fuldstændigt ændre vor måde at leve på, at megen af den planlægning, der foretages for tiden,

vil vise sig at være af midlertidig karakter. Atomenergi vil ganske enkelt hjælpe menneskeheden til at foretage den store overgang fra det materialistiske system, som nu dominerer, til et nyt, hvor rette menneskelige relationer vil være de grundlæggende kendetegn. Denne ny og bedre levevis vil udvikles af to hovedårsager:

- a. De rent åndelige årsager til menneskeligt broderskab, fredeligt samarbejde og princippet om kristusbevidstheden, der stadig udvikles i menneskers hjerter. Dette kan opfattes som en mystisk og visionær årsag; den kommer allerede tydeligere til udtryk, end man tror.
- b. Det rent egoistiske selvopholdelsesinstinkt. Frigørelsen af atomenergien har lagt en mægtig energi i hænderne på mennesket, som ikke kun uundgåeligt vil udvikle nye og bedre levevilkår, men tillige blive et frygteligt våben, som kan udslutte menneskeheden fra jordens overflade.

3. Det vedholdende og uselviske arbejde, som udføres af mænd og kvinder af god vilje i alle lande. Dette arbejde er ikke iøjnefaldende, men hviler fuldt ud på de rigtige principper og er et af de mest betydningsfulde bidrag til fred.

På grund af opdagelsen af denne energi står kapital og arbejde nu hver især over for et problem, og begge disse problemer vil nå et kritisk punkt inden for de næste få år.

Penge, akkumuleringen af økonomiske aktiver og kontrollen med jordens ressourcer med henblik på organisationsmæssig udnyttelse vil inden længe vise sig at være fuldstændig unyttig og resultatløs, forudsat at disse energiresourcer og fremgangsmåden ved deres frigørelse forbliver i hænderne på befolkningens valgte repræsentanter og ikke i hemmelighed tilfalder visse grupper af magtfulde personer eller en eller anden nation. Atomenergien tilhører hele menneskeheden. Ansvar for kontrollen med den *skal og må* ligge hos den gode viljes mennesker. De må kontrollere dens skæbne og gøre den tilgængelig i konstruktiv retning, så den kan udnyttes af mennesker overalt. *Ingen nation bør eje formlen eller hemmeligheden ved energiens frigørelse.* Men indtil menneskeheden er nået frem til en forståelse af rette menneskelige relationer, må en international

gruppe af mennesker af god vilje – som er valgt af folket og har deres tillid, overvåge disse kræfter.

Hvis atomenergi frigøres og ledes ind i konstruktive kanaler, og hvis den forbliver forsvarligt sikret af de rette mennesker, så er det kapitalistiske system dømt til undergang. Problemet arbejde vil blive til det større problem – arbejdsløshed – et frygtet ord, som dog vil miste sin betydning i den gyldne tidsalder, som ligger forude. Masserne vil da stå over for problemet fritid. Det er et problem, som, når det er forstået og løst, vil frigøre menneskets skabende energi i et omfang, som i dag ikke kan forudses.

Frigørelsen af atomenergi er den første af mange store frigørelser i alle naturriggerne. Menneskehedens store frigørelse, der stadig ligger forude, vil komme til udtryk gennem mange skabende evner, åndelig styrke og psykisk udvikling, som vil bekræfte og påvise guddommelighed og menneskets udødelighed.

Alt dette vil tage tid. Tidsfaktoren må, som aldrig før, styre aktiviteterne hos mennesker af god vilje og det arbejde, der udføres af dem, som har til opgave at undervise, ikke kun verdens børn og unge, men også lære menneskeheden at praktisere rette menneskelige relationer og de muligheder, som ligger umiddelbart forude. Grundtonen og det ord, som skal fremhæves, er *menneskeheden*. Kun én altoverskyggende faktor kan i dag redde verden fra en truende økonomisk kamp på liv og død, kan forhindre at fortidens materialistiske systemer atter vækkes til live, kan standse en fornyet tilsynekomst af de gamle ideer og begreber og gøre en ende på den raffinerede kontrol, som de økonomiske interesser udøver, og massernes voldsomme utilfredshed. *Vi må støtte troen på menneskets enhed*. Denne enhed må ses som noget, der er værd at kæmpe og dø for; den må udgøre det nye grundlag for alle vore politiske, religiøse og sociale organisationer og må blive grundtonen i vort undervisnings-system. Menneskelig enhed, menneskelig forståelse, menneskelige relationer, menneskelig retfærdighed og alle menneskers essentielle enhed – disse faktorer er de eneste, hvorpå vi kan basere den ny verden, hvorved vi kan afskaffe konkurrence og afslutte den udnyttelse af en del af menneskeheden, som finder sted, og den uretfærdige fordeling af jordens rigdomme. Så

længe der eksisterer ekstremt rige og ekstremt fattige, når mennesket ikke målet for sin høje skæbne.

Gudsriget kan komme til syne på Jorden i den nærmeste fremtid, men medlemmerne af dette rige anerkender hverken rige eller fattige, hverken høj eller lav, ikke arbejde eller kapital, men kun børn af den ene fader, og den kendsgerning – naturlig eller dog åndelig – at alle mennesker er brødre. Her ligger løsningen på det problem, som vi behandler. Det åndelige Hierarki på vor planet anerkender hverken kapital eller arbejde; det anerkender kun mennesker og brødre. Løsningen er derfor undervisning og endnu mere undervisning samt en tilpasning af tidens erkendte tendenser til den vision, som ses af åndeligt indstillede mennesker og af dem, der elsker deres medmennesker.

Kapitel IV

De etniske minoriteters problem

Raceproblemet tilsløres af dets historiske tilbageblik og fremstilling, hvoraf meget er fejlagtigt; det tilsløres endvidere af gammelt had og national jalousi. Disse følelser er iboende menneskets natur, men de næres og fremmes af fordomme og af personer, hvis egentlige hensigt bunder i selviskhed. Nye og hurtigt opstående ambitioner fremkalder vanskeligheder; disse ambitioner er rigtige og forsvarlige, specielt vedrørende negernes problem. Disse ambitioner udnyttes ofte og forvansktes af selviske politiske interesser og uroskabende elementer. Andre faktorer, som påvirker raceproblemet, er den økonomiske elendighed, hvorunder så mange arbejder i dag, den imperialistiske kontrol, der udøves af visse nationer, manglen på uddannelse, eller en civilisation, der er så gammel, at den viser tegn på degeneration. Disse faktorer, og mange andre, eksisterer overalt og påvirker menneskers tankegang, idet de vildleder de mange, der berøres af problemet, og i udstrakt grad hæmmer den indsats, der gøres af dem, som søger at tilskynde til rigtig handling og udvikle en mere afbalanceret og konstruktiv holdning hos disse minoriteter. Minoriteter er, ligesom resten af menneskeheden, underkastet evolutionens uafvendelige kræfter og kæmper sig frem imod en højere og bedre eksistens, mod sundere levevilkår, større individuel og racemæssig frihed og et langt højere niveau for rette menneskelige relationer.

Sensitiviteten hos disse minoriteter, de provokerende udtryk for deres umiddelbare og højtflyvende ambitioner samt heftigheden og fordommene hos nogle af dem, der taler om og kæmper for dem, hindrer flertallet i at håndtere deres problem med den ro, den kølige bedømmelse og den erkendelse af relationen til den samlede menneskehed, som er et fundamentalt krav i forbindelse med deres problem. Racemæssige brister er mere almindeligt kendt end deres gode egenskaber; racemæssige kvaliteter er hyppigere i konflikt med nationale kendetegn eller verdenstendenser og dette øger vanskelighederne i endnu større grad. Bestræbelserne fra velmenende mennesker (og dem er der mange

af) og de planer, en overbevist humanist nærer om at hjælpe disse minoriteter, er for ofte baseret udelukkende på hjertets godhed, kristne principper og en sans for retfærdighed; disse smukke egenskaber gør sig imidlertid ofte gældende på en baggrund af dyb uvidenhed om de reelle kendsgerninger, de historiske værdier og de forskellige former for relationer, alt dette indebærer. De tilskyndes ofte af en aggressiv fanatisme, som grænser til et had til flertallet, der (set fra den aggressive forkæmpers synsvinkel) bærer ansvaret for de grusomme uretfærdigheder, som den etniske minoritet lider under. De erkender ikke, at minoriteten ikke i sig selv er fejlfri, men også til en vis grad er ansvarlig for nogle af vanskelighederne. De racemæssige brister og vanskeligheder bliver som regel fuldstændig ignoreret af mindretallet selv og dets venner.

Racens brister er måske udelukkende et resultat af det udviklingstrin, der er nået i evolutionen, uretvis livsforhold og temperament af en vis type, som tilfældet er med negrene i USA, der *frikender* dem for det ansvar, som dybest set er baggrunden for problemet; eller den kæmpende minoritets ansvar kan være langt større, end den er villig til at indrømme, som det ses hos det jødiske mindretal i verden, som er et gammelt og civiliseret folk med dets egen fuldt udviklede kultur, samt visse iboende karaktertræk, der kan være årsag til en stor del af deres vanskeligheder. Problemet kan også, stort set, være historisk og tilskrives visse afgørende uoverensstemmelser, som dem, der kan bestå, mellem en erobret og erobrende befolkning, mellem en militant gruppe og en negativ, pacifistisk gruppe. Vi kan se disse uoverensstemmelser i dag, som de fremtræder mellem Indiens muslimske og hinduistiske befolkning – et ældgammelt problem som englænderne arvede. Til disse faktorer, som alle er en del af det etniske problem, kan føjes de separatistiske tendenser, som de forskellige religiøse systemer har fremelsket, og som man stadig, med fuldt overlæg, støtter. De snævre rammer for de forskellige religiøse trosretninger er en magtfuld, medvirkende årsag.

Som indledning til vor diskussion vil det være klogt at erindre, at hele det problem, vi behandler, kan spores tilbage til den fremtrædende menneskelige svaghed, separatismens store synd eller kætteri. Der findes ingen større synd; den er årsag til den

samlede rækkevidde af menneskelig ondskab. Den sætter et menneske op imod hans broder; den får ham til at anse sine selviske, personlige interesser som en sag af alt overskyggende betydning; den fører uundgåeligt til forbrydelse og grusomhed; den udgør den største hindring for lykke i verden, for den sætter mennesker op imod mennesker, gruppe mod gruppe, klasse imod klasse og nation mod nation. Den fremkalder en destruktiv overlegenhedsfølelse og resulterer i den skadelige doktrin om højerestående og laverestående nationer og racer; den afføder økonomisk selviskhed og økonomisk udnyttelse af mennesker, den leder til handelshindringer, til ideen om »at have og ikke have«, til territorial besidderglæde og til ekstrem rigdom og ekstrem fattigdom; den lægger afgørende vægt på materiel berigelseslyst, på grænser og det farlige princip om national suverænitet og dens forskellige selviske følgeslutninger; den avler mistro mellem befolkninger og had over hele verden og har siden tidernes begyndelse ført til grusomme og ødelæggende krige. I dag har den bragt hele planetens befolkning til den nuværende og uhyggelige tilstand, hvor man overalt begynder at indse, at medmindre der sker en radikal forandring, er menneskeheden allerede praktisk talt udslettet. Men hvem vil tage skridt til de nødvendige forandringer, og hvor findes de ledere, som vil iværksætte dem? Det er en tilstand, menneskeheden som helhed selv må håndtere; og ved at imødegå og afhjælpe dette grundlæggende vidnesbyrd om universelle forsyndelser kan menneskeheden bevirke den nødvendige forandring, som vil give nye muligheder for rigtig handling og derved føre til rette menneskelige relationer.

Ud fra en betragtning af vort emne, minoritetsproblemet, deler denne separatisme sig (med dens mange vidtrækkende konsekvenser) i to store kategorier; de er så nært relateret til hinanden, at det er næsten umuligt at behandle dem særskilt.

For det første er der *den nationale ånd* med dens sans for suverænitet og dens selviske begær og aspirationer. I sit værste aspekt sætter den nationerne op mod hinanden, fremmer en følelse af national overlegenhed og giver borgerne i en nation en følelse af overlegenhed i forholdet til andre nationer. Den kultiverer racestolthed, historisk stolthed, stolthed over besiddelser og kulturelle fremskridt og skaber arrogance, en pralende hold-

ning og foragt for andre civilisationer og kulturer, som er nedbrydende og degenereret; tillige indebærer det en villighed til at ofre andres interesser for sine egne og medfører en manglende erkendelse af, at »Gud har skabt alle mennesker lige«. Denne type nationalisme er universel; den findes overalt, og ingen nation kan sige sig fri for den; den er et tegn på blindhed, grusomhed og en manglende sans for proportioner, som menneskeheden allerede betaler en frygtelig pris for, og som vil ødelægge menneskeslægten, hvis den fortsætter på denne måde.

Det er unødvendigt at sige, at der eksisterer en ideel nationalisme, som er det stik modsatte af alt dette; den eksisterer endnu kun i tankerne hos nogle få oplyste personer i enhver nation, den er endnu ikke et effektivt og konstruktivt aspekt af nogen nation; den er endnu en drøm, et håb og, lad os tro det, en fast hensigt. Nationalisme af denne type fremmer med rette sin individuelle civilisation, men som et nationalt bidrag til almen gavn for det mellemfolkelige samvirke og ikke som et middel til selvforherligelse; den forsvarer sin forfatning, sine landområder og sin befolkning ved retlinetheden i sit levende udtryk, skønheden i sin levevis og sine uselviske holdninger; den griber ikke under nogen omstændigheder ind i andre folks og nationers rettighe-der. Den tilstræber en forbedring og fuldkommengørelse af sin egen livsform, så alle over hele verden kan drage nytte af det. Det er en levende, vital, åndelig organisme og ikke en selvisk, materialistisk organisation.

For det andet, er der *det etniske minoritetsproblem*. Disse minoriteter udgør et problem på grund af deres forhold til de nationer inden for hvilke eller blandt hvilke, de befinder sig. Det er stort set et problem, der vedrører de svages forhold til de stærke, de få til de mange, de uudviklede til de udviklede eller en religiøs trosretnings relation til en anden, som er mere magtfuld; den er nært forbundet med problemet vedrørende nationalisme, farve, historisk proces og fremtidige mål. Det er et stort og yderst kritisk problem i alle dele af verden i dag.

Når vi betragter dette vigtige problem (som er af så afgørende betydning for den fremtidige fred i verden), må vi søge at holde vor egen mentale og nationale indstilling i baggrunden og at se det opdukkende problem i lyset af bibelens ord, at der er »én Gud, og alles Fader, som er over alle og gennem alle og

i alle«. Lad os betragte disse ord ud fra et videnskabeligt synspunkt og ikke som et fromt, religiøst håb. Gud har skabt os alle af ét blod og den Gud – under et eller andet navn eller aspekt, transcendent eller immanent, hvad enten han betragtes som energi eller intelligens, eller kaldes Gud, Brahma, det Abstrakte eller det Absolutte, er universelt anerkendt. Og under den store lov om evolution og skabelsesproces, er mennesket underlagt de samme reaktioner på deres omgivelser, den samme smerte, de samme glæder, de samme bekymringer, den samme appetit og de samme ønsker om forbedring, de samme mystiske aspirationer, de samme syndige tendenser og begær, den samme selviskhed, og de samme forbløffende anlæg for heroisk guddommeligt udtryk, den samme kærlighed og skønhed, den samme medfødte stolthed, den samme følelse af guddommelighed og den samme fundamentale stræben. Under den store evolutionsproces er mennesker og racer forskellige med hensyn til mental udvikling, fysisk udholdenhed, skabende muligheder, forståelse, menneskelig opfattelsesevne og menneskets plads på civilisationens stige. Disse forskelle er dog midlertidige, for de samme potentialer findes i os alle, uden undtagelse, og vil til sidst komme til udfoldelse. Disse forskelle, som førhen har ført mennesker og racer langt bort fra hinanden, dør hurtigt ud, som følge af undervisningens udbredelse og som følge af videnskabens forenede opdagelser, der bringer os alle tæt sammen, tillige med evnen til at tænke, læse og planlægge.

Al evolution er cyklisk i sin natur; nationer og racer gennemgår det samme kredsløb af barndom, vækst, manddom, modenhed, tilbagegang og forsvinden, som alle menneskelige væsener. Men bag disse cykler bevæger menneskets sejrende ånd sig fra den ene højde til den næste, fra det ene resultat til det andet, og hen imod det endelige mål, som ingen mennesker endnu ser, men som holdes op for os som muligheden for at blive for verden, hvad Kristus var: det er det håb, der holdes op for os i *Det nye testamente* og af alle gudesønner ned gennem tiderne, i alle lande og i alle religiøse trosretninger.

Når vi betragter dette emne, må vi gøre to ting: Vi må først undersøge hvad det er, som gør et folk, en race eller en nation til en minoritet, og derpå må vi undersøge, i hvilken retning løsningen kan findes. Verden er i dag fyldt med højtråbende mindretal

som – med rette eller urette – stiller krav til majoriteten. Nogle af disse majoriteter er dybt involveret i at arbejde for retfærdighed over for de kæmpende og appellerende mindretal; andre udnytter dem som »talsmænd« for deres egen målsætning eller forfægter de små og svage nationers sag – ikke af humanitære grunde men for at opnå politisk magt.

Minoriteterne

Der er både nationale og internationale minoriteter. I den internationale situation er der magtfulde flertal – de tre store, de fire store eller de fem store og talrige mindre nationer, som kræver lige rettigheder, lige stemmeret og ligestilling iøvrigt. Disse mindre nationer frygter de mere magtfulde nationer og disse nationers evne til at gennemtrumfe deres vilje. De frygter udnyttelse af en magtfuld nation eller sammenslutning af nationer, nærer mistillid til protektion og støtte på grund af kommende krav om tilbagebetaling af gæld og formår ikke at gennemtvinge deres vilje eller give udtryk for deres ønsker på grund af militær svaghed og politisk afmagt. Vi ser derfor i verden i dag store og indflydelsesrige nationer som fx Sovjetunionen, Britisk Commonwealth og USA; vi ser også nationer, som har været store og derpå forskertset al ret til anerkendelse; der er andre nationer, som Frankrig og Spanien, hvis indflydelse er mindre betydningsfuld, og som føler dette som et stærkt irritationsmoment, og endelig er der mange små nationer med hver sin individuelle livsform, civilisation og kultur. De kendetegnes alle, uden undtagelse, af en ånd af nationalisme, en beslutning om for enhver pris at fastholde det, som er eller har været deres, og alle er i besiddelse af en historisk fortid og lokale traditioner, som betinger deres tænkning; alle har deres egen udviklede eller udviklende kultur, og alle er de knyttet sammen af det, som vi kalder vor tids civilisation. Det er en civilisation, der for tiden er baseret på materialisme, og som ikke har formået at give mennesker en ægte sans for værdier – de værdier, som alene kan knytte menneskeheden sammen og bringe separatismens udbredte vranglære til afslutning.

Alle disse nationer, store og små, har gennemlevet store lidelser i krigsårene (1914-1945) og er stadig dømt til lidelser i

den kommende tilpasningsperiode. Nogle har lidt mere end andre og kan demonstrere en deraf følgende lutring, hvis de vælger denne udvej. Andre har foretrukket en lettere udvej under krigen og har undladt at tage parti, hvorved en vigtig åndelig lejlighed baseret på princippet om deling er gået tabt; de vil lære smertens lektie langsommere og på andre måder. Nationer på den vestlige halvkugle har ikke været udsat for de samme akutte lidelser, for deres territorier har været skånet, og deres civile befolkning har levet bekvemt, i tryghed og overflod; de er også gået glip af noget og vil på andre måder have behov for at lære menneskets vigtige lektion om identifikation og ikke separatisme.

Store og små lande står i dag over for en ny verden; store og små har mistet troen på de gamle metoder, og få ønsker oprigtigt at opleve en genoprettelse af den gamle livsform; alle nationer, store og små, kæmper diplomatisk, politisk og økonomisk for, hvad de kan vinde for sig selv; mistro og kritik er udbredt; der findes ikke nogen reel følelse af sikkerhed, specielt ikke hos minoriteterne. Nogle af de store nationer kæmper, i den rigtige erkendelse af, at der bliver ikke fred i verden, medmindre der er retfærdighed for alle, for at skabe en organisation, der rummer plads og muligheder for alle nationer, men deres anstrengelser hviler stort set på en selvisk sund fornuft; de hviler også på bevidstheden om at materiel sikkerhed og tilstrækkelige materielle ressourcer bør være resultat af et kompromis mellem det, som har været, og idealistens – endnu – umulige vision. Men deres målsætning er endnu materialistisk, fysisk og håndgribelig og præsenteres som idealisme, men det sker på baggrund af selviske motiver. Det er imidlertid et stort skridt fremad. Idealet erkendes universelt, omend det endnu kun er en drøm.

Når vi ser på verdensbilledet i dag, bør vi se det i dets sande farver og gøre os klart, at hvis de bedst mulige foranstaltninger skal træffes for de mindste og mindst betydningsfulde mindretal, vil der opstå en situation, som vil vende op og ned på verdenspolitikken og indlede en helt ny, mere oplyst kulturel og civiliseret tidsalder. Det er imidlertid ikke sandsynligt, at dette vil ske; de involverede selviske interesser er så nært forbundet med udnyttelsen af et fuldkommen retfærdigt system, i alle til-

fælde ville det være til skade for omfattende materielle interesser, gribe ind i magtfulde nationers såkaldte rettigheder, krænke de fastlagte grænser og vække anstød hos magtfulde grupper selv i de fjernest beliggende lande.

I dag foregår slaget om minoriteterne efter en international målestok; Rusland forsøger at få indflydelse i mange retninger; USA søger at bevare kontrollen med Sydamerika og Det fjerne Østen, kommercielt og politisk, og bliver i de lande (med rette eller urette) betegnet som imperialistisk; Storbritannien søger at beskytte sin »livslinie« til Østen ved hjælp af politiske skaktræk i det nære Østen; Frankrig stræber efter at genvinde sin tabte magt ved at lægge hindringer i vejen for FN og ved at optræde som talsmand for de små europæiske nationers sag. Eftersom stormagterne spiller et politisk spil og stiler efter områder og position, er masserne blandt alle landes befolkning – store så vel som små – fyldt med frygt og tvivl; de er nedslidt af krigen, syge af usikkerhed, underernæret og bange når de ser på fremtiden, trætte i deres sjæls inderste af kamp og stridigheder, trætte af de strejkende arbejderes tyranni, og de ønsker kun at leve i sikkerhed, at eje det nødvendige til livets opretholdelse, at opdrage deres børn til en rimelig civiliseret kultur og at leve i et land med en sund økonomi, en levende religion og et hensigtsmæssigt undervisningssystem.

I alle lande er den store separatistiske synd ved atter at rejse sit hæslige hovede; minoriteter er talrige og udbyttes; der findes splittelse alle vegne; partier kræver opmærksomhed og tilhængere; religiøse grupper spreder uenighed og søger at vinde tilgang af medlemmer på bekostning af andre grupper; de rige organiserer sig, så de bliver i stand til at styre verdens økonomi: de fattige kæmper for deres rettigheder og for bedre levevilkår; den selviske politik tyranni breder sig både inden for kapital og arbejde.

Dette er et sandt og et tragisk billede. Men heldigvis er det ikke det eneste. Der er et andet billede; et studium af dette andet billede vil føre til fornyet optimisme og en vedvarende tro på guddommelig planlægning og skønhed hos menneskeheden. Inden for alle nationer findes nogle, som nærer en vision om en bedre verden, som tror og tænker og planlægger *for menneskeheden*, og som forstår, at de, som danner de forskellige grupper

– politiske, religiøse, uddannelsesmæssige og arbejdsmæssige – er mænd og kvinder og på væsentlige punkter, omend ubevidst, brødre. De ser verden som en helhed og arbejder for en uomgængelig sammensmeltning; de erkender problemet for nationerne, store som små, og den vanskelige situation, hvori minoriteterne i dag befinder sig; de ved at brug af magt frembringer resultater, som ikke er virkelig effektive (for omkostningerne er alt for store) og som oftest kun midlertidige. De ved, at det eneste virkelige håb ligger i en oplyst offentlig mening, som må være et resultat af en sund undervisningsmetode og en retsindig og præcis propaganda.

Det er helt klart, at det ikke vil være muligt at tage alle de internationale minoriteters historie op til behandling og omtale fx de små nationers kamp for deres rettigheder og det, som de (med rette eller urette) anser for deres lovmæssige rettigheder. Det ville tage år at skrive historien om de små nationer og år at læse den. Det ville være hele menneskehedens historie. Alt, hvad vi kan gøre, er at erkende, at de har en sag som bør behandles og et problem, som skal løses, men at retfærdighed og redelighed, fulgyldige muligheder og lige fordeling af verdens ressourcer kun kan gennemføres, når visse omfattende og generelle principper bliver fremtvunget af den vægt, der tillægges den offentlige mening.

Problemet vedrørende to minoriteter påkalder sig på nuværende tidspunkt megen offentlig opmærksomhed. Hvis disse problemer kan løses, vil der være taget et stort skridt imod verdensforståelse. Det drejer sig om:

1. *Jødernes problem.* Jøderne udgør en international, særdeles aggressiv minoritet, yderst højrøstet, og de udgør tillige en minoritet i praktisk talt alle verdens nationer. Deres problem er derfor unikt.
2. *Negernes problem.* Dette er et andet entydigt problem, idet negrene udgør majoriteten i det store (og endnu uudviklede) afrikanske kontinent, og på samme tid er det en minoritet i USA og en minoritet, som påkalder sig stor opmærksomhed. Dette problem er unikt, for så vidt som det hovedsageligt er de hvides problem, og dertil et problem, som de selv må løse, fordi de har skabt det og opretholdt det.

Hvis vi kan danne os en idé om disse problemers betydning, materielt og åndeligt, og kan få nogen indsigt i det ansvar, de indebærer, vil det være af stor værdi. I tilfældet med jøderne er separatismens synd en dybt rodfæstet egenskab i selve racen så vel som hos dem, de lever blandt, men med hensyn til opretholdelsen af denne separatisme bærer jøderne selv ansvaret; hvor talen er om negrene, stammer den separatistiske holdning fra de hvide; negrene kæmper for at bringe den til afslutning, og derfor er de åndelige kræfter i verden på negrenes side.

1. Jødernes problem

Dette problem er så gammelt og så velkendt, at det er vanskeligt at sige noget om det, som ikke er en banalitet, der udtrykker en eller anden fordom (set fra læserens synspunkt) og som frem for alt ikke vil give anledning til en uønsket reaktion fra den jødiske læsers side. Det nytter ikke at sige noget, som vil være acceptabelt eller er i tråd med alle synspunkter eller er en tilkendegivelse af alt, hvad man tidligere har givet udtryk for. Der er ting, som kan siges, der ikke er så velkendte, og som sjældent er sagt, eller er sagt som et udtryk for kritik eller antisemitisme og ikke som et udtryk for kærlighed, som det er tilfældet her.

Lad os et øjeblik se på jødernes situation forud for det bitre og utilgivelige angreb, som Hitler gjorde på dem forud for krigen 1939-45. De fandtes i alle lande og krævede borgerskab i alle lande; inden for den nation, hvor de var født, bevarede de deres egen racemæssige identitet, deres egen særlige livsform, deres egen nationale religion (hvilket er en ret for alle) og en nær tilknytning til medlemmer af deres egen race. Andre grupper har gjort det samme, men i langt mindre omfang, og er til sidst blevet absorberet og assimileret i det land, hvor de har statsborgerskab. Jøderne har altid udgjort en nation i nationen, omend det har været mindre udtalt i Storbritannien, Holland, Frankrig og Italien end i andre lande, og derfor har der ikke været en udpræget antisemitisme i disse lande.

I alle lande og ned gennem tiderne har jøderne interesseret sig for handel og har arbejdet med penge; de er et meget handelsorienteret folkefærd, der søger mod byerne, og har kun vist

ringe interesse for landbrug – bortset fra den seneste tid under zionistbevægelsen i Palæstina. Til deres stærkt materialistiske tendenser har de føjet en udpræget skønhedssans og en kunstnerisk forestillingsevne, som har øvet stor indflydelse på verdenskunsten; de har til enhver tid optrådt som protektorer for de skønne kunster og har tillige været at finde blandt verdens store filantroper, på trods af uønskede og tvivlsomme forretningsmetoder, som har gjort dem upopulære, og der næres mistillid til dem i forretningsverdenen. De er og vedbliver at være orientalerne i deres inderste væsen – noget som vesterlændingen er tilbøjelig til at glemme; hvis han husker det, vil han gøre sig klart at orientalerens tilnærmelse til sandhed og ærlighed og til brugen og besiddelsen af penge afviger stærkt fra vesterlændingens, og heri ligger en del af problemet. Det er ikke så meget et spørgsmål om rigtigt og forkert, som det er et spørgsmål om afvigende normer og iboende racemæssige holdninger, som han deler med hele orienten.

Nutidens jøde er også et produkt af mange århundreders forfølgelse og folkevandringer; han har vandret fra land til land og fra by til by, og under disse vandringer har han uundgåeligt udviklet visse livsvaner og tænkning som vesterlændingen ikke kan anerkende eller tolerere; fx er jøderne et produkt af århundreders teltliv, og det er årsagen til den uorden, der præger det samfund, de lever i, og som de mere velorganiserede vesterlændinge (huleboere) ikke accepterer. Jøderne er desuden et produkt af deres behov for, ned gennem århundrederne, *at leve på bekostning af* det folk, blandt hvilket de vandrer, at gribe de forhåndenværende muligheder for at tage, hvad de ønsker, at sørge for at deres børn får det bedste af det, som er inden for rækkevidde, uanset omkostningerne for andre, at holde fast ved deres eget folk midt i de fremmede racer, som de har slået sig ned i, og, så vidt det lader sig gøre, ubeskåret at bevare deres nationale religion, deres nationale tabuer og deres ældgamle symboler. Alt dette har haft afgørende betydning for deres eksistens under forfølgelserne; de har følt sig tvunget til, så vidt muligt, at bibeholde disse faktorer i deres gamle form, så de over for andre hebræere i nye lande og byer kunne vidne om, at de var jøder, som de hævdede at være. Det er det, som gør dem til den mest reaktionære og konservative race i verden.

De racemæssige egenskaber er blevet mere og mere udtalt på grund af det uundgåelige indgifte gennem de seneste århundreder, og den vægt den ortodokse jøde tidligere lagde på racemæssig renhed. Den unge og nutidige jøde tillægger ikke dette nogen betydning og har som regel intet at indvende mod ægteskab med ikke-jøder, men det er kun en nyere udvikling, som ikke er velset i den ældre generation. Også ikke-jøder har hyppigt indvendinger herimod.

Jøden er en god borger, lovlydig, har en venlig og hensynsfuld fremtræden, er ivrig efter at udfylde sin plads i samfundet og er rede til pengebidrag, når der bedes om det, men – han er stadig isoleret. Ghetto-tendensen, om man kan kalde den sådan, trænger igennem overalt, specielt i de store byer i de forskellige lande. Ned gennem tiderne har jøderne, dels som beskyttelsesforanstaltninger og på grund af fælles trivsel, været tilbøjelige til at søge sammen, og de ikke-jødiske samfund, hvor de har levet, har fremmet denne tendens; det har udviklet vanemæssige forbindelser, som stadig gør sig gældende. Hertil kommer, at der som følge af den ikke-jødiske verdens separatistiske holdning efterhånden opstod afgrænsede områder og byer i mange lande, hvor det ikke var tilladt for jøder at bo eller købe jord eller slå sig ned. Gennem jødernes evne til at leve på andres bekostning og at leve inden for en nations rammer, idet han samtidig nyder fordel af dens skikke, kultur og civilisation, men bevarer sin særlige identitet og ikke bliver en integreret del af nationens liv, har jøden altid været genstand for forfølgelse; som en *race* er jøden ikke vellidt, og folk er på vagt over for ham og hans metoder.

Denne generelle fremstilling er ofte usand for så vidt angår den enkelte jøde. I enhver nation og lokalitet findes der jøder, som er elsket af alle, der kender dem, hvad enten det er jøder eller ikke-jøder, som respekteres af deres omgivelser, som er efterspurgt og værdsat. De tilhører menneskehedens store, åndelige aristokrati og selv om de lever i jødiske legemer og har jødiske navne, gør de fælles sag med mænd og kvinder i alle nationer, som tilhører menneskeheden, og som er vokset fra nationale og racemæssige karaktertræk. Disse mænd og kvinder udgør, som gruppe betragtet, menneskehedens håb, de er garant for den ny og bedre verden, som vi alle venter på; deres an-

tal vokser dagligt. Ved en bred generalisering af enhver race eller nation, må den enkelte nødvendigvis undgælde, men den fremstilling, der gives af racen eller nationen *som helhed*, er korrekt, sand og kan verificeres.

Måske er den mest betydningsfulde faktor, som har gjort jøden separatistisk og har fremelsket i ham det overlegenheds-kompleks, som kendetegner (under et ydre mindreværd) hans religion. Denne religion er en af de ældste i verden; den er århundreder ældre end buddhismen; ældre end mange former for hinduernes religion og meget ældre end kristendommen, og den rummer momenter, som helt klart har gjort jøden til den, han er. Det er en tabu-religion, udviklet med henblik på beskyttelse af den vandrende jøde under hans strejfen fra det ene samfund til det andet; det er en religion, der hviler på et klart materialistisk grundlag, med betoning af »landet der flyder med mælk og honning«; udtrykket var ikke symbolsk på den tid, det blev anvendt, men repræsenterede målet for jødernes rejser. Religionen er præget af separatisme; Gud er jødernes gud, jøderne er Guds udvalgte folk; de må bevare deres fysiske renhed, og deres velfærd er af afgørende betydning for Jehova; de har en messiansk skæbne, og Jehova er jaloux på deres forbindelse med og interesse for andre folk eller guder. De har, som ét folk, holdt sig disse guddommelige krav efterrettelige, og det er baggrunden for deres situation i nutidens verden.

Med hensyn til ordet »kærlighed« i relation til andre mennesker, mangler det i deres religiøse fremstilling, skønt læren om Jehovas kærlighed demonstreres med passende trusler; ideen om et fremtidigt liv, afhængigt af levevis og opførsel over for andre og den rette handle måde i menneskets verden udelades helt i *Det gamle testamente*, og læren om udødelighed betones ingen steder; frelsen beror tilsyneladende på overholdelsen af talrige fysiske love og regler som har at gøre med fysisk renlighed; de går så vidt som til at etablere forretninger, hvor disse regler overholdes – i en moderne verden, hvor videnskabelige metoder tages i anvendelse for at sikre fødens renhed. Alle disse og andre, mindre betydningsfulde faktorer placerer jøden i hans egen verden, som han holder fast ved, uanset hvor forældede de er, og uanset det besvær de forvolder andre.

Disse faktorer viser problemets kompleksitet, set fra en jø-

disk synsvinkel, og dets irriterende og kontroversielle natur i forholdet til ikke-jøderne. Dette irritationsmoment er noget, som jøderne sjældent, om nogensinde, erkender. Vor tids ikke-jøde hverken husker eller interesserer sig for, at jøderne var medvirkende til at lade Kristus dræbe (ifølge *Det nye testamente*); han er mere tilbøjelig til at huske, at Kristus var jøde, og at undre sig over, at jøderne ikke var de første til at søge hans støtte og elske ham. Han fæstner sig mere ved de jødiske forretningsmetoder, den kendsgerning at jøden, hvis han er ortodoks, betragter ikke-jødisk føde som uren, og at jøden anser sit borgerskab som sekundært i forholdet til hans racemæssige forpligtelser. Han betragter jøden som tilhænger af en forældet religion; han nærer en intens uvilje mod jødernes grusomme og skinsyge Jehova og ser *Det gamle testamente* som historien om et grusomt og aggressivt folkefærd – bortset fra Davids salmer, som alle elsker.

Alt dette er punkter, som jøden tilsyneladende ikke skænker nogen opmærksomhed, og ikke desto mindre er det stort set disse forhold, som skiller jøden fra den verden, som han ønsker at leve og være lykkelig i, og som gør ham til offer for en arv, som med fordel kunne moderniseres. Intetsteds er der mere behov for en ny verdensreligion end hos jøden i vor tids verden.

Og dog – Gud har skabt alle mennesker lige; jøden er et menneske og en broder, og alle rettigheder, som ikke-jøden besidder, er også hans, umisteligt og alt andet lige. Det har ikke-jøden glemt, og han bærer et stort ansvar for forsyndelser og grusomhed. Igennem tiderne har jødens tilstedeværelse ikke været ønsket af hans ikke-jødiske broder; han er blevet jaget fra sted til sted; vedvarende og uophørligt har jøden været tvunget til at flytte eller flytte ud – over ørkenen fra Egypten til det Hellige Land, derfra (århundreder senere) til Mesopotamiens dalområder og derfra videre i stadige rækker af vandring, med strømme af vandrende jøder, der bestandigt har bevæget sig mod nord, syd og vest og en meget lille gruppe mod øst; fordrevet fra byer og lande i middelalderen, derpå, efter en relativt rolig periode, var de fordrevne jøder igen på vandring i Europa, hjemløse, strejfende her og der (sammen med tusindvis af andre nationaliteter), hjælpeløse underkastet en ubarmhjertig skæbne, eller ikke så hjælpeløse, men organiseret af visse politiske

grupper med internationale eller egennyttige formål. I lande hvor en antisemitisk holdning praktisk talt ikke har gjort sig gældende gennem årtier, er der nu ved at opstå en antagonistisk holdning; i Storbritannien kan man nu se dens hæslige hovede, og i USA er den en voksende trussel. Det er op til ikke-jøderne en gang for alle at gøre en ende på forfølgelserne; det er op til jøderne at tage sådanne skridt, som ikke vil vække uvilje hos de ikke-jøder, som de lever blandt.

Hvad vor tids jøde har behov for, er en løsning af dette ældgamle problem, som har grebet forstyrrende ind i freden i de forskellige lande ned gennem århundrederne. Ikke-jødernes ansvar, i lyset af de humanitære krav, er af afgørende betydning; beretningerne om jødeforfølgelserne er en sørgelig og uhyggelig historie, der kun kan sidestilles med jødernes behandling af deres fjender, som den gengives i *Det gamle testamente*. Jødernes skæbne i verdenskrigen er en frygtelig beretning om grusomhed, tortur og masse mord, og *behandlingen af jøderne ned gennem tiderne er et af de mørkeste kapitler i menneskehedens historie*. Der findes ingen undskyldning eller tilgivelse for disse forbrydelser, og rettænkende mennesker over hele verden er bevidst om dette og kræver ivrigt, at disse forfølgelser hører op. De åndelige kræfter i verden og de åndelige ledere af menneskeheden (begge arbejdende på det ydre plan, og vejlederne på den indre side) søger at løse dette problem.

Men løsningen kan ikke findes, før jøderne selv forsøger at finde vejen ud af deres problemer og ophører med deres aktuelle politik, der kræver at ikke-jøderne og de kristne gør alle indrømmelserne, finder frem til problemets løsning alene og, uden hjælp fra jøderne, bringer den ulykkelige situation til afslutning. Jøderne udtrykker højlydt og uophørligt deres krav om oprejsning og hjælp; de dadler de ikke-jødiske nationer deres elendighed; de undlader altid at erkende de faktorer, som på deres side kan forklare en del af den almindelige uvilje, som de møder; de gør ingen indrømmelser over for de civilisationer og kulturer, som de lever i, men fastholder deres ønske om særstilling; de dadler andre for deres isolerede situation, men det er en kendsgerning, at de har fået de samme muligheder som borgere i alle fordomsfri lande. Deres bidrag til løsningen af dette gamle problem er materialistisk, det viser en manglende psykolo-

gisk indsigt eller erkendelse af de åndelige værdier, der er involveret. Intet problem kan i dag løses fuldt ud efter materialistiske retningslinjer. Mennesket som helhed er vokset fra denne indstilling.

Jødens problem berører dybt hele spørgsmålet om rette menneskelige relationer; det kan kun løses som en del af dette grundlag. Det drejer sig om samspillet mellem mennesker af forskellige racer, men anerkender broderskabet i den menneskelige familie; det berører hele problemet om selvished og uselvished, hensyn og retfærdighed, og det er faktorer som vedrører alle parter. Jøden må erkende sin andel i skabelsen af den uvilje, som følger ham overalt; ikke-jøden må vedkende sig sit ansvar for de endeløse forfølgelser og betale prisen for restitution. Jøden har fremkaldt uvilje og gør det stadig, og det er der absolut ingen anledning til.

Alt i alt har jøden opbygget et gammelt livsmønster inden for andre nationer; som borger med alle borgerskabets rettigheder har han rejst en mur af tabuer, af vaner og af religiøse ceremonier, som skiller ham ud fra hans omgivelser og gør, at han ikke lader sig assimilere. Alt dette må ophøre, og han må blive borger, ikke af navn men af gavn. Der findes intet andet problem som det i verden i vor tid – et helt folk af en særpræget race, religion, målsætning, kendetegn, kultur og en enestående ældgammel og særdeles reaktionær civilisation, spredt som en minoritet i alle nationer, som udgør et internationalt problem, besidder stor rigdom og indflydelse, forlanger borgerret i alle nationer, men holder fast ved deres racemæssige identitet, skaber splid mellem nationerne, forsøger ikke at nå frem til en harmonisk løsning på deres store problem gennem rimelig psykologisk forståelse eller hensyntagen til det ikke-jødiske miljø, som de uophørligt appellerer til, tilbyder kun materielle løsninger og konstante, næsten suspekterede krav til ikke-jøderne om at påtage sig hele skylden og afslutte vanskelighederne.

Ved siden af alt dette må der nævnes den lange og sørgelige historie om jødeforfølgelserne, som iværksattes af ikke-jøderne, udbredt i middelalderen (hvis man ikke går længere tilbage), sporadisk i nyere tid, men kulminerende med den brutale behandling af jøderne i verdenskrigen. Det var imidlertid en behandling, som ikke kun tildeltes jøderne, men også polakker,

grækere og de hjælpeløse mennesker i mange nationer. Det er et punkt, som vor tids jøder er tilbøjelige til at glemme. De har ikke været alene i deres forfølgelser. Jøderne udgjorde kun 20 procent af de deporterede mennesker i Europa efter krigen.

Den samme sørgelige beretning om ikke-jødernes grusomhed omfatter også den spirende anti-semitisme, som man endog kan se i lande, der har været nogenlunde fri for den; der sker en konstant diskriminering af jøder i forretningsverdenen; begrænsningerne tager til overalt; det er fx chokerende at opleve jødiske skolebørns situation i USA, de diskrimineres, udsættes for tilråb og misbruges. Der findes også situationer, hvor intet land vil åbne døren og tilbyde uønskede jøder asyl. Ingen nation ønsker at tage imod dem i noget større antal. Rettænkende mennesker i alle nationer søger og vil fortsat søge en løsning, og en sådan vil blive fundet. Dette problembarn i nationernes familie er et barn af den ene fader og åndeligt forenet med alle mennesker overalt. Man ved, at der findes »hverken jøder eller ikke-jøder«, som Paulus udtrykte det (da han for to tusind år siden stod over for det samme sørgelige problem), og mænd og kvinder fra begge grupper har til stadighed og i stigende omfang bekræftet sandheden i denne udtalelse.

Således er problemet med hensyn til det jødiske mindretal, gengivet med en åbenhjertighed, som vil fremkalde megen kritik, men den fremsættes på denne måde i kærlighed og med håbet om, at den vil formå jøderne til at tage deres ansvar, op-høre med at råbe højt til ikke-jøderne om en *ensidig* løsning af problemet, og indlede et samarbejde i fuld erkendelse af behovet for åndelig forståelse, og derved støtte de tusinder af ikke-jøder, som seriøst ønsker at hjælpe. Aldrig, på noget tidligere tidspunkt har den ikke-jødiske verden været mere ivrig efter at gøre ret mod jøderne eller mere opsat på at løse deres problem og give oprejsning for alle deres lidelser. Der er behov for at ændre de indre holdninger på begge sider, i særlig grad på jødernes side; meget tyder på at disse nye holdninger er ved at bryde frem, selv om det vil tage lang tid at finde frem til den rigtige løsning. Der findes jøder, som i dag siger det samme, som siges her.

2. Negernes problem

Dette problem afviger fuldstændigt fra jødernes problem. I det første tilfælde er der tale om et umådeligt gammelt folk, som gennem tusinder af år har spillet deres rolle på den verdenshistoriske arena, og som har udviklet en kultur og identificeret sig med en civilisation, der har gjort dem i stand til udfylde pladsen på lige fod med, hvad vi kalder, »civiliserede« folk. Når det drejer sig om negrene, har vi at gøre med en befolkning, som (gennem de sidste to hundrede år) har tilstræbt at nå frem til en højere udvikling, og i den periode har gjort forbløffende fremskridt i kampen mod ugunstige forhold og megen opposition. For to hundrede år siden fandtes alle negre i Afrika, og de findes der stadig i millionvis; for to hundrede år siden var de, hvad europæerne og amerikanerne betragtede som »den oprindelige befolkning«, opdelt i talløse stammer, de levede i naturtilstand, var primitive, aggressive, totalt uoplyste set fra nutidens synspunkt, de blev regeret af høvdinge og styret af guder, var underkastet stammetabuer, der var indbyrdes meget forskellige – pygmæen og krigeren fra Bechuanaland havde tilsyneladende ingen lighedspunkter, bortset fra deres farve, de førte bestandigt krig mod hinanden og plyndrede hinandens territorium.

Gennem århundreder er de blevet udnyttet og drevet i slaveri, først af araberne, og senere af dem, som købte dem af slaveejerne og førte dem som slaver til USA eller Vestindien. De blev også udnyttet af europæiske nationer, som besatte udbredte territorier i Afrika og berigede sig gennem disse landes produkter og arbejdskraften fra deres indbyggere – franskmændene i Fransk Sudan, belgierne i Belgisk Kongo, hollænderne og englænderne i Sydafrika og på Afrikas vestkyst, tyskerne i Østafrika og italienerne i Østafrika. Det er en sørgelig beretning om grusomhed, tyveri og udnyttelse fra den hvide races side, omend der også kom meget godt ud af det til gavn for den sorte race. Beretningen om disse relationer er endnu ikke afsluttet, og medmindre de frem over håndteres retfærdigt og forsvarligt, kan de ende i tragedie. Der er imidlertid indtrådt en stor forbedring i disse territoriers interne historie, og der er al mulig grund til optimisme.

Negernes problem kan inddeles i to afdelinger: Problemet vedrørende fremtiden for den afrikanske neger og problemet

vedrørende negeren på den vestlige halvkugle.

Afrika rummer udviklingsmuligheder, og skæbnen for dets mange millioner indbyggere er stadig uafklaret; relationen mellem landets oprindelige befolkning og de fremmede racer, som søger at beherske dem, er stadig præget af politiske manøvrer og kommerciel griskhed. Det må dog erkendes, at på trods af de mange, deraf følgende ulemper, som til enhver tid følger i den udnyttende hvide races spor, har denne races indflydelse på det »sorte kontinent« bevirket store evolutionære fremskridt og goder – uddannelse, lægehjælp, afslutning af de evindelige stammekrige, hygiejne, og et mere oplyst religiøst system i stedet for de barbariske kulturer og brutale religiøse ceremonier. Mange ulemper har fulgt den opdagelsesrejsende, missionæren og forretningsmanden, men mange goder har også fulgt i deres fodspor, i særlig grad i forbindelse med missionsarbejdet. Negeren er af natur religiøs og har hang til mysticisme, og de mest betydningsfulde principper i kristendommen appellerer klart til hans natur; de emotionelle aspekter i den kristne religion (med fremhævelse af kærlighed og godhed og livet efter dette) forstås af den emotionelt fokuserede neger. Bag de mange særlige religiøse sekter i dette mørke land aner man en fundamental og renlivet mysticisme, der omfatter alle aspekter fra naturtilbedelse og en primitiv animisme til en dybt rodfæstet okkult viden og en esoterisk forståelse, som måske en dag kan gøre Afrika til sæde for den reneste form for okkultisme og livskvalitet. Men dette ligger flere hundrede år ud i fremtiden.

Når vi ser på den afrikanske negers problem, er det den langsigtede vision, vi må beskæftige os med og den voksende indflydelse fra de millioner af mennesker, som indtil nu kun har taget de første skridt hen imod den moderne civilisation og kultur, men tager andre skridt med en næsten skræmmende hastighed. De uønskede aspekter af civilisationen kan ikke afvises, men de opvejes langt af de goder, som er resultatet, og negeren må, trods sin naturlige og forståelige modstand, erkende dem, som en gæld han står i til de aggressive og bjergsomme hvide nationer. Kontakt med dem har stimuleret hans intellektuelle opfattelsesevne; den hvide mands livsform har løftet de afrikanske negre ud af deres primitive tilstand til mere tidssvarende vilkår. Oplysning, nutidig tænkning og planlægning kvalifi-

cerer hurtigt negrene til at indtage deres plads i nutidens verden; videnskab, transport og kundskaber – som de har opnået gennem de hvide racer – knytter dem tæt til den nutidige histories udviklingsskema; den nye verden med dens bedre livsvilkår gælder såvel for negeren som for den hvide mand.

Men ud over denne nødvendige erkendelse af gæld og bestræbelsen for at drage nytte af de eksisterende betingelser og ignorere det, som er skadeligt og uønsket, er negerproblemet, både i Afrika og i den vestlige verden, stort set (om ikke fuldstændigt) den hvide races problem og et problem, som det påhviler den at løse. I Afrika overstiger negrene talmæssigt den hvide befolkning; denne sidste er en så lille minoritet, at den står i en yderst vanskelig situation, idet den lever, som den gør, midt i en overvældende stor sort befolkning. I Vesten og i USA er situationen omvendt, og negrene udgør et mindretal, der talmæssigt overgås af de hvide. I Afrika er negeren viril og militant; i USA og Vestindien har han i nogen grad været svækket og psykologisk underkuet på grund af mangeårigt tvangsarbejde og slaveri. Slaveri eksisterer også i Afrika, men det har haft en anden form og har ikke frembragt helt de samme resultater som i Vesten.

Det problem, som nu møder den hvide race i Afrika, er at uddanne negrene på en måde, som vil kvalificere dem til sandt selvstyre. De må hjælpes til selv at tage ansvaret for deres skæbne; de må uddannes til en sans for ansvarlighed; de må uddannes til en erkendelse af, at Afrika kan tilhøre sine egne folk og samtidig være en samarbejdspartner i verdens anliggender. Dette kan kun ske, når modstanden mellem den hvide befolkning og de sorte racer ophører, og den gode vilje mellem disse to grupper bevises. Der må etableres rette menneskelige relationer mellem det frembrydende negerimperium og resten af verden; de nye idealer og de nye verdenstendenser må fremelskes i den modtagelige negers bevidsthed, og på denne måde vil »det mørkeste Afrika« blive et strålende lyscenter, kvalificeret til selvstyre og et udtryk for sand frihed. Disse negerracer vil i stadigt større omfang opgive deres emotionelle reaktion på omstændigheder og tildragelser og håndtere alt, hvad der møder dem, med mental indsigt og en intuitiv forståelse, som vil stille dem på lige fod med, måske hævet over, de mange, som i dag betinger negerens livsvilkår og

omstændigheder.

Vi kan udtrykke disse muligheder på følgende måde: Vil negrene i Afrika opnå kontrol over deres eget kontinent ved at uddrive den styrende hvide race med magt og ved en lang række krige mellem de forskellige negergrupper, som befolker dette kontinent? Eller vil problemet blive løst ved en forstående, langsigtet politik fra den hvide befolknings side samt en fælles planlægning for fremtiden? Vil dette ske sideløbende med en tendens hos negrene til at gå langsomt og forstandigt til værks, at undgå blodsudgydelser og bitterhed, at gennemskue de forskellige selvriske politikeres utroværdige fremgangsmåde (forsøg på at udnytte dem) og tillige at demonstrere en markant evne til at klare deres egne forhold og frembringe deres egne ledere på sådan måde, at de – automatisk og naturnødvendigt – uden konflikt eller magtanvendelse samler regeringens tøjler i deres egne hænder og gradvist eliminerer de hvides kontrol? Vil de hvide nationer, som i dag udnytter Afrika kommercielt, idet de holder fast ved deres jordbesiddelser, give slip på deres såkaldte rettigheder (der beror på den kendsgerning, at besiddelse er ni tiendedele af loven) og indføre den nye tidsalders metoder – som er rette menneskelige relationer og intelligent samarbejde, samt delagtighed i de mangfoldige ressourcer, der findes i så rigt mål i dette vidunderlige kontinent. Kan de hvide med deres faglige dygtighed, deres grundfæstede kommercielle goder og deres videnskabelige indsigt bidrage til, hvad Afrika kan tilbyde verden af nyttige produkter? De europæiske nationer og det britiske folk satser nu på et program, der vil resultere i tilbagegivelse af Afrika til deres egne folk. Samtidig bør en fornuftsbetonet tilbageholdenhed føre til at den afrikanske befolkning fokuserer på uddannelsesprocesserne samt på landbrugsmæssig og økonomisk udvikling. Dette store lands skæbne vil afklares, og Afrika vil indtage sin plads som et stort kulturelt lyscenter i et civiliseret land.

Hvis ikke begge racer, den sorte og den hvide, angriber problemet vedrørende deres indbyrdes relationer med fornuft, fremsynethed, tålmodighed og uden had eller frygt, vil vor planets kulturelle historie blive sat mange år tilbage. Den hidtil ubrugte og uorganiserede magt hos de mange millioner afrikannere er noget, som den hvide race må tage med i sine betragt-

ninger. De kan, så hurtigt som muligt, give negrene lige muligheder, konstitutionelle og menneskelige rettigheder, og hjælpe dem igennem den pubertetstilstand, hvor de nu befinder sig, og videre til den tilstand af fuld og effektiv modenhed, som vil gøre dem i stand til at håndtere deres egne problemer og territorier. Denne proces er nu under udvikling, og Afrika vil derigennem indtage sin plads (gennem sine mange nationale grupper) i den store familie af nationer og indføre en race på verdensarenaen, som på forbløffende vis bidrager med åndelige aktiver, kulturelle værdier og skabende muligheder.

Negerens iboende begavelse er meget rig. Han er kreativ, kunstnerisk begavet og modtagelig for den højeste mentale udvikling når han undervises og skoles – lige så modtagelig som den hvide mand. Dette har vist sig gang på gang i forbindelse med kunstnere og videnskabsmænd, som har deres rod i negroide racer, og gennem deres indsats og deres ambitioner. Den tid er kommet, hvor den hvide mand må ophøre at betragte negeren som en landarbejder, en fabriksarbejder eller et trædyr, eller en person som kun kan klare husligt arbejde eller ufaglært arbejde, og behandle ham med den respekt, der tilkommer ham.

Udviklingen af den afrikanske neger foregår hurtigt, og efter at yderligere nogle få års undervisning, studier og rejser har spillet deres rolle, vil det afrikanske problem blive endnu mere akut, end det allerede nu er tilfældet. Det vil ikke nødvendigvis blive farligt, hvis den hvide race viser klogskab, forståelse, uselvisk tænkning og villighed til at give negrene fuld frihed. Den fremtidige verdensfred beror i dag på oplyst, langsigtet statsmandskunst og en forståelse af den kendsgerning, at Gud har skabt alle mennesker frie.

Problemet for negeren i den vestlige verden er en meget pinagtig historie, det stempler den hvide mand og er en iøjnefaldende skændsel. Bragt til USA og Vestindien for mere end tohundrede år siden og tvunget ind i slaveri, har negeren aldrig fået en ordentlig behandling eller virkelige muligheder. Ifølge amerikansk lovgivning betragtes alle mennesker som frie og lige; negeren er imidlertid hverken fri eller lige, specielt ikke i de sydlige stater. Situationen i Vestindien ligner mere situationen i de nordlige stater, hvor forholdene er noget bedre, men der er stadig ikke lige muligheder, og der udøves megen racedi-

skrimination. Behandlingen af negrene i de sydlige stater er en skamplet på landet; der går kampen ud på at holde negeren *ned* under alle forhold, at nægte ham lige ret til uddannelse og muligheder, at holde hans levestandard så lav som overhovedet mulig og langt under de hvides, at nægte ham politisk anerkendelse og det i et demokratisk land, hvor alle har stemmeret, nægtes der ham at tage del i denne konstitutionelle ret. I de nordlige stater findes disse forhold ikke i så udbredt grad, men negeren er stadig udsat for diskriminering, nægtes lige muligheder og må kæmpe for alle tænkelige rettigheder. Nogle få korrupte og uvidende senatorer øver bestandigt vold mod den amerikanske befolknings gode hensigter, idet de opretholder disse uheldige forhold og kæmper med alle midler for at hindre, at de ændres; de spiller på vælgernes frygt og blokerer alle foranstaltninger til skabelse af en bedre og mere anstændig situation *i overensstemmelse med forfatningen*. Disse kortsynede politikere forsøger at afspore problemet ved at stikke blå i øjnene på deres vælgere og ved at kæmpe for frihed for de små, fjerne nationer i Europa. Samtidig udfordrer de deres egen forfatning ved at nægte negrene handlefrihed i deres eget land. Der findes ingen undskyldning i dag for denne holdning og adfærd. Det er stadig et mysterium for andre oplyste nationer, hvorfor den frisindede befolkning i USA, som højlydt kræver sin egen personlige frihed og insisterer på at værne om forfatningen – tillader denne tilstand og vedblivende lader disse mennesker udøve den magt, som konstant krænker amerikanske borgers konstitutionelle rettigheder.

Råbet fra syden, om at negeren ikke uddannelsesmæssigt er egnet til at stemme, modvirkes af den kendsgerning, at han kan stemme i de nordlige stater – og gør det, i mange tilfælde lige så forstandigt som hans hvide broder, selv om det ofte er muligt at købe hans stemme ved valget af politikere, ligesom tilfældet er med hvide vælgere; råbet, om at hvide kvinder må beskyttes mod negrenes dyriske instinkter, er uden betydning, for de har lige så stort behov for beskyttelse mod den hvide mands dyriske instinkter, og dette kan rent statistisk bevises på fyldestgørende måde. Råbet, om at paternalisme er, hvad negrene behøver, og at kun mennesker fra sydstaterne forstår, hvordan man behandler negrene, modbevises af negeren selv, som ikke

ønsker det. Han forkaster det og viser en sund sans for værdier, og han forstår at skelne mellem paternalisme (som holder negeren tilbage, uuddannet og forpligtet over for de hvide) og den frihed, som han ønsker at dele med alle mennesker i verden.

Negeren er af natur sorgløs, medgørlig, venlig og ivrig efter at gøre andre tilpas og efter, at andre skal synes om ham; når mange negre i dag er arrogante, hævngherrige, opfyldt af had og selvhævdende, skyldes det, at disse følelser er fremkaldt af de hvide. De hvide har påtaget sig et stort ansvar og bør ændre denne tingenes tilstand. Når det sker, vil de opdage, at negeren er lige så åben for god og retfærdig behandling, lige muligheder og rette levevilkår, som det modsatte er tilfældet med de utilfredsstillende uddannelsesmæssige og politiske livsbetingelser, som han nu lever under. Dette gælder for hele negerproblemet i den vestlige verden.

Man kan ikke udsætte negre for diskriminering til alle tider; man kan ikke bede ham forsvare sit land og derpå lade dette land nægte ham almindelige borgerrettigheder. Den offentlige mening står på negerens side, og den hvide befolkning i Vesten er i stigende omfang besluttet på, at han skal have sine konstitutionelle rettigheder, lige kommercielle og forretningsmæssige muligheder, lige ret til uddannelse og lige så gode livsvilkår. Det påhviler den amerikanske befolkning at give klart udtryk for krav om ligestret til negrene. Enhver hvid amerikaner bør påtage sig et ansvar for denne minoritet og sætte sig ind i negerens problem; han bør lære negeren at kende personligt som en ven og en broder; han bør sørge for at påtage sig sin del af en ændring af de nuværende forhold.

Med hensyn til blandede ægteskaber så beklager de bedste og mest fornuftige tænkere, i både de hvide og sorte racer, i denne tid blandede ægteskaber. De mener ikke, at det er til glæde for nogen af parterne. Når man beskæftiger sig med dette emne, må man imidlertid også tænke på, at blandede ægteskaber mellem hvide og gule racer (kinesiske og japanske) er ligeså beklagelige og – med enkelte undtagelser – sjældent viser sig at være succesrige. Med hensyn til børnene i sådanne ægteskaber er forholdene sjældent tilfredsstillende. Verdenskrigen (1914-1945) har som sådan medført en udbredt raceblanding.

Når hærene marcherer, skabes der uundgåeligt promiskuitet og som resultat heraf en ny befolkning; verden i dag frembringer og vil vedblivende frembringe resultater af disse (såkaldte) frie forbindelser mellem soldaterne fra alle nationer og befolkningen i de lande, hvor de befinder sig. Disse børn af blandet race såvel som halvkaste-børn og eurasiere bliver en stor del af dette problem. Der vil være hundredtusinder af disse børn af blandet afstamning, som vil være en del af verdens befolkning i næste generation og den næste cyklus, og de vil udgøre en gruppe, som vi må regne med.

Løsningen

Det vil være indlysende, at en løsning på problemet med disse minoriteter hovedsagelig ligger i at finde en løsning på separatismens store kæfteri. Dette er et overordentligt stort problem, ikke alene på grund af menneskehedens prædisponerede tendens i denne retning, men tillige fordi den samme menneskelige natur ikke let eller hurtigt kan ændres. Desuden må denne ændring eller nedbrydning af separatismens ånd blive gennemført i en verden, som er sammensat af mennesker, der i dag er opfyldt af mistillid og frygt og ikke har gjort sig klart, hvad de virkelig har behov for – mennesker som kun formår at råbe i kor: Giv os fred i vor tid.

Dersom negrene ved ufortøvet lovgivning fik deres fulde ret, ville problemet være uændret, for menneskers hjerte og sind ville ikke have forandret sig, og løsningen ville være ganske overfladisk; dersom jøderne havde fået opfyldt deres ønsker og Palæstina var blevet overladt til dem, ville den antisemitiske holdning, som eksisterer i alle nationer – praktisk talt uden undtagelse – vedblivende være nøjagtig som tidligere, samt blodsudgydelserne i Palæstina.

Problemet går langt dybere, end man ofte har forestillet sig; det er iboende menneskets natur og er et produkt af utallige århundreders udvikling og en mangelfuld form for undervisning af masserne. Nationerne står stadig skarpt over for hinanden på den politiske arena, gruppe mod gruppe og (inden for nationerne) parti mod parti og mand imod mand. De kloge og

de fremsynede, de som tilskyndes af en fornuftig og uselvisk sund fornuft, idealisterne og mænd og kvinder af god vilje findes overalt, og de kæmper for at finde frem til en løsning, at opbygge en ny verdensstruktur med lov, orden og fred, som kan sikre rette menneskelige relationer; men de er, på den anden side, en ganske lille minoritet sammenlignet med den store mængde af mennesker, som befolker vor jord; deres opgave er vanskelig, og set fra det synspunkt de må arbejde ud fra, forekommer det dem til tider at byde på nærmest uovervindelige vanskeligheder.

Der opstår uundgåeligt visse spørgsmål hos de mennesker af god vilje, som findes overalt:

Kan der stoles på at stormagterne arbejder uegennyttigt i de små nationers og menneskehedens interesse som helhed?

Kan anvendelsen af magtpolitik glemmes og de forskellige nationale imperialismer bringes til ophør?

Kan der formuleres en verdenspolitik som garanterer retfærdighed for alle, både små og store?

Er verdensopinionens interesse for rette menneskelige relationer stærk nok til at tøjle de selviske aggressive grupper og åbne døren for dem, som indtil nu kun har haft små muligheder?

Er håbet om at skabe en æra med rette menneskelige relationer, nationalt så vel som internationalt, en umulig drøm, spild af tid eller blot et vidnesbyrd om ønsketænkning?

Er målet om rette menneskelige relationer, lige ret og muligheder for alle mennesker overalt et realiserbart mål, som alle velmenende mennesker kan arbejde for med håb om fremgang?

Hvad er de første skridt, som bør tages for at fremme sådanne bestræbelser og skabe et sikkert grundlag for verdens gode vilje?

Hvordan vækkes den offentlige mening i et omfang, som gør det muligt at påvirke lovgivere og politikere over hele verden til at tage de mange skridt, som kan fremme rette menneskelige relationer?

Hvad skal minoriteterne gøre for at gennemføre deres berettigede krav, uden at fremkalde uoverensstemmelser og bære ved til hadets bål?

Hvordan kan vi eliminere de store skillelinjer mellem racer, nationer og grupper og slå bro over de kløfter, der findes alle vegne, hvordan kan vi arbejde på sådan en måde, som indebærer, at den »ene menneskehed« fremstår på verdens arena?

Hvordan kan vi udvikle bevidstheden om, at hvad der er godt for delen også kan være til gavn for helheden, og at det største gode for delen inden for helheden er en garanti for dette gode for denne helhed?

Disse og mange andre spørgsmål opstår og kræver højlydt et svar. Svaret kommer i form af en generelt accepteret talemåde og har desværre karakter af et anti-klimaks: *Opret rette menneskelige relationer ved at udvikle en ånd af god vilje*. Da og først da får vi en fredfyldt verden og bliver rede til at bevæge os fremad, ind i en ny og bedre æra. Selv om en talemåde i de fleste tilfælde er en bekræftelse af en erkendt sandhed, er det i dette tilfælde vanskeligt at få mennesker til at indrømme dens berettigelse. Ikke desto mindre må den, eftersom den er sandhed, fremtræde som sådan, ikke kun hos nogle få personer her og der, men i et stort omfang over hele verden. Mennesker søger ivrigt det uventede og det usædvanlige, et forventet mirakel og at Gud (hvad de så end i deres tanker forbinder med dette udtryk) handler for dem, og således fritager dem for ansvar og udfører deres arbejde for dem.

Det er ikke ved sådanne metoder, mennesket gør fremskridt, heller ikke ved at skyde ansvaret fra sig lærer de eller udvikles. Miraklet kan ske, og skønheden og det uventede komme til syne, men først når de selv har skabt den rette baggrund, og underret af deres egen indsats har gjort det muligt at give et endnu mere vidunderligt udtryk for retsindighed. Vi kan ikke se en yderligere tilkendegivelse af guddommelighed, før mennesker handler mere guddommeligt, end tilfældet er i dag; vi vil ikke se »Kristi tilsynekomst« eller en nedstrømning af kristusbevidstheden, før kristusprincippet i alle mennesker er mere vågent og levende, end det er i dag; Fredsfyrsten eller Fredens Ånd vil ikke gøre sig gældende på Jorden, før den universelle fredsvilje hos alle mennesker forandrer aspekterne for verdens anliggender. Enhed vil ikke blive menneskehedens

særkende, før mennesket selv har nedbrudt de adskillende mure og har fjernet barriererne mellem de forskellige racer, mellem nationerne indbyrdes, mellem religionerne og mellem mennesker indbyrdes.

Det bemærkelsesværdige ved den nuværende situation og den særlige mulighed, den frembyder, er, at for første gang og i planetarisk målestok er mennesket bevidst om det onde, som må elimineres; overalt debatterer man og planlægger; der holdes møder og konferencer, og oprettes komiteer, rangerende fra de store drøftelser i FN-regi og ned til små møder, der afholdes i en eller anden fjernt beliggende landsby.

Det gode ved den nuværende situation er, at selv i det mindste samfund tilbydes befolkningen et praktisk udtryk for, hvad der i verdensomfattende målestok er påkrævet; uoverensstemmelser i familier, i kirker, i kommunale anliggender, i byer, i nationer, mellem racer og internationalt kræver alle den samme objektivitet og samme tilpasning: *oprettelser af rette menneskelige relationer*. Teknikken eller metoden for at opnå dette er den samme overalt: *anvendelsen af en ånd af god vilje*.

God vilje er det enkleste udtryk for sand kærlighed og det udtryk, som er lettest at forstå. Anvendelsen af god vilje i forbindelse med problemer, som menneskeheden står overfor, frigør intelligensen og leder den ad konstruktive baner. Hvor den gode vilje er til stede, falder separatismens mure og misforståelser bort.

Kærlighed og forståelse vil efterhånden følge efter et praktisk udtryk for god vilje som en faktor i alle former for menneskelige relationer og som en metode til kontakt mellem grupper, mellem nationer og deres minoriteter, mellem nationerne indbyrdes, inden for international politik og i religiøse sammenhænge. Udtrykket for sand kærlighed som en bestanddel af livet på vor planet kan måske ligge langt ude i fremtiden, men god vilje er en reel mulighed, og organiseringen af god vilje er en absolut nødvendighed.

Der tales i dag meget om god vilje, og ordet anvendes konstant; der eksisterer et reelt ønske om at anvende det inden for alle områder af menneskelig tænkning og i relation til ethvert

tænkeligt problem; meget tyder på, at der er alvorlige bestræbelser for at gøre den gode vilje til et effektivt middel i forbindelse med forhandlinger om fred og forståelse i verden og skabelse af rette menneskelige relationer.

Det største behov er en umiddelbar kampagne, iværksat af alle mennesker af god vilje overalt i verden, der går ind for betydningen af den gode vilje, og betoner dens praktiske natur, idet den samler en effektiv og aktiv gruppe af den gode viljes mænd og kvinder og med henblik herpå – ikke for at oprette en superorganisation, men for at overbevise de ulykkeligt stillede og misbrugte mennesker om omfanget af den intelligente hjælp, de altid har inden for rækkevidde. Desuden må de vise, at de er i stand til at styrke det arbejde, der gøres af alle, der kæmper for at skabe rette menneskelige relationer og over for dem påvise det potentiale, der rummes i en skolet og levende offentlig mening (skolet af den gode viljes mennesker), som står til deres rådighed. På den måde vil der inden for enhver nation, enhver by og landsby fremstå mennesker af god vilje – med en skolet forståelse, praktisk sund sans, kendskab til verdens problemer, viljen til at udbrede den gode vilje og finde frem til ligesindede mennesker i deres omgivelser.

Det arbejde, som udføres af den gode viljes mennesker, består i undervisning. De fremsætter ingen mirakelløsninger på verdens problemer, men de *ved*, at en ånd af god vilje, i særdeleshed hvis den opøves og er baseret på viden, kan skabe *en atmosfære* og *en holdning*, som kan gøre det muligt at finde en løsning på problemerne. Når mennesker af god vilje samles, uanset deres politiske tilhørsforhold, nation eller religion, er der intet problem, som de ikke til sidst vil kunne løse, og endda løse det til alle parter tilfredsstillelse. *Det er skabelsen af denne atmosfære og fremkaldelsen af denne holdning, som er det væsentlige indhold i det arbejde, som udføres af disse mennesker af god vilje, og ikke fremlæggelsen af en eller anden færdigsyet løsning.* Denne ånd af god vilje kan endog være til stede, når parterne er stærkt uenige. Men det sker sjældent i dag. Der findes en reel ånd af god vilje, som styrer en del af FN's debatter om vanskelige og ømtålelige spørgsmål, og dette

viser sig stadig tydeligere.

Der er absolut ingen grund til at tro, at den gode viljes udbredelse i verden nødvendigvis vil være et langsommeligt og gradvist anliggende. Det omvendte kan være tilfældet, dersom mænd og kvinder, som i dag nærer en reel følelse af god vilje og er fri for fordomme, vil søge hinanden og tilstræbe samarbejde for at udbrede den gode vilje. En forudindtaget person, en religiøs fanatiker eller en kompromisløs nationalist vil få svært ved at udvikle den ægte følelse af god vilje. Det kan lykkes for dem, hvis de har tilstrækkelig omsorg for deres medmennesker og søger at lade dem være frie, men de må finde frem til det mørke område i deres eget sind, hvor der stadig findes en separatistisk mur, og rive den ned. De må med roligt overlæg udvikle den sande gode vilje (*ikke tolerance*) over for målet for deres fordom, for det menneske, som har en fremmed religion, og den nation eller race, som påkalder deres modvilje, eller som de ser ned på. En fordom er den første sten i den separatistiske mur.

God vilje er langt mere udbredt over hele verden, end mennesker tror. Den må ganske enkelt opdages, læres og praktiseres. Men den må ikke udnyttes af grupper, der arbejder til egen fordel, uanset deres oprigtighed eller motivation. Hvis det er tilfældet, vil dens virkning afledes og blive ensidig. Den gode viljes menneske står midtvejs mellem to modsatrettede grupper, hvor sådanne findes, for derved at skabe betingelser for en vellykket debat og kompromis. De vandrer konstant Buddhas »ædle middelvej«, som går gennem modsætningernes par, lige til Guds hjerte; de betræder kærlighedens »snævre vej«, som Kristus talte om, og de viser, at de vandrer denne vej ved at give udtryk for det eneste aspekt af kærlighed, som menneskeheden i vor tid evner at forstå: *God vilje*.

Når den gode vilje finder udtryk og organiseres, erkendes og benyttes, vil verdens problemer, uanset hvad de måtte rumme, til sin tid finde en løsning; når god vilje er en sand og aktiv faktor i menneskets anliggender, vil vi nå frem til en mere fyldig og rigere forståelse af kærlighedens natur og til et udtryk for et endnu højere aspekt af den guddommelige kærlighed; når den

gode vilje udbredes blandt mennesker, vil vi se, hvordan rette menneskelige relationer skabes, og en ny ånd af tillid og forståelse vil opstå i menneskeheden.

Den gode viljes mænd og kvinder findes i utallige tusinder i alle nationer og i alle dele af verden. Lad os finde frem til dem, nå dem og sætte dem i forbindelse med hinanden; lad dem gå i gang med at skabe den rette atmosfære i verdens anliggender og i deres egne samfund; lad os fortælle dem, at når de står sammen, er de almægtige, og de kan uddanne og skole den offentlige mening på en sådan måde, at verdens holdning til verdens problemer bliver rigtig og på linje med den guddommelige plan; lad dem erkende, at løsningen af de kritiske problemer, som menneskeheden står over for ved porten til den ny tidsalder, ikke findes ved at lægge sig fast på en eller anden handlingsplan og trække den ned over hovedet på den offentlige mening ved hjælp af propaganda og kampagner. Den opnås ved at slå til lyd for og udvikle en ånd af god vilje (med dens resultater: den rette atmosfære og en sund holdning) og et forstående hjerte.

Den kristne tid blev indvarslet af en lille håndfuld mennesker, de tolv apostle, de halvfjerds disciple og de fem hundrede, som forstod Kristi budskab. Den ny tid, som Kristus bebudede, indvarsles af hundredtusinder af den gode viljes mennesker, som nu er aktive i verden, og som kan blive endnu mere aktive, hvis man erkender deres eksistens, kan nå dem og organisere dem.

Kapitel V

Kirkernes problem

Titlen på dette afsnit er ikke »religionens problem« men kun problemet om de mennesker og organisationer, som søger at undervise i religion, som hævder at de repræsenterer det åndelige liv, at de styrer sjælens åndelige tilnærmelse til Gud og foreskriver de regler, der gælder for det åndelige liv. Ved at skrive om dette emne træder vi på farlig grund.

Der findes ingen forsvarlige indvendinger mod den religiøse ånd; den eksisterer og har betydning for et sandt og fuldt liv på Jorden. Vi kan erkende troens tidløshed og åndens vidnesbyrd ned gennem tiderne, til *kendsgerningen om Gud. Kristus lever* og leder verdens befolkning og det gør han ikke ud fra et vagt eller fjernt punkt, som kaldes »Guds retfærdige hånd (et symbolsk udtryk), men fra det nære og tæt på den menneskehed, som han evigt elsker. Når han sagde; »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«, mente han nøjagtigt, hvad han sagde. Menneskeåndens tilnærmelse til dens kilde, til det åndelige center, hvor guddommen hersker, og til dem, som leder denne tilnærmelse, vil uundgåeligt fortsætte; *vejen* står evigt åben for pilgrimme, og alle sådanne pilgrimme, alle sjæle, finder til sidst vejen hjem til Faderens hus.

Kendsgerningen om Gud, kendsgerningen om Kristus, kendsgerningen om menneskets åndelige tilnærmelse til det guddommelige, kendsgerningen om åndens udødelighed, om den åndelige mulighed og menneskets relation til Gud og til dets medmennesker – alt dette kan vi forholde os til. Vi må også fremhæve den evolutionære fremstilling af sandheden og dens konstante tilpasning til menneskets behov på et hvilket som helst tidspunkt i historien.

Kristendom er et udtryk – i sin essens, om ikke endnu reelt – af Guds kærlighed, som lever immanent i hans skabte univers. Kirkens verden har imidlertid udsat sig for angreb, og dette ved de tænkende mennesker; desværre udgør disse tænkende men-

nesker kun et lille mindretal.

For klarheds skyld og for at kendsgerninger og muligheder tydeligt kan fremgå, vil vi inddele dette emne i følgende afsnit, idet vi begynder med de mest ubehagelige og mest kontroversielle og slutter med at anslå en tone af håb, formål og vision.

- I. Kirkernes fejltrin. Kan man, helt ærligt og i lyset af hændelserne ude i verden, sige at kirken har lykkedes?
- II. Kirkernes muligheder: Erkendes de?
- III. De væsentlige sandheder, som menneskeheden har brug for og intuitivt accepterer: Hvori består de?
- IV. Kirkernes fornyelse. Er den mulig?
- V. Den nye verdensreligion.

I dag gør menneskehedens umiddelbare behov sig klart gældende, og de foranstaltninger, som kirken foreslår for at imødegå dette behov, fremtræder også med al tydelighed. Det forekommer derfor magtpåliggende, at vi møder denne situation nøjagtig, som den er, og at vi frigør de sandheder, som har betydning for menneskets fremskridt og oplysning og udelukker kontroversielle og uvæsentlige faktorer; det er også nødvendigt, at vi nærmere definerer den vej til frelse, som kirken bør følge; hvis kirken arbejder og gejstlighedens tænkning præges af en kristuslignende vej, er menneskehedens frelse sikret. Frem for alt andet er det væsentligt, at der findes en vision, som gælder for alle mennesker overalt og ikke kun er et smukt håb hos en sekterisk gruppe eller en fanatisk selvtilfreds organisation. Det er væsentligt, at vi vender tilbage til Kristus og hans budskab og til den måde at leve på, som han viste os ved sit eksempel.

Præsterne må huske, at menneskets ånd er større end kirkerne, og den lære de udbreder. I det lange løb vil denne menneskeånd besejre dem og triumferende finde vejen til gudsriget, idet den lader dem tilbage, der ikke indtager deres plads som en ydmyg del af menneskehedens store masse. Opblæste prælater og kirkedignitarer har ikke del i det rige. Kristus behøver ikke prælater og kirkelige magthavere. Han har brug for ydmyge mennesker, der udbreder læren om sandheden og fremstår som

eksempler på det åndelige liv. Intet under himlen kan standse den menneskelige sjæl på dens lange pilgrimsfærd fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed og fra uvidenhed til visdom. Hvis de store organiserede religiøse grupper af kirkesamfund i alle lande omfattende alle trosretninger ikke yder *åndelig* vejledning og hjælp, vil menneskeheden finde andre veje. Intet kan holde menneskeånden tilbage fra Gud.

I. KIRKERNES FEJLTRIN

Lad os huske på: *Kristus har ikke fejlet*. Det er det menneskelige element, som har fejlet og har modarbejdet hans hensigt, har nedværdiget den sandhed, som han fremlagde for os. Teologi, dogmer, doktriner, materialisme, politik og penge har skabt en uhyre, mørk sky mellem kirkerne og Gud; de har udelukket den sande vision af Guds kærlighed, og det er til denne vision af en kærlig realitet og en levende erkendelse af dens implikationer, at vi nu må vende tilbage.

Er der nogen mulighed for, at en fornyelse af troen, som den levede i Kristus, vil vende tilbage? Er der tilstrækkelig mange visionære mennesker i kirkerne til at opretholde visionen om en opfyldelse af menneskets behov og ikke visionen om vækst og forherligelse af kirkerne? Der *findes* sådanne mennesker i enhver religiøs organisation, men de er desværre sjældne. Selv om de står sammen (hvilket desværre på nuværende tidspunkt forekommer umuligt på grund af doktrinære forskelle), frembyder de en noget ineffektiv gruppe over for den organiserede magt, den materialistiske pragt, de økonomiske interesser og den fanatiske målrettethed blandt de reaktionære gejstlige personer, som findes inden for alle trosretninger. Det er som oftest den kæmpende minoritet (i dette tilfælde de få åndeligt indstillede), som står vagt om den sande vision og til sidst realiserer den; det er dem, som vandrer i de triste, glædesløse gader med den lidende menneskehed og som, følgelig, stærkt fornemmer behovet for en fornyelse af kirkerne.

Vort religiøse program, vore prædikestole og vore religiøse

tidsskrifter og magasiner er fyldt med appeller til mennesket om at vende sig mod Gud og gennem religionen finde en vej ud af de nuværende kaotiske tilstande. Og alligevel har menneskeheden aldrig før været så åndeligt indstillet eller så bevidst og klart orienteret mod de åndelige værdier og behovet for åndelig omvurdering og erkendelse. De appeller, der går ud, bør rettes til kirkelederne og til gejstligheden inden for alle trossamfund og til dem, der arbejder inden for kirkerne overalt; det er *dem*, som bør vende tilbage til den enkle tro, som den er i Kristus. Det er *dem*, som har behov for at blive født på ny. Overalt kræver mennesket lys. Hvem skal give dem det?

Kirkernes fejltrin kan tilskrives to afgørende faktorer:

1. Snæversynet teologisk fortolkning af skriften.
2. Materialistiske og politiske ambitioner.

I alle lande har mennesket ned gennem tiderne søgt at påtvinge masserne deres personlige, religiøse fortolkning af sandheden, af skriften og af Gud. De har taget verdens bibler og har søgt at forklare dem, at fremsætte ideer, som de finder frem til ved, at de filtreres gennem deres egne tanker og hjerne og under denne proces devalueres uundgåeligt deres betydning. Og ikke nok hermed, deres tilhængere har trukket disse menneskeudviklede fortolkninger ned over hovedet på de ikke-tænkende og de uvidende. Enhver religion – buddhisme, hinduisme i dens mange aspekter, muhamedanisme og kristendom – har fostret en gruppe fremtrædende personligheder som har søgt (som oftest i dyb oprigtighed) at forstå, hvad Gud må formodes at have sagt, som har formuleret doktriner og dogmer på grundlag af dette, og hvad de forestillede sig, Gud har ment, og deres ord og ideer er derefter blevet religiøse love og uomstødelig sandhed for talløse millioner. Og hvad kan man sige til dette sidste? Ideen om et menneskes sind – som udtryk for den pågældende tidsalder, tradition og baggrund – om hvad Gud sagde i et eller andet skrift, der gennem århundreder har været udsat for de vanskeligheder og misforståelser, som har været en følge af stadige oversættelser – i mange tilfælde baseret på mundtlig belæring.

Læren om mundtlig inspiration af verdens hellige skrifter (anset for særlig anvendelig på den kristne bibel) er i dag fuldstændig forældet, og dermed også fortolkningens ufejlbarlighed; alle verdens hellige skrifter viser sig nu at bero på dårlige oversættelser og ingen af dem – efter tusinder af års oversættelser – er, som de oprindeligt var, hvis de overhovedet har eksisteret som et originalt manuskript og ikke kun har været et eller andet menneskes erindring om, hvad der blev sagt. I samme forbindelse må det erindres, at den almindelige tendens og den grundlæggende lære, så vel som symbolernes betydning, sædvanligvis er korrekt, omend – symbolismen som sådan må underkastes en tidssvarende oversættelse og ikke udsættes for fejlfortolkning som følge af uvidenhed. Det vil sige, at dogmer og doktriner, teologi og dogmatiske bekræftelser ikke nødvendigvis er udtryk for sandheden, som den eksisterer i Guds sind, som størsteparten af dogmatiske fortolkere hævder at være fortrolig med. Teologi er, ganske enkelt, hvad mennesker *tror* eksisterer i Guds sind.

Jo ældre skriften er, desto større bliver misfortolkningen ifølge sagens natur. Doktrinen om en hævngherrig Gud, doktrinen om gengældelse i et mytisk helvede, læren om at Gud kun elsker de, som fortolker ham som værende et udtryk for et særligt teologisk perspektiv, symbolismen om blodofret, brugen af korset som et kristent symbol, læren om jomfrufødsel og billedet af en vred guddom, som kun døden kan stille tilfreds, er ulykkelige udslag af menneskets egen tænkning, af hans lavere natur, hans sekteriske isolationisme (fremmet i jødernes *Gamle testamente*, men findes generelt ikke i Østens religion), og af hans frygt, der er nedarvet fra den dyriske side af hans natur – alt dette er fremmet og indpodet af teologien, men ikke af Kristus eller Buddha eller Sri Krishna.

Menneskenes små sind i deres tidligere og nuværende evolutionsstadier kan ikke i dag og har aldrig kunnet forstå tanker og hensigt hos den Ene i hvem vi lever og røres og har vor væren; de har fortolket Gud, som de selv opfatter ham, og følgelig har mennesker, når de uden at tænke accepterer et dogme, blot accepteret andre fejlbarlige menneskers synspunkter og ikke en

guddommelig sandhed. De teologiske læreanstalter må begynde at undervise om denne sandhed, idet de lærer deres elever at tænke selv og at gøre sig klart at nøglen til sandheden ligger i den forenende kraft i den sammenlignende religion. Kun disse universelt erkendte principper og sandheder, som findes i enhver religion, er virkelig nødvendige for frelse. Den sekundære og kontroversielle række af fremlagte sandheder er som regel unødvendig eller kun af betydning i den udstrækning, som den støtter de primære og væsentlige sandheder.

Det er denne forvanskede fremlæggelse af sandheden, som har bevirket at menneskeheden formulerede en række doktriner, som Kristus tilsyneladende var uvidende om. Kristus ønskede kun at mennesket skulle erkende, at Gud er kærlighed, at alle mennesker er børn af den ene Fader, og derfor brødre; at menneskets ånd er evig, og at der ikke findes nogen død. Han ønskede, at Kristus i alle mennesker (den iboende kristusbevidsthed, som gør os til ét med hinanden og med Kristus) ville udfolde sig i sin fulde herlighed; han lærte os, at tjeneste var grundtonen i det åndelige liv, og at Guds vilje ville blive åbenbaret. Alt dette er *ikke* forhold, som de mange kommentatorer har skrevet om. De har debatteret til overmål, hvorvidt Kristus var guddommelig, og hvor vidt han var menneske, og om jomfrufødselens natur, Pauli virke som lærer af den kristne sandhed om helvedes natur, frelse gennem blod, og Bibelens tilforlidelighed og historiske rigtighed.

I dag erkender mennesket frihedens frembrud; de forstår at enhver skal have frihed til at tilbede Gud på sin egen måde. Det er ikke ensbetydende med (i den kommende ny tidsalder), at enhver kan udvælge sig en teologisk retning, som han vil tilhøre. Hans eget guddommeligt oplyste sind vil søge efter sandheden og fortolke den i overensstemmelse med hans forståelse af den. Teologiens dage er forbi, og den levende sandheds tid er inde. Denne erkendelse afviser de ortodokse kirkesamfund. Sandheden er i sit væsen ukontroversiel; hvor der opstår kontroverser, er der som regel tale om et begreb af sekundær betydning, der hovedsagelig drejer sig om menneskets ideer om sandhed.

Man har i dag strakt sig vidt med hensyn til afvisning af dogmer og doktriner, og dette er godt og rigtigt og opmuntrende. Det er tegn på fremskridt, men kirken er endnu ikke i stand til at se dette som en guddommelig aktivitet. Tankens frihed, tvivl om fremlagte sandheder, en forkastelse af kirkens lære som udtryk for tidligere tiders teologi og en affærdigelse af præsteskabets påtvungne autoritet, som er karakteristisk for vor tids skabende tænkning, anses af det ortodokse kirkefolk som tegn på farlige tendenser og en venden sig bort fra Gud og, følgelig, et tab for den guddommelige sans. *Det er tegn på nøjagtigt det modsatte.*

Måske lige så alvorlig på grund af den virkning, det har på utallige tusinder af den uvidende offentlighed, er kirkernes materialistiske og politiske ambitioner. I Østens trossamfund er det ikke så fremtrædende; men i den vestlige verden bevirker det, at kirkerne degenererer. I de østerlandske religioner har en katastrofal negativitet gjort sig gældende; de fremlagte sandheder har ikke givet bedre levevilkår for den troende eller på en skabende måde forankret sandhed på det fysiske plan. Virkningen af Østens doktriner er stort set subjektiv og negativ med hensyn til den daglige tilværelse. Den negative teologiske fortolkning af de buddhistiske og hinduistiske skrifter har holdt mennesker fast i en uvirksom tilstand, som de langsomt er ved at bryde ud af. Den muhamedanske religion er, ligesom den kristne, en positiv fremstilling af sandheden, omend den er yderst materialistisk; begge disse religioner har markeret sig ved militant og politisk aktivitet.

Vestens store religion, kristendommen, har været klart objektiv i sin præsentation af sandheden; det var nødvendigt. Den har været militant, fanatisk, stærkt materialistisk og ambitiøs. Den har kombineret politisk målsætning med pragt og ceremonier, med store stenbygninger, med magt og påtvunget autoritet af en yderst snæversynet natur.

Den første kristne kirke (som var forholdsvis ren i sin fremstilling af sandheden og i sin livsform) delte sig til sidst op i tre hovedafdelinger – den romersk-katolske kirke, som i dag søger at høste fordel af påstanden om at den var moderkirken, den

byzantinske eller græsk-ortodokse kirke og de protestantiske kirkesamfund. De skilte sig alle ud fra hinanden på spørgsmålet om doktriner, og alle var i begyndelsen oprigtige og forholdsvis rene og gode. Men de er allesammen forfaldet i den tid, der er gået siden de blev grundlagt, og i dag kan vi se den beklagelige og alvorlige situation:

1. *Den romersk-katolske kirke* kendetegnes af tre faktorer, som alle strider mod Kristi ånd:
 - a. En udpræget materialistisk holdning. Romerkirken står for store stenbygninger – katedraler, kirker, institutioner, klostre. For at kunne bygge dem har man ned gennem århundrederne ført den politik, at man trak penge ud af lommen på de rige og lige så vel hos de fattige. Den romersk-katolske kirke er et udpræget kapitalistisk kirkesamfund. De indsamlede midler anvendes til støtte for et magtfuldt gejstligt hierarki og til opretholdelse af dets mange institutioner og skoler.
 - b. Et vidt forgrenet og langsigtet politisk program, hvor verdslig magt er målet og ikke de små menneskers velfærd. Den katolske kirkes nuværende program har en klar politisk målsætning; dens holdning til kommunismen rummer kernen til endnu en verdenskrig. Den katolske kirkes politiske aktiviteter har ikke sigtet på fred, uanset under hvilket påskud de fremstilles.
 - c. En planlagt politik, hvor masserne holdes i intellektuel uvidenhed, og ifølge sagens natur kan man finde dem blandt de reaktionære og konservative kræfter, som er så magtfulde i deres modstand mod den ny tidsalder med dens ny civilisation og mere oplyste kultur. Blind tro og fuld tillid til præsteskabet og Vatikanet anses for åndelige forpligtelser.

Den romersk-katolske kirke står fast forankret og forenet mod enhver ny og evolutionær fremlæggelse af sandheden for mennesket; den er forankret i fortiden, men den vokser

ikke ind i lyset; dens uhyre økonomiske ressourcer gør det muligt at stå som en trussel for yderligere oplysning af menneskeheden under dække af paternalisme og et pragtfuldt ydre, som skjuler en krystallisering og en intellektuel stupiditet, som uundgåeligt er ensbetydende med dens endelige undergang, medmindre de svage antydninger af nyt liv, som er kommet som en følge af pave Johannes XXIII's tiltræden, kan udvikles og fremmes.

2. *Den græsk-ortodokse kirke* nåede en så udpræget tilstand af korruption, bestikkelse, griskhed og seksuelt misbrug at den, midlertidigt og under den russiske revolution, blev afskaffet. Det var en klog, nødvendig og rigtig handling. Denne kirkes indflydelse var udelukkende materialistisk, men den har aldrig været (og vil heller aldrig blive) så magtfuld, som den romersk-katolske kirke var tidligere. Det russiske revolutionspartis afvisning af at anerkende dette korrupte kirkesamfund var klog og gavnlige; den voldte ingen skade, for følelsen for Gud kan aldrig drives ud af menneskets hjerte. Hvis alle kirkesamfund forsvandt fra Jordens overflade, ville følelsen for Gud og anerkendelsen og kendskabet til Kristus fremstå i fornyet styrke og med en ny overbevisning. Den russiske kirke har igen opnået officiel anerkendelse og står over for nye muligheder. Den udgør endnu ikke en faktor i verdens anliggender, men der er håb om, at den til sidst vil fremstå som en nydannende og åndelig kraft. Udfordringen i dens omgivelser er stor, og den kan ikke være reaktionær, som det er tilfældet med kirker i andre dele af verden.
3. *De protestantiske kirker*. Kirken, som går under den fælles betegnelse »protestantisk«, er kendetegnet ved dens mangfoldighed af afdelinger; den er frisindet, snæver, liberal, radikal og til enhver tid protesterende. Den rummer inden for sine grænser mange kirkesamfund, store og små. Disse kirkesamfund kendetegnes også ved deres materialistiske målsætning. De er relativt fri for den form for politiske fordomme, der betinger den romersk-katolske kirke, men det er en stridbar, fanatisk og intolerant sammenslutning af troende. Dens forskelligartede holdning er iøjnefaldende; der er in-

gen enighed eller sammenhold, men som oftest en konstant afvisende holdning, en stadig tagen parti og en stadig vækst med hundredvis af protestantiske retninger, en stadig fremlæggelse af en snæversynet teologi, som intet nyt lærer, men fremkalder nye stridigheder om en eller anden doktrin eller et spørgsmål om kirkelig organisation eller fremgangsmåde. De protestantiske kirker har fremkaldt en række skarpe kontroverser, som de ældre kirker var relativt fritaget for, på grund af deres hierarkiske styringsform og deres centraliserede autoritære kontrol. Men på den anden side har de første bestræbelser for at opnå en form for enhed og samarbejde i den senere tid gjort sig gældende, og det vil stadig tiltage.

Spørgsmålet opstår, om Kristus ville føle sig hjemme i disse kirker, hvis han igen vandrede blandt menneskene. De ritualer og ceremonier, den pomp og de ornater, de lys og det guld og sølv, den graduerede rangorden af paver, kardinaler, ærkebiskopper, præster og øvrige gejstlighed ville næppe have vakt den enkle gudesøns interesse, som – da han gik på Jorden – ikke havde noget sted, hvor han kunne hvile sit hoved.

Der findes dybt åndelige mennesker, hvis skæbne ligger inden for kirkens snævre rammer; der er mange af dem, og de findes inden for alle kirker og trosretninger. Deres skæbne er vanskelig; de er bevidst om forholdene, og de kæmper for at fremlægge sunde kristne og religiøse ideer for en søgende, lidende verden. De er Guds sande sønner; de findes på de mest utiltalende steder; de er bevidst om den råddenskab, der har undergravet kirkens struktur og bigotteriet, selvisheden, grådigheden og den snæversynethed, som omgiver dem.

De ved udmærket at *intet menneske nogensinde er blevet frelst af teologi, men kun af den levende Kristus og ved hjælp af den vågnende kristusbevidsthed, som findes i ethvert menneskes hjerte*; i deres indre afviser de den materialisme, der findes i deres omgivelser og ser kun lidt håb for menneskeheden i kirkerne; de ved, at den åndelige virkelighed er glemt i kirkernes materialistiske udvikling; de elsker deres medmennesker og ønsker at overføre de penge, som bruges til vedligeholdelse af

kirkens bygninger og udnytte dem til skabelse af det Guds tempel »som ikke er gjort med hænder; det vil sige, som ikke hører denne skabte verden til«. De tjener det åndelige Hierarki, som – uset og i ophøjet ro – står bag alle menneskelige anliggender, og føler ingen indre troskab over for et ydre gejstligt hierarki. Menneskets indføring i et bevidst forhold til Kristus og det åndelige Hierarki er for dem en faktor af altoverskyggende betydning og ikke forøgelsen af kirkegængere og styrkelse af de små menneskers autoritet. De tror på gudsriget under ledelse af Kristus, men har ingen tillid til den verdslige magt, som opretholdes og udøves af paver og ærkebiskopper.

Sådanne mennesker findes i alle store religiøse organisationer, så vel i Østen som i Vesten og i alle åndelige grupper, som tilsyneladende er viet til åndelige formål. Det er jævne, åndelige mennesker, der ikke beder om noget til sig selv, idet de repræsenterer Gud i sandhed og i liv og ikke har nogen reel andel i det kirkesamfund, hvor de arbejder. Kirken lider under denne kontrast, og tillader dem sjældent at avancere til magtfulde stillinger; deres verdslige betydning er lig nul, men deres åndelige eksempel bringer oplysning og styrke til deres medmennesker. De er menneskeheds håb, for de har nær forbindelse med Kristus og er en integreret del af gudsriget. De repræsenterer guddommen på en måde, som de store gejstlige og de såkaldte kirkefyrster sjældent gør det.

II. KIRKERNES MULIGHEDER

Der er sket noget betydningsfuldt i verden. Den destruktive ånd har tvunget sig frem over hele Jorden og har lagt den gamle verden og civilisation, som styrede vort moderne liv, i ruiner. Byer og hjem er ødelagt; kongedømmer og regenter er forsvundet i krigens efterdønninger; ideologier og værdsatte trosformer har ikke formået at afhjælpe menneskers nød og er brudt ned under tidens prøvelser; sult og usikkerhed ses overalt; familier og sociale grupper er blevet splittet; døden har taget sin høst i enhver nation og millioner er døde som resultat af krigens umenneskelige hændelser. Stort set alle har oplevet terror, frygt og håbløshed, da de så fremtiden i møde; alle spørger, hvad denne fremtid

gemmer, og der er ingen sikkerhed nogetsteds. Menneskeheden kræver lys, fred og sikkerhed.

Nogle søger det ved at forme nye ideologier; nogle søger det i politik og håber på frigørelse og hjælp gennem en eller anden regerings mellemkomst eller en politisk trosbekendelse eller parti. Andre kræver en leder, og det er kun muligt at øjne få ledere i denne tid. Det lederskab, der er til rådighed, fremstår gennem grupper af velmenende mennesker og nogle få statsmænd, der virker ligeså rådløse som dem, de søger at hjælpe; de bliver næsten afmægtige ved at overskue den store opgave, som de står overfor, for den består i at genopbygge og omskole hele verden. Atter andre, som er mere tålmodige, planlægger nye undervisningsprocesser og systemer, som vil søge at forberede den nuværende generation af børn til et fyldestgørende liv i fremtidens verden, en verden, hvis svage omrids kun kan anes. Nogle synker tilbage til en tilstand af fortvivelse; de flygter ind i isolation og venter, så filosofisk som muligt, på den frigørelse, som døden vil bringe dem, idet de kun beder om lidt føde, varme, nogle få bøger og tilstrækkeligt med klæder. Mange afviser blankt at tænke og fylder i stedet deres liv med hjælpearbejde. Alle oplever den reaktion, som følger efter krigen, og forstår ikke fredsprocesserne, fordi de aldrig har kendt fred, og den tilsyneladende er langt borte.

Frem for alt andet afspejler de utallige millioner af mennesker over hele verden en dyb åndelig nød, de fornemmer de åndelige strømninger og erkender dem som sådan. De kan udtrykke denne nød på mange måder og bruger mange forskellige betegnelser; de kan lede i forskellige retninger efter en tilfredsstillelse af deres længsler, men overalt lever et krav om forhold, der rummer mere værdi end de, som har betinget deres fortid, og en fremkomst af de dyder, åndelige impulser og den motivation, som mennesket tilsyneladende har mistet, og som er summen af de kræfter, som driver menneskeheden imod et åndeligt liv.

Overalt er mennesker beredt til at modtage lyset; de forventer en ny åbenbaring og en ny guddommelig orden. Menneskeheden er nået så langt på evolutionens vej, at disse krav og for-

ventninger ikke kun kommer til udtryk som materielle forbedringer, men som en åndelig vision, sande værdier og rette menneskelige relationer. Der kræves undervisning og åndelig hjælp parallelt med den uafviselige bøn om føde, klæder og muligheden for at arbejde og leve i frihed. Man står over for hungersnød i store dele af verden, men oplever med lige så stor bestyrtelse sjælens sult.

Men den store tragedie består i at de ikke ved, hvorhen de skal vende sig eller hvis røst, de skal lytte til. Deres håb er åndeligt og evigt. Dette håb og dette krav har fået Kristus' og hans disciples opmærksomhed på det sted, hvor de lever, arbejder og våger over menneskeheden. På hvilken måde vil disse åndens kræfter arbejde for at omdanne verden? Hvordan vil menneskehedens åndelige ledere føre mennesket ind i større lys og til den nye tidsalders muligheder? Mennesket har vendt sig mod genopstandelsens vej. Hvem skal lede dem på denne vej?

Vil de organiserede religioner og kirker over hele verden erkende denne mulighed og respondere på Kristi appel og det åndelige krav fra talløse millioner? Eller vil de arbejde for organisationerne og kirken? Vil verdensreligionernes institutionelle aspekt træde stærkere frem i gejstlighedens bevidsthed mere end menneskets behov for en enkel fremstilling af den livgivende sandhed? Vil kirkens interesse og magt vende sig mod genopbygningen af de materialistiske rammer, genoprettelsen af økonomisk sikkerhed, genindførelse af de forældede teologiers status og genopnåelse af verdslig magt og prestige? Eller vil kirken have visionen og modet til at give slip på de dårlige gamle metoder og vende sig til folk med budskabet om, at Gud er kærlighed, idet de beviser denne kærlighed gennem deres eget liv i enkel, kærlig tjeneste? Vil de fortælle mennesker, at Kristus lever evigt og formane dem til at se bort fra de gamle doktriner om død og blod og guddommelig forsoning og koncentrere sig om kilden til alt liv og den levende Kristus, som venter på at give dem del i »det rigere liv«, som de så længe har ventet på, og som han lovede skulle blive deres? Vil de lære, at nedbrydningen af de gamle former var nødvendig, og at deres forsvinden er en garanti for at et nyt og rigere åndeligt liv

uden begrænsninger nu vil blive muligt? Vil de minde mennesket om, at Kristus selv sagde, at det er ikke muligt at hælde ny vin på gamle flasker? Vil kirkens magthavere og den stolte gejstlighed offentligt frafalde deres forkerte og materialistiske målsætning, deres penge og deres paladser og »sælge alt hvad de har« og følge Kristus på tjenestens vej? Eller vil de – ligesom den rige unge mand i evangeliets beretning – vende sig bedrøvet bort? Vil de anvende de penge, der er til rådighed, for at lette smerten, som Kristus gjorde, idet han underviste børnene om Guds rige, og vil de blive et eksempel på en enkel tro, tillidsfuld glæde og sikker viden om Gud, som Kristus gjorde? Kan gejstlige inden for alle trossamfund i begge hemisfærer nå det indre åndelige lys, som vil gøre dem til lysbærere, og som vil fremkalde det større lys, som den nye og forventede åbenbaring helt sikkert vil bringe? Kan den materialisme, som kirken har stået for, fejes bort tilligemed de fejltrin, som dens repræsentanter har begået ved ikke at undervise mennesker på rette måde? Alt dette er faktorer, som var årsag til verdenskrigen (1914-1945). Der ville ikke have været nogen krig, dersom griskhed, had og separatisme ikke havde haft overtaget på Jorden og i menneskers hjerter; disse ulyksalige fejl eksisterede, fordi de åndelige værdier ikke havde plads i menneskets liv, og det skyldtes at de gennem århundreder kun havde haft ringe plads i kirkens liv. Ansvar et hviler til fulde på kirken.

Det er disse spørgsmål, de organiserede kirkesamfund i dag står overfor. I kirken i dag er der mænd, som responderer på den ny åndelige idealisme, på den presserende gunstige lejlighed og på behovet for forandringer. Men den gunstige lejlighed styres af reaktionær tænkning. Bevægelsen hen imod en nyorganisering af kirkesamfundene, som nu finder sted over hele verden, ligger stadig i hænderne på kirkens dignitarer og synoder og konklaver. De planer, som i dag udformes på international basis, vidner om, at magten stadig ligger hos de forkerte personer.

Der er ikke større tegn inden for kirken på en grundlæggende ændring af holdningen til den teologiske lære eller ledelse af kirken. Der er ikke tegn på, at de store østerlandske religioner

tager aktivt del i frembringelsen af en ny og bedre verden. Og menneskeheden venter stadig. Menneskeheden ønsker frem for alt andet en forsikring om, at Gud er til, og at der findes en guddommelig plan – en plan, som stemmer overens med tingenes orden og som rummer både håb og styrke. Mennesket ønsker at blive overbevist om at Kristus lever; at den, som skal komme, – som alle venter på – vil komme, og at han ikke vil være kristen, hindu eller buddhist, men *vil tilhøre alle mennesker over alt*. Mennesket ønsker at blive overbevist om, at der vil komme en stor åndelig åbenbaring, som ikke kan standses, og at der venter det en åndelig fremtid så vel som en materialistisk. Det er dette krav, og denne mulighed, kirken står overfor.

Hvad er løsningen på disse udviklede og vanskelige forhold i verden? En ny fremstilling af sandheden, for Gud er ikke fundamentalist; en ny tilnærmelse til det guddommelige, for man kan til enhver tid nærme sig Gud, og han forventer ikke en ydre formidler; en ny fortolkningsmåde af den gamle åndelige lære, fordi mennesket har udviklet sig, og fordi det, som passede for den spæde menneskehed, ikke egner sig for vor tids voksne menneskehed. Det er nødvendige forandringer.

Intet kan forhindre, at den nye verdensreligion endelig træder frem. Det har altid været tilfældet ned gennem tiderne og vil altid være det. Det kan ikke siges, at nogen sandhed er endelig. Sandheden udvikles og vokser for at kunne møde menneskets øgede krav om lys. Den vil blive fremlagt og udviklet af åndeligt tænkende i alle kirkesamfund, hvis sind er åbne for den nye inspiration fra Guds sind, som er liberale og venlige, og hvis liv præges af renhed og aspiration. Den vil blive hindret af fundamentalisterne, de snæversynede og teologerne inden for alle verdens religioner, af dem, der ikke vil forlade de gamle fortolkninger og metoder, som er tilhængere af de gamle doktriner og menneskers holdning til dem, samt af dem, der lægger vægt på former, ritualer og ceremonier og pragt, på autoritet og bygningsværker i sten, i denne periode med menneskeligt umådehold, sult og nød.

Her står den romersk-katolske kirke foran sin største mulig-

hed og tillige sin største krise. Katolicismen har sine rødder i gammel tradition, den fastholder gejstlighedens autoritet, responderer på ydre former og ritualer og er – trods en udbredt og godgørende filantropi – ude af stand til at lade sine børn være frie. Hvis den katolske kirke kan ændre sin teknik, kan opgive sin autoritet over menneskets sjæl (som den aldrig reelt har haft) og i sandhed kan følge frelserens vej, den ydmyge tømrer fra Nazaret, kan den yde verdenstjeneste og fremstå som et eksempel, der kan tjene til at oplyse tilhængerne af enhver trosretning og enhver del af kristendommen.

Spørgsmålet om frihed for menneskets sjæl og *den enkeltes* forhold til den immanente Gud og den transcendent Gud er det åndelige problem, som alle verdens religioner står over for i denne tid. Kirken må ikke længere skyde sin autoritet og sine fortolkninger ind mellem Gud og mennesket. Den tid er forbi. Dette problem har langsomt tårnet sig op gennem århundreder og har udviklet sig parallelt med væksten af menneskets intellekt og selvbevidsthed, og det kræver nu en løsning.

III. DE VÆSENTLIGE SANDHEDER

Der er visse hovedpunkter, som – idet de giver udtryk for fremtidens religion – bør præge tænkemåden hos den oplyste præstestand inden for alle trosretninger i denne tid. De gælder både for Østen og Vesten. Det drejer sig om: Verdensreligion – Åbenbaring – Erkendelse. De vil ikke blive accepteret af den snæversynede kristne eller tilhænger af nogen anden tro.

Den tid er nær, hvor det vil erkendes, at alle religioner udspringer fra én stor åndelig kilde. Religionerne vil blive opfattet sådan, at de tilsammen udgør den grundstamme, hvorfra den universelle verdensreligion uundgåeligt vil opstå. Da vil der hverken findes kristne eller hedninge, jøder eller vantro, men helt enkelt én stor gruppe af troende, samlet fra alle de nuværende religioner. De vil acceptere de samme sandheder, ikke som teologiske begreber, men som nødvendige for åndeligt liv. De vil stå i fællesskab på det samme fundament af broderskab og menneskelige relationer. De vil anerkende den guddommelige

sønneværdighed og vil i fællesskab søge at samarbejde med den guddommelige plan, således som den åbenbares for dem af menneskehedens åndelige ledere, og som den antyder det næste skridt, der må tages på vejen og tilnærmelsen til Gud. En sådan *verdensreligion* er ikke nogen håbløs drøm, men er umiskendelig ved at tage form i dag.

En anden frembrydende ledetråd til åndeligt liv er håbet om *åbenbaring*. Aldrig tidligere har menneskets nød været større og aldrig har forventningen om åbenbaring været mere sikker. Aldrig har mennesker mere indtrængende påkaldt guddommelig hjælp end i dag, og, som følge heraf, har der aldrig være en større åbenbaring på vej. Hvad denne åbenbaring vil være, kan vi ikke vide. Åbenbaringen af Guds natur har undergået en langsom udviklingsproces, den har været et sidestykke til den evolutionære vækst af menneskets bevidsthed. Det tilkommer ikke os at definere eller begrænse den med vor konkrete tænkning, men at forberede os til den, at udfolde vor intuitive opfattelse og at leve i forventningen om dette åbenbarende lys.

En *verdensreligion*, en forventet *åbenbaring* og derpå udviklingen af *den åndelige erkendelses vane!* Det er kirkens opgave at lære mennesket at udfolde sin latente evne til erkendelse – erkendelse af den guddommelige skønhed i alle former, erkendelse af det, som skal komme, og det som en gammel hindu-seer har talt om, som »regnskyen af ting som kan vides«, som svæver over menneskeheden, rede til at tage del i de undere, som Gud vil bringe den, som kender betydningen af kærlighed. Det er disse tre retninger, kirkens arbejde bør følge i fremtiden; gennemførelsen af denne opgave vil på rette måde genopbygge kirken og udlette alle fortidens fejltrin.

I disse tre holdninger er der visse grundlæggende sandheder, som kirkerne kan fremlægge for mennesker overalt – sandheder, som er ens i alle verdens religioner:

1. *Kendsgerningen om Gud, immanent og transcendent*

Østens religioner har altid fremhævet den iboende Gud, dybt forankret i menneskets hjerte, »nærmere end hænder eller fød-

der«, selvet, den Ene, atma, mindre end det mindste, men alt omfattende. Vestens religioner har præsenteret den transcendent Gud, uden for sit univers, som iagttageren. Menneskets gudsbegreb var i begyndelsen betinget af den transcendent Gud, for denne transcendent Guds aktivitet manifesterede sig i naturens processer; senere, i jødernes religiøse verdensbillede, fremstod Gud som stammens Gud, Jehova, som sjælen (en ret ubehagelig sjæl) i en nation. Dernæst opfattedes Gud som det fuldkomne menneske, og det guddommelige gudemenneske vandrede på Jorden, i skikkelse af Kristus. I dag har vi en hastigt voksende betoning af den iboende gud i hvert menneskeligt væsen og i enhver skabt form. I dag bør kirken lægge vægt på en syntese af disse to ideer der kommer til udtryk i Sri Krishnas ord i *Bhagavad Gita*: »Idet jeg har gennemstrømmet hele dette univers med et fragment af mig selv, forbliver jeg« Gud, større end den skabte helhed, men også Gud i delen; den transcendent Gud sikrer planen for vor verden og er hensigten, der betinger alt liv fra det mindste atom, op gennem alle naturrigerne til mennesket.

2. Kendsgerningen om udødelighed og evig eksistens

Ånden i mennesket er udødelig. Den eksisterer for evigt og går frem skridt for skridt, fra ét stadium til det næste på evolutionens vej, idet den til stadighed og successivt udfolder sine guddommelige attributter og aspekter. Denne sandhed forudsætter nødvendigvis anerkendelsen af to store naturlove: *loven om genfødsel* og *loven om årsag og virkning*. Kirkerne i Vesten har officielt afvist at anerkende loven om genfødsel og har derved bevæget sig ind i en teologisk blindgyde, hvorfra der ikke er nogen vej ud. Kirkerne i Østen har lagt for stor vægt på disse love, med det resultat, at en negativ, resigneret holdning til livet og dets forløb – som følge af de stadigt tilbagevendende muligheder – behersker Østens folk. Kristendommen har nok fremhævet udødelighed, men den har gjort den evige salighed afhængig af anerkendelsen af nogle teologiske dogmer: Bliv en sand erklæret kristen og lev evigt i en lidt enfoldig himmel;

eller afstå fra at blive accepteret som en kristen og gå til et helt usandsynligt helvede – et helvede, som er udsprunget af *Det gamle testamente* teologiske forestillinger om en Gud fuld af had og nidkærhed. Begge disse forestillinger bliver i dag forkastet af alle fornuftige og oprigtigt tænkende mennesker. Ingen med virkelig sund fornuft eller med virkelig tro på en kærlighedens Gud kan acceptere de kirkeliges himmel eller har noget ønske om at komme der. Endnu mindre accepterer de »ildsøen, som brænder med svovl«, eller den evige pine, som kærlighedens Gud formodes at dømme alle dem til, der ikke tror på middelalderens teologiske fortolkninger, eller på de mere moderne fundamentalister, eller ukritiske præster, der søger – ved hjælp af dogmer, frygt og trusler – at få folk til at forblive i en gammel forældet tro.

Den essentielle sandhed ligger andetsteds. »Hvad et menneske sår, det skal han også høste«, er en sandhed, der trænger til på ny at blive understreget. I disse ord har Paulus udtrykt den sande gamle lære om årsag og virkning, som i orienten kaldes karmaloven.

Foruden dette tilføjer han et sted formaningen om »at arbejde på jeres frelse« og – eftersom det står i modsætning til den teologiske lære, og da mulighederne ikke er de samme i alle liv, så bifalder han stiltiende loven om genfødsel og gør livets skole til en konstant tilbagevendende erfaring, indtil mennesket har fuldbyrdet Kristi befaling (og dette henviser til alle mennesker): »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«. Ved at erkende handlingens resultater – gode eller dårlige – og ved til stadighed at genfødes på jorden, så når mennesket til sidst frem til »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde«.

Kendsgerningen om denne iboende guddommelighed forklarer alle menneskers indre trang i hjertet til forbedring, erfaring, fremskridt og øget realisering, og til i tiltagende grad at stræbe hen imod de fjerne højder, som de har skuet. Der findes ingen anden forklaring på den menneskelige ånds evne til at arbejde sig ud af mørket, ud af det onde og ud af død, ind til liv og godhed. Dette forløb er menneskets ufejlbarlige historie.

Der sker altid noget for menneskets sjæl, som bringer den nærmere kilden til alt godt, og intet på jorden kan standse disse fremskridt nærmere til Gud.

3. Kristus og Hierarkiet

Den tredje store åndelige og betydningsfulde sandhed er *kendsgerningen* om Kristus, den levende Kristus, som er til stede blandt sit folk, idet han opfylder sit løfte: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«, og hans nærvær føles stadig stærkere, efterhånden som mennesket nærmer sig ham og hans gruppe af disciple og verdensarbejdere. Kirken har betonet (og betoner i dag) den døde Kristus. Mennesker har glemt, at han lever, selv om de med forbehold giver støtte til dette håb og denne tro ved påsketid; stort set fordi hans genopstandelse garanterer vor egen »opstandelse«, og »fordi han lever, skal også vi leve«. Den kendsgerning, at han lever og er til stede i dag, her og nu, på jorden, gives der ikke udtryk for, undtagen i nogle vage og håbefulde vendinger. Mennesker har glemt den Kristus, der lever med os på jorden, omgivet af sine disciple, visdommens mestre, tilgængelig for dem, som foretager den rette tilnærmelse, og at han frelser mennesker ved eksemplets magt og ved at udtrykke det liv, som er i ham og – skønt det endnu ikke udtrykkes og stort set er uopdaget af majoriteten – også findes i alle mennesker.

I den kommende verdensreligion vil vægten blive lagt på disse sandheder. Liv og ikke død vil blive fremhævet. Man vil lære, at åndelig status opnås gennem åndeligt liv, og at der eksisterer de, som har opnået en sådan status, og som arbejder sammen med Kristus med det mål for øje at hjælpe og frelse menneskeheden. Den kommende åndelige lære vil blive baseret på sandhederne om: at vor planets åndelige Hierarki er en kendsgerning; at menneskeheden kan kontakte dets medlemmer og samarbejde med dem; at der eksisterer de, der kender Guds

vilje, og som kan arbejde intelligent med denne vilje – alt dette udgør de sandheder som vil danne grundlaget for fremtidens åndelige lære.

Den kendsgerning, at Hierarkiet og dets overhoved, Kristus, eksisterer, anerkendes bevidst af hundredtusinder i dag, men afvises stadig af de ortodokse. Så mange *kender* denne sandhed, og så mange integrerede og hæderlige mennesker samarbejder *bevidst* med Hierarkiets medlemmer, at kirkelig modstand og nedsættende udtalelser fra dem, der kun tænker konkret, er uden betydning. Mennesker udvikler sig fra doktrinær autoritet til direkte personlig og åndelig erfaring. De kommer under den direkte autoritet, som kontakt med Kristus og hans disciple, mestrene, altid indebærer.

Kristus i ethvert menneske, garantien for vor endelige, åndelige fuldkommengørelse; Kristus som det levende eksempel på denne fuldkommengørelse, som har brudt gennem sløret for os, og har efterladt os et eksempel om, at vi skal følge i hans fodspor; Kristus som lever evigt og er blevet hos os i to tusind år, har våget over sit folk, inspireret sine arbejdende disciple, visdommens mestre, »som er retfærdige og er nået til fuldendelse« (som bibelen kalder dem); Kristus, som viser os muligheden for denne udfoldelse, livsform, åndelige bevidsthed (som har fået det lidt ubestemte navn »kristusbevidsthed«, som til sidst – ifølge loven om genfødsel og om årsag og virkning – bringer ethvert menneske til endelig fuldkommengørelse; disse er de sandheder, som kirken til sidst vil bekræfte, lære og udtrykke gennem liv og ord af sine eksponenter. Denne forandring i fremlæggelsen af doktrinerne vil føre til en menneskehed, som adskiller sig mærkbart fra den menneskehed, som eksisterer i dag; den vil frembringe en menneskehed, der anerkender det guddommelige i alle mennesker, på forskellige udviklingstrin, en menneskehed, som ikke kun forventer Kristi tilsynekomst, men er sikker på hans komme og genkomst – ikke kun fra en fjern himmel, men fra det sted på Jorden, hvor han altid har været, kendt og nået af tusinder, men holdt på afstand af kirkens teologier og skræmmetaktik.

Hans komme vil ikke så meget være en sejrrig tilbagekomst

til en erobrende kirke (erobrende fordi kirken har gjort et godt arbejde), men en anerkendelse af hans virkelige eksistens af dem, der hidtil har været blinde for hans nærværelse hos dem og kendsgerningen om hans embede og aktiviteter, som stadig udføres på Jorden. Han vender ikke tilbage for at herske, for han har altid hersket, arbejdet og elsket; men mennesker vil lære at anerkende tegnene på hans aktiviteter og hans nærværelse og vil forstå, at det er ham, der sejrer over kirken på grund af styrken i hans indflydelse på menneskets hjerte og liv. Mennesket vil da forstå, at ordet »åndelig« kun i ringe grad refererer til religion, som tilfældet var tidligere, men at det kendetegner guddommelig aktivitet i enhver fase af menneskets liv og menneskelig tænkning; de vil begribe den fantastiske sandhed at sund økonomi, ubetinget medmenneskelighed, effektiv undervisning (eftersom det kvalificerer mennesket til verdensborgerskab) og en videnskab, som sigter på at forbedre menneskets vilkår, – alt dette er dybt åndeligt og i deres samlede nyttevirkning udgør de grundstammen i den religiøse sandhed; de vil opdage, at organiseret religion er kun en fase i denne *verdensomfattende erfaring af guddommelighed*.

Kristus vil derfor helt sikkert komme på tre måder. Han vil komme på en måde, som gør, at mennesker erkender, at han virkelig er her, som han har været lige siden, han *tilsyneladende* forlod Jorden; han vil tillige komme i den forstand, at han vil overskygge, inspirere og direkte lede og rådføre sig med sine fremskredne disciple i forbindelse med deres arbejde i verden, i en bestræbelse på at skabe rette menneskelige relationer og, idet de bliver kendt, som førende formidlere af Guds vilje; han vil endvidere komme til syne i hjertet hos mennesker overalt, manifesteret som den iboende Kristus, der kæmper sig frem mod lyset og påvirker menneskets liv til erkendelse af guddommelighed. Mennesket vil da i stort antal gennemgå Betlehemerfaringen, Kristus i dem vil fødes, og de vil blive »nye mennesker«.

Det er udbredelsen af disse *eksisterende* sandheder, fremtidens kirke vil arbejde for, idet den vil forårsage en udbredt genrejsning af den samlede menneskehed, en genopstandelse til

livet og en genoprettelse af Guds liv på Jorden gennem en Kristus-bevidst menneskehed.

Når dette har nået de forventede store proportioner, og erkendelsen af disse sandheder har bredt sig til hele verden, vil vi se en genoprettelse af mysterierne, og den deraf følgende erkendelse, at gudsriget virkelig *befinder sig* på Jorden, og at mennesket i gerning og i sandhed er skabt i Guds billede og uvægerligt – efterhånden som tiden går, og livet disciplineres – vil manifestere sin guddommelighed, lige som Kristus gjorde det.

4. Broderskabet mellem mennesker

Meget er skrevet, prædikeret og talt om broderskab. Så meget er sagt og så lidt broderskab praktiseret, at ordet i nogen grad er kommet i vanry. Ikke desto mindre *er* ordet en tilkendegivelse af den underliggende oprindelse og målet for menneskeheden og udgør grundtonen i det fjerde naturrige, menneskeriget.

Broderskab er en betydningsfuld, naturligt forekommende faktor; alle mennesker er brødre; inden for alle afskygninger af farve, tro, kultur og civilisationer, er der kun *én* menneskehed uden forskelligheder i sin væsentlige natur, i sin oprindelse, åndelige og mentale mål, sine anlæg, kvaliteter, udviklingsmåde og evolutionære udfoldelse. I disse guddommelige attributter (for det er, hvad de er) er alle mennesker lige; det er kun i relation til tiden og omfanget af de fremskridt, der er gjort for at åbenbare iboende guddommelighed at midlertidige forskelle kommer til syne. Det er de midlertidige forskelligheder og de synder som uvidenhed og manglende erfaring afslører, der har lagt beslag på kirkens opmærksomhed og udelukket den gennemtrængende, alt overskyggende vision af det guddommelige i hvert menneske. Det er læren om broderskab, kirken nu må beskæftige sig med – ikke ud fra forestillingen om en transcendent Gud, en ydre, ukendt fader – men ud fra ideen om det guddommelige liv, som for evigt er til stede i ethvert menneskehjerte, og som for evigt søger at give sig udtryk gennem enkeltpersoner, nationer og racer.

Det sande udtryk for dette erkendte broderskab må helt klart

komme gennem oprettelsen af rette menneskelige relationer og fremme af god vilje. Præsterne har glemt sekvensen i englenes sang: »Æret være Gud i det højeste, på Jorden fred, og god vilje over for mennesker«. De har ikke formået at erkende og, derfor, at lære, at kun i det omfang som god vilje kommer til udtryk i menneskets dagligliv, kan rette menneskelige relationer skabes, og fred kan komme til Jorden; de har ikke forstået, at Gud kan ikke æres, før der virkelig er fred på Jorden og god vilje blandt mennesker. Kirken har glemt, at alle mennesker er Faderens sønner og, derfor, brødre; at alle mennesker er guddommelige, at nogle mennesker allerede er bevidste om Gud og udtrykker guddommelighed, og at nogle ikke er det; de har overset den kendsgerning, at på grund af deres trin i udviklingen kender nogle mennesker Kristus, fordi Kristus i dem er aktiv, medens andre kun kæmper for at aktivere kristuslivet; yderligere andre er fuldstændig uvidende om det guddommelige væsen, der ligger skjult dybt i deres hjerter. Forskellen findes kun i bevidsthedsgraden; der findes ingen forskelle i naturen.

5. *De guddommelige tilnærmelser*

Til alle disse førnævnte sandheder, som er af betydning for menneskets udfoldelse, må føjes endnu en. Denne sandhed kan endnu kun svagt anes, for det er en større sandhed end nogen sandhed, som tidligere er præsenteret for menneskets bevidsthed. Den er større, fordi den vedrører helheden og ikke kun det enkelte menneske og hans personlige frelse. Det er en udvidelse af den individuelle tilnærmelse til sandheden. Lad os kalde det sandheden om guddommens store *cykliske tilnærmelser* til mennesket; blandt dem er alle verdens frelsere og lærere symbolet og garantien. I visse store øjeblikke ned gennem tiderne trådte Gud nærmere til mennesket, og menneskeheden gjorde sig på samme tid, hyppigt ubevidste anstrengelser for at komme nærmere til Gud. Fra en særlig synsvinkel kan det betragtes, som om den transcendent Gud anerkender den immanente Gud, og Gud i mennesket rækker ud til helhedens Gud og den Gud, som er større end helheden. Fra Guds side skete denne

bestræbelse igennem det åndelige Hierarkis ledere og dets medlemmer, denne bestræbelse var tilsigtet, bevidst og med overlæg. Fra menneskets side har den i fortiden, for en stor del været ubevidst, påtvunget menneskeheden af tragiske omstændigheder, af desperat nød og af presset fra den iboende kristusbevidsthed.

Disse store tilnærmelser kan spores ned gennem århundrederne; hver gang en sådan fandt sted, var det ensbetydende med en klarere forståelse af den guddommelige hensigt, en ny og frisk åbenbaring af guddommelig kvalitet, indledning til et nyt aspekt af en ny verdenstro og anslaget af en tone, som frembragte en ny civilisation og kultur eller en ny erkendelse af relationen mellem Gud og menneske eller mennesket og hans broder.

Tilbage i historiens tågede fortid kom den første store tilnærmelse (antydte symbolsk i verdens bibler), da Gud rettede opmærksomheden mod mennesket og noget skete – på grund af Gud skaberens, den transcendent Guds initiativ og vilje, hvorved urtidens menneske blev påvirket, og »blev en *levende sjæl*«. Efterhånden som et tvingende pres hen imod et ikke-defineret og ikke-realiseret mål gjorde sig gældende i de begyndende længsler hos det ikke-tænkende menneske (bogstaveligt talt ikke-tænkende på dette stadium), fremkaldte det en respons fra guddommen. Gud nærmede sig mennesket og mennesket fik tilført liv og energi som, efterhånden, ville sætte ham i stand til at erkende sig som en Guds søn, og for til sidst fuldkomment at udtrykke dette sønlige forhold. Denne tilnærmelse markerede tilsynekomsten af tænkeevnen i mennesket. I mennesket blev indpodet den embryoniske evne til at tænke, til at ræsonnere og til at *vide*. Guds universelle sind blev genspejlet i menneskets lille sind.

Senere, fortælles det os, da den mentale udvikling hos den tidlige menneskehed, gjorde det forsvarligt, blev en anden tilnærmelse mellem Gud og mennesket, mellem det åndelige Hierarki og menneskeheden mulig, og døren til gudsriget blev åbnet. Mennesket lærte, at vejen til det hemmelige sted gik gennem *kærlighed*. Til det mentale princip føjedes, igen gennem

kraften fra invokation og svaret evokation, et andet guddommeligt attribut eller princip, kærlighedsprincippet.

Disse to store tilnærmelser gjorde det muligt for menneskeheden at udtrykke eller manifestere to aspekter af det guddommelige. Intelligens og kærlighed. Intelligensen blomstrer i dag gennem viden og videnskab; den har imidlertid ikke udfoldet visdommens latente skønhed i større målestok; kærlighed i dag er først begyndt at lægge beslag på menneskets opmærksomhed; i dens laveste aspekt, *god vilje*, og er først nu ved at blive anerkendt som en guddommelig energi og er stadig en teori og et håb.

Buddha kom og legemliggjorde i sig selv den guddommelige kvalitet af visdom; han var manifestationen af lys, og læreren af vejen til oplysning. Han demonstrerede i sig selv oplysningsprocessen og blev »den oplyste«. Lys, visdom og fornuft som guddommelige, men også menneskelige egenskaber blev fokuseret i Buddha. Han opfordrede mennesker til at betrede oplysningens vej, hvoraf visdom, mental perception og intuition er aspekter.

Derefter kom den næste store lærer, Kristus. Han legemliggjorde i sig selv et endnu højere guddommeligt princip – højere end sindets – kærlighedens princip. Alligevel indbefattede han på samme tid alt Buddhas lys. Kristus var udtryk for både lys og kærlighed. Kristus henledte også menneskets opmærksomhed på tre nødvendige faktorer:

1. Den afgørende værdi af den levende Guds søn og nødvendigheden af intens åndelig stræben.
2. Muligheden som mennesket fik for at tage et stort skridt frem og gennemgå en ny fødsel.
3. Den metode et menneske kunne følge for at træde ind i gudsriget, som blev fortalt os med hans ord: »Elsk din næste som dig selv«. Individuel stræben, gruppemulighed og identifikation med hinanden, dette var Kristi budskab.

Således har vi fået fire store guddommelige tilnærmelser til mennesket – to store tilnærmelser og to mindre. Disse mindre

tilnærmelser belyste for os den sande natur i de store tilnærmelser og viste os, hvordan det, som blev givet menneskeheden i dens tidligste historie, udgør en guddommelig arv og er frøet til den endelige fuldkommenhed.

Den femte store tilnærmelse er nu mulig og vil finde sted, når menneskeheden har bragt sit hus i orden. En ny åbenbaring venter menneskeheden, og de foregående fire tilnærmelser har forberedt menneskeheden hertil. En ny himmel og en ny jord er på vej. Ordene »en ny himmel« kendetegner en helt ny forestilling om den åndelige verdens virkelighed og måske tillige om selve Guds natur. Kan det ikke tænkes, at vore nuværende ideer om Gud som det universelle sind, som kærlighed og vilje, kan beriges af en eller anden ny idé og kvalitet, som vi endnu ikke har noget navn på og som vi ikke har den ringeste forståelse af? Hvert af de tre begreber vedrørende det guddommeliges natur – sind, kærlighed og vilje – var helt nye, da de først blev præsenteret for menneskeheden.

Hvad denne femte tilnærmelse vil bringe menneskeheden, ved vi ikke og vi kan ikke vide det. Den vil helt sikkert bringe menneskets bevidsthed lige så betydningsfulde resultater, som de tidligere tilnærmelser gjorde. Igennem nogle år har det åndelige Hierarki på vor planet nærmet sig menneskeheden og denne tilnærmelse har fremkaldt de store ideer om frihed, som overalt er en hjertesag for mennesker. Drømmen om broderskab, om fællesskab, verdenssamarbejde og fred, baseret på rette menneskelige relationer, tegner sig klarere i vort sind. Vi har også en vision om en ny og levende verdensreligion, en universel tro, som har rod i fortiden, men som vil kaste lys over den ny, gryende skønhed og den kommende levende åbenbaring.

En ting kan vi være sikre på: Denne femte tilnærmelse vil på en eller anden måde – dybt åndelig, men fuldt ud virkelig – bevise sandheden i Guds immanens og bevise den nære relation mellem den transcendent Gud og den immanente Gud, for begge disse udtryk om Gud er sande.

IV. KIRKERNES FORNYELSE

Kan kirken – i øst så vel som i vest – fornyes, renses og bringes i overensstemmelse med den guddommelige sandhed? Kan den i realiteten overtage den opgave, som den så højlydt påberåber sig er dens, og blive sande fortolkere af sandheden og repræsentere gudsriget på Jorden? *Svaret er ja.* Disse forandringer kan finde sted, og muligheden herfor kan påvises ved anerkendelse af visse faktorer, som ofte overses.

En stærk og sund optimisme er fuldt ud mulig, selv under de mest nedslående omstændigheder. Menneskehedens hjerte er sundt; Gud selv er med al sin magt til stede i ethvert menneske, endnu ikke åbenbaret hos flertallet, men evigt nærværende og i bevægelse hen imod fuldt udtryk. Intet kan eller har nogensinde afholdt mennesket fra en støt udvikling fra uvidenhed til viden og fra mørke til lys. Den første store passus i den meget gamle verdensbøn, »led os fra mørke til lys«, er i stort omfang fuldbyrdet. I dag står vi foran svaret på den anden store passus: »Led os fra det uvirkelige til det virkelige«. Dette kan meget vel være den kommende femte tilnærmelse.

Gud er ikke, som han er fremstillet; frelse opnås ikke gennem kirkens lære; mennesket er ikke den elendige synder, som præsterne vil have ham til at tro. Alt dette er uvirkeligt, men det virkelige eksisterer: det eksisterer for kirkerne og for de professionelle repræsentanter for den organiserede religion lige så vel som for et hvilket som helst andet menneske eller gruppe. *Gejstligheden er lige så grundlæggende guddommelig, lige så sund og lige så ubetinget på sin vej til oplysning som enhver anden gruppe af mennesker på Jorden.* Kirkens frelse er baseret på menneskehedens repræsentanter og på deres iboende guddommelighed, lige så sikkert som massernes frelse. Dette er en hård vurdering af kirken.

Der findes store og gode, hellige og ydmyge mennesker, der tjener som præster i enhver kirke, som i ro og stilhed stræber efter at leve, som Kristus ønskede det, idet de står som eksempel på kristusbevidstheden og viser deres nære og erkendte relation til Gud.

Lad disse mennesker stå frem og lad dem, på grund af deres åndelige styrke, udelukke disse materialistiske og snæversynte-

de doktrinære personer fra kirken, som den fremtræder i dag; lad dem intensivere ilden i deres hjerter og nærme sig – bevidst og forstående – den Kristus, som de tjener; lad dem samle de mennesker, som de søger at hjælpe, og bringe dem nærmere til Hierarkiet; lad dem afvise – uden kamp, kommentarer eller vrede, de doktriner, som holder mennesker i et mentalt fængsel, og lad dem fremlægge den lære, som alle menneskers hjerter overalt responderer på. Lad dem føle mod, optimisme og glæde, for det ondes kraft er stærkt svækket, og masserne er i færd med hurtigt at blive bevidst om de sande åndelige værdier; lad dem vide, at Kristus og den sande indre kirke står på deres side; derfor tilhører sejren allerede dem.

Evolutionsprocesserne kan være langvarige, men de er bevist og sikre, og intet kan standse deres bevægelse ind i gudsriget. Menneskeheden må udvikle sig; trin efter trin og cyklus efter cyklus, nærmer menneskeheden sig guddommelighed, opdager et mere strålende lys og når frem til en voksende erkendelse af Gud. Og Gud, personificeret af Kristus og hans disciple, nærmer sig også mennesket. Det, der skete i fortiden, vil også ske i fremtiden; den ene åbenbaring vil følge den anden, indtil det store besjælende liv på vor planet (som bibelen kalder Den gamle af dage) til sidst står åbenbaret i al sin herlighed; så vil han nærme sig sit fornyede og lutrede folk.

Et andet punkt, der må huskes på, er, at den nye generation rummer håb – håb om en afvisning af det gamle og uønskede, håb baseret på det stadige krav om åndeligt lys, håb, som skyldes den hurtighed, hvormed mennesket erkender sandheden, hvor den end findes (i eller uden for kirken), og håb fordi mennesker, efter at være født ind i en ødelagt verden og et overalt herskende kaos, er rede til genopbygningen.

Kirken vil da proklamere, at mennesket kan nærme sig Gud, ikke gennem meditation, syndsforladelse og forbøn fra en præst eller anden gejstlig, men gennem dets iboende guddommelighed. Det vil blive enhver præsts pligt at fremkalde dette ved sit eksempel, gennem udvist og praktiseret kærlighed (ikke udtrykt ved en søvndyssende paternalisme) og gennem en forenet indsats af præsteskrabet inden for alle verdens trossamfund.

Vestens kirker må indse, at grundlæggende er der kun én kirke, men det er ikke nødvendigvis kun den ortodokse kristne institution; Gud arbejder på mange måder, gennem mange trosformer og religiøse institutioner; gennem en forening af dem alle vil sandhedens fylde åbenbares. Dette er én grund til at udelukke uvæsentlige doktriner.

V. DEN NYE VERDENSRELIGION

Hvorledes vil denne nye fremstilling af religion og dens nye ritualer og ceremonier udforme sig? En ny fremstilling er stærkt tiltrængt og imødeses forhåbningsfuldt af dem, for hvem den religiøse holdning er af fundamental betydning. Hvad er tegnene på dens komme? Hvad bliver de første, indledende skridt? Er der tegn på en udviklingstendens, som kan påvirke os til at tro på dens endelige tilsynekomst?

Der opstår mange sådanne spørgsmål. Meget af det, der kan fremføres som svar, vil skeptikere og ortodokse betegne som ren spekulation. Kirkens nuværende holdning synes at udelukke enhver mulighed for en universel religion i vor tid, eller i det hele taget; divergenserne i de forskellige doktriner og i den nugældende tilnærmelse til Gud vil vise sig at udelukke en ensartet tilnærmelse. Det vil nødvendigvis vare længe, før den ydre struktur af den nye verdensreligion kan manifestere sig; der er kun ringe mulighed for dens fuldbyrkelse i den nuværende generation. Men tegnene på dens frembrud kan allerede skimtes i horisonten, og den begyndende nytænkning åbenbarer den; udkastet foreligger allerede. Den indre holdning hos mennesket og enkelte ydre hændelser indikerer en positiv indre erkendelse af nødvendigheden af en revision af den ortodokse religion og en genopvækkelse af dens åndelige indflydelse. Dette vil altid være de indledende skridt til nyskabelse. Subjektiv erkendelse vil til enhver tid gå forud for den objektive manifestation, og således forholder det sig også i dette tilfælde.

Menneskeheden erkender behovet for en mere levende tilnærmelse til Gud, og præsenteret på en mere intelligent måde. Mennesker er trætte af doktrinære og dogmatiske forskelle og uenigheder. Studiet af sammenlignende religion har vist, at de

grundlæggende sandheder i alle trosretninger er identiske. På grund af denne universalitet fremkalder de anerkendelse og respons fra mennesker overalt. Den eneste faktor, der i virkeligheden modvirker alle menneskers åndelige enhed, er de eksisterende kirkelige organisationer og deres militante holdninger til andre religioner og trosretninger end deres egne.

På trods af alt dette er strukturen til den nye verdensreligion ved at rejse sig, ved hjælp af anderledes tænkende grupper inden for de institutionelle kirker, ved hjælp af de mange verdensgrupper, der præsenterer begrebet om den iboende Gud, selv om de gør det ud fra selviske motiver og med en usund betoning af den iboende guddoms evner til at skaffe et godt helbred, mange penge, succes i forretningsverdenen og vedvarende popularitet.

Den nye verdensreligion kommer også til udtryk igennem det arbejde, som esoteriske grupper udfører over hele verden på grund af deres specielle betoning af det åndelige Hierarkis eksistens, af Kristi embede og arbejde og de meditationsteknikker, hvorved sjælsbevidsthed (eller kristusbevidsthed) kan opnås. Bøn er blevet udvidet til meditation. Begær er blevet løftet op til mental aspiration. Denne bliver fortrængt af en sans for enhed og af erkendelsen af den immanente Gud. Det fører til sidst til enhed med den transcendent Gud.

Det er på dette punkt, at videnskaben om invokation og evokation nu og da fortrænger de tidligere metoder. Menneskeheden som helhed er på vej hen imod området for mental forståelse. Den krævende natur af gennemsnitsmenneskets bøn (som jo er baseret på begær efter noget) har længe bekymret de intelligente; uklarheden ved meditation, som den læres og praktiseres i øst og vest (med dens stærkt selviske anstrøg, personlige frigørelse og personlige tilfredsstillelse) er ligeledes en faktor, som vækker uro. Noget større og mere omfattende end personligt begær og frigørelse bliver registreret. Mange grupper kæmper med disse forandringer, og det er i sig selv yderst lovende.

Hos disse grupper – inden for kirken eller uden for den – kan man finde kernen i den nye verdensreligion. Hertil må føjes aktiviteterne i den spiritualistiske bevægelse, ikke ud fra synet

på dens betoning af fænomener (en stor del af det er falsk eller ren fantasi, noget er realistisk og sandt), men ud fra visheden om menneskets udødelighed og de vidnesbyrd, der er indsamlet. Det er endnu ikke lykkedes spiritualister at bevise udødelighed; de har formået at påvise overlevelse og har derved ydet et værdifuldt bidrag til strukturen i den nye verdensreligion.

De langsomt voksende evner til telepatisk kommunikation og videnskabens erkendelse af oversanselige emner spiller også en rolle i påvisningen af den u håndgribelige verdens liv og værdier. Alle disse faktorer nødvendiggør og underbygger kravet om en ny præsentation af religionen, der vil få en omfattende rækkevidde, og ikke være eksklusiv – som det er tilfældet i dag. Fremtidens religion vil anskueliggøre menneskehedens fremskridt gennem erkendelsen af en guddommelig plan, historisk bevist. Videnskabeligt anvendt disciplin og skoling vil sætte mennesket i stand til at fungere, styret af den indre guddommelighed eller det indre åndelige menneske; denne skoling vil også åbenbare *kendsgerningen* om den immanente Gud i alle former og vil gøre det muligt for mennesket at deltage i den store planetariske bevægelse – som nu langsomt finder sted – hvorved den immanente Gud træder i et tættere forhold til den transcendent Gud, via Jordens åndelige Hierarki.

Grundtonen for den nye verdensreligion er *guddommelig tilnærmelse*. »Kom nærmere til Ham, og Han vil komme nærmere til dig«, er det bud, som udgår i nye og klare toner fra Hierarkiet i dag. Den nye verdensreligions store *tema* vil være at forene de store guddommelige tilnærmelser. Det er kirkernes *opgave* at forberede menneskeheden gennem organiserede og åndelige bevægelser på den femte forestående tilnærmelse. *Metoden* vil blive den videnskabelige og intelligente anvendelse af invokation og evokation, og dens vældige magt vil blive anerkendt. *Målet* med den kommende tilnærmelse, med det forberedende arbejde og med invokation, er åbenbaring – en åbenbaring som altid er blevet givet cyklisk, og som nu er rede til at blive accepteret af mennesket.

Der er tre former for invokation. Der er først og fremmest massernes krav, som ubevidst kommer til udtryk, og en kalden-

de appel, som udspringer fra hjertet hos mennesker i krisesituationer, som den nuværende. Denne invokative kalden opstår til alle tider hos dem, der står midt i en katastrofe, og den er rettet mod en magt uden for dem selv, som de føler kan og bør komme til hjælp i deres dybe nød. Denne store og ordløse påkaldelse opstår overalt i dag. Så er der den invokative ånd, som lægges for dagen af oprigtige mennesker, når de deltager i religiøse ritualer og benytter lejligheden til at forenes i gudsdyrkelse og bøn og fremlægge deres krav om hjælp fra Gud. Denne gruppe udgør sammen med menneskehedens masse en vældig gruppe af påkaldende ansøgere og deres samlede hensigt gør sig på nuværende tidspunkt stærkt gældende, og deres påkaldelse når det højeste.

Endelig er der de skolede verdensdisciple og aspiranter, som bruger visse ordformer, visse nøje definerede invokationer og som, idet de fokuserer det invokative råb og den invokative appel fra de to andre grupper, giver det den rigtige retning og kraft. Alle disse tre grupper går på denne tid, bevidst eller ubevidst, i aktion, og deres forenede bestræbelse vil sikre en besvarende evokation.

Dette nye påkaldende arbejde vil blive grundtonen i den kommende verdensreligion og vil bestå af to dele. Der vil være det påkaldende arbejde, som udføres af masserne, der overalt bliver skolet af åndeligt indstillede mennesker (som arbejder i kirken, når det er muligt, under en oplyst præstestand) til at acceptere kendsgerningen om de kommende åndelige energier, der fokuseres gennem Kristus og hans åndelige Hierarki, og desuden skoles til at udtrykke kravet om lys, frigørelse og forståelse. Der vil også komme det specielle påkaldelsesarbejde, som det praktiseres af dem, der har skolet deres sind gennem ret meditation, som kender omfanget af formularer, mantraer og invokationer, og som arbejder bevidst. De vil i stigende udstrækning benytte visse store formularer med ord, som gives til menneskeheden på et senere tidspunkt, på samme måde som fadervor blev givet os af Kristus, og den nye invokation er givet os til brug på nuværende tidspunkt af Hierarkiet.

Denne nye religiøse videnskab som bøn, meditation og ritua-

ler har forberedt menneskeheden til, vil skole mennesker til – på nærmere angivne tidspunkter i årets løb – at udtrykke menneskehedens krav om samhørighed med Gud og en nærmere åndelig relation til hinanden. Dette arbejde vil, når det udføres på rette måde, fremkalde respons fra det ventende Hierarki og fra dets overhoved, Kristus. Gennem denne respons vil massernes tro gradvis ændres til den videndes overbevisning. På den måde vil mennesket blive forvandlet og åndeliggjort, og de to store guddommelige energicentre eller grupper – Hierarkiet og menneskeheden selv – begynde at arbejde i fuldstændig samklang og enighed. Da vil gudsriget i gerning og i sandhed fungere på Jorden.

Det vil stå jer helt klart, at denne metode for invokation og evokation har rod i tidligere metoder ved menneskets tilnærmelse til guddommen. Mennesket har længe benyttet sig af bøn og opnået betydningsfulde og dybt åndelige resultater, på trods af den hyppige misbrug i selvisk hensigt. Mennesker, som er mere intelligente og mere mentalt fokuserede, har mere generelt benyttet sig af meditation for at nå til viden om Gud, for at vække intuitionen og forstå sandhedens natur. Disse to metoder, bøn og meditation, har bragt menneskeheden til de forskellige åndelige erkendelser, som kendetegner menneskelig tænkning; herigennem er verdens hellige skrifter fremstået, og de store åndelige begreber, som har betinget menneskets liv og har ført mennesket frem fra den ene åbenbaring til den næste, har fundet vej til menneskets sind. Gudsyndelse har også spillet en rolle, og man har forsøgt at samle grupper af troende til en indsigtfuld og forenet tilnærmelse til Gud; men man har fremhævet den transcendent Gud, ikke den immanente Gud. Når den immanente Gud i ethvert menneskes hjerte er vakt og fungerer (selv om det kun er i ringe grad), vil gudsyndelsens magt som en invokativ tilnærmelse til Gud vise forbløffende og mirakuløse resultater. Et respons, som overgår menneskets dybeste håb, vil blive fremkaldt fra Kristus og hans arbejdende gruppe.

Til disse to store begreber, som danner grundlaget for den nye verdensreligion – tilnærmelse til Gud og invokation og evokation – må føjes den nutidige idé om *energi* som grundla-

get for alt liv, alle former og al handling og formidleren af al relation. Sindets evne ved frembringelsen af telepatisk kontakt er allerede videnskabeligt anerkendt; mentale evner registreres i dag som energi, der formår at skabe kontakt, erkendelse og frembringe en gensidig aktivitet. Bøn har til enhver tid anerkendt denne faktor uden forsøg på at formulere fremgangsmåden, hvorved fænomener fremkaldes ved bøn. Men i bøn, meditation og gudsdyrkelse er der helt klart en energifaktor, som går fra det her til det der, og i mange tilfælde fremkalder den ønskede respons i en eller anden form. Meditation er også en energi, der sætter kræfter i bevægelse, som kan eliminere visse tankeaspekter eller tiltrække andre aspekter, såsom visioner, ideer og åndelig erkendelse. Man har altid vidst, at gudsdyrkelse fremkalder en gruppestimulering når den orienteres i den rigtige retning og endog fokuseres til ekstase eller hysteri, tungetale eller åbenbaring. Til disse tre – bøn, meditation og gudsdyrkelse – må nu føjes bevidst invokation, samt en skolet forventning om en besvarende evokation.

Der er også mange former for energi og åndelig formåen, som ikke er så almindeligt anerkendt, men som alle religioners højtider vidner om; de frigøres ved den pågældende højtids indtræden. Det er ikke muligt i denne bog at behandle dette emne i detaljer. Men vi kan antyde den generelle tankeretning, som vil fremkalde og betinge den nye verdensreligion, som vil sammenkæde den med alt det gode, som fortiden har givet, som vil gøre det åndeligt effektivt for fremtiden og, som i dag langsomt vil skabe betingelserne for menneskets tilnærmelse til Gud – en tilnærmelse, som for første gang i historien kan organiseres fuldt bevidst og i verdensomspændende omfang. Det viser, at på grund af menneskets desperate nød, på grund af den krise som menneskeheden netop har gennemlevet og nu er på vej ud af, vil visionære, helhedstænkende mænd og kvinder i alle kirker, af enhver tro, gøre en ende på deres doktrinære uoverensstemmelser, enes om de væsentlige religiøse sandheder og derpå i forening og med nogenlunde ensartede ritualer og ceremonier foretage en *samlet* tilnærmelse til det åndelige magtcenter.

Er dette for meget at forvente og bede om af menneskeheden i den nuværende nødsituation? Kan de oplyste medlemmer af de eksisterende store verdensreligioner i øst og vest ikke mødes og planlægge en sådan invokativ handling for derved *sammen* at indlede den åndelige tilnærmelse, som vil bidrage til at forene deres bestræbelser og i det mindste så frøet til den ny verdensreligion?

Iværksættelsen af en nogenlunde ensartet fremgangsmåde vil ikke vise sig at være så vanskelig, når man først har opnået en vis enhed på væsentlige åndelige punkter. Denne nøje tilrettede ensartethed vil hjælpe til, at mennesker overalt bliver i stand til at intensivere deres indbyrdes arbejde og fremkalde en stærk forøgelse af den strøm af tankeenergi, som kan ledes ind i de åndelige liv, der arbejder under Kristus, i forventning om at komme menneskeheden til hjælp. I denne tid har den kristne religion sine store højtider; buddhismen fejrer sine specielle åndelige højtider, og hinduerne har en helt anden liste over helligdage, som også muhamedanerne har det. Er det ikke muligt, at mennesker overalt og inden for alle trosretninger kan holde de samme helligdage og i forening mødes for at fejre dem? Dette ville skabe en samling af åndelige ressourcer og en forenet åndelig bestræbelse samt en samtidig åndelig invokation. Styrken i dette vil være helt åbenbar.

Lad os se på mulighederne ved et sådant åndeligt initiativ og forudsige arten af nogle af fremtidens verdensomspændende højtider. Der er tre sådanne højtider hvert år, som alle mennesker normalt og let ville være i stand til at fejre i en overensstemmende form og med en ensartet tilnærmelse, som ville knytte dem tæt sammen. Disse tre højtider er koncentreret i tre på hinanden følgende måneder og fører derfor til en forlænget årlig åndelig indsats, som burde øve indflydelse på hele året. De ville tjene til at skabe en tættere åndelig kontakt mellem de troende både i øst og i vest; de udtrykker det guddommelige som manifesteres gennem det sted, hvor Guds vilje er kendt, gennem det åndelige Hierarki, hvor Guds kærlighed kommer til fuldt udtryk og gennem menneskeheden, hvis opgave det er på intelligent måde at realisere Guds plan i kærlighed og god vilje

over for alle mennesker.

1. *Påskefesten*. Dette er festen for den opstandne, levende Kristus, overhoved for det åndelige Hierarki, indvieren af gudsriget og udtrykket for Guds kærlighed. På denne dag vil det åndelige Hierarki, som han leder, blive universelt erkendt, menneskets relation til Hierarkiet betonet og naturen af Guds kærlighed registreret. Alle mennesker vil påkalde denne kærlighed med dens evne til at fremkalde genopstandelse og åndeligt liv. Denne fest fastlægges altid efter datoen for den første forårsfuldmåne. Menneskets øjne og tanker vil være rettet mod livet, ikke mod døden. Langfredag vil ikke længere være en faktor i kirkens liv. Påsken vil være Vestens store højtid.

2. *Wesak- eller Vaisakhafesten*. Dette er festen for Buddha, den store åndelige formidler mellem centret, hvor Guds vilje er kendt og det åndelige Hierarki. Buddha er udtryk for Guds vilje, legemliggørelsen af lys og den, som repræsenterer den guddommelige hensigt. Mennesker overalt vil fremkalde visdom og forståelse og indstrømning af lys i menneskesindet. Denne fest finder sted i forbindelse med fuldmånen i tyrens tegn. Det er Østens store fest og den anerkendes allerede i Vesten; tusinder af kristne fejrer Buddhas fest i dag.

3. *Menneskehedens fest*. Dette vil være festen for menneskehedens ånd – den stræber efter at nærme sig Gud, idet den søger overensstemmelse med den guddommelige vilje, som Buddha gjorde opmærksom på, viet til at udtrykke den gode vilje, der er det laveste aspekt af kærlighed, som Kristus gjorde opmærksom på, og for hvilket han var det fuldkomne udtryk. Den vil frem for alt være den dag, hvor menneskets guddommelige natur erkendes, og hans evne til at udtrykke god vilje og skabe rette menneskelige relationer (på grund af sin guddommelighed) vil blive understreget. Ved denne fest fortælles det os, at Kristus i næsten to tusind år har repræsenteret menneskeheden og har stået foran Hierarkiet som gudmennesket, lederen af sit folk og »den førstefødte blandt mange brødre«. Dette vil derfor være en fest med dyb invokation og appel; den vil udtrykke en grundlæggende bestræbelse for fællesskab og åndelig enhed blandt mennesker; den vil vise virkningen i menneskets

bevidsthed af det arbejde, der udføres af Buddha og af Kristus. Den vil blive fejret på tiden for fuldmånen i Tvillingerne.

Hvis mennesker inden for alle trosformer og alle religioner, af enhver retning og alle esoteriske grupper, i denne tid for begyndende genopbygning og indledning til den ny civilisation og den ny verden, ville fejre disse tre store højtider for invokation, samtidig og med forståelse af de vidtrækkende implikationer de indebærer, ville en stor åndelig enhed kunne opnås; hvis de i forening påkaldte det åndelige Hierarki og bevidst søgte kontakt med dets overhoved, ville en stor og samlet indstrømning af åndeligt lys og kærlighed finde sted; hvis de sammen, med fasthed og forståelse, besluttede at nærme sig Gud, hvem vil da betvivle de overvældende resultater, der til sidst ville komme til syne? Ikke alene ville en grundlæggende enhed mellem mennesker inden for alle religioner kunne opnås, og broderskab erkendes som en kendsgerning, og ikke kun ville vor oprindelige enhed, vort mål og livsform blive anerkendt, men det, som ville blive fremkaldt, ville forandre alle menneskelivets aspekter, betinge vor civilisation, forandre vore levevilkår og gøre den åndelige verden til en fremherskende realitet i menneskets bevidsthed.

Gud, personificeret af Kristus og hans Hierarki, ville nærme sig sit folk; Gud ville, gennem Buddha, åbenbare sit evige lys og fremkalde vort intelligente samarbejde; Gud ville, gennem det åndelige Hierarki og gennem det center, hvor Guds vilje er kendt, bringe menneskeheden frem til genopstandelse og til en åndelig bevidsthed, som ville fremkalde god vilje hos mennesker og fred på Jorden. Den transcendent guds vilje ville ske gennem den immanente gud i mennesket; den ville komme til udtryk i kærlighed som respons på Kristi arbejde; den ville på intelligent måde blive fremstillet på Jorden, fordi menneskets sind ville være oplyst som et resultat af deres forenede invokation, enheden i deres bestræbelse og samhørigheden i deres forståelse.

Det er dette, menneskeheden venter på; det er dette, kirkerne må arbejde for, det er disse egenskaber som vil skabe den ny verdensreligion.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder Gud; at den bevægende kraft bag det synlige univers er kærlighed; at en stor individualitet, som de kristne kalder Kristus, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes Guds vilje; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

DEN STORE INVOKATION

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Kapitel VI

Problemet vedrørende international enhed

Fordelingen af verdens ressourcer og den etablerede enhed af verdens befolkning er i realiteten én og samme ting, for bag alle nutidens krige er der et fundamentalt økonomisk problem. Hvis vi løser det, vil krigene stort set ophøre. Så for at bevare freden, som der tilstræbes og understreges inden for FN i denne tid, vil det klart fremgå at fred, sikkerhed og stabilitet i verden hænger sammen med de økonomiske problemer. Når der ikke længere hersker nød og mangel, vil en af de store årsager til krig forsvinde. Når der er en ulige fordeling af verdens rigdomme, og når der foreligger en situation, hvor nogle nationer har eller tager alt, og andre nationer mangler nødvendige livsfornødenheder, er det indlysende, at der her findes en uroskabende faktor, og at der må gøres noget. Derfor må vi først og fremmest håndtere verdensenhed og fred ud fra et økonomisk synspunkt.

Ved afslutningen af den anden verdenskrig kom muligheden for at indlede en ny og bedre livsform, og at skabe den sikkerhed og fred, som alle mennesker uophørligt længes efter. Der opstod øjeblikkelig tre grupper i verden:

1. De magtfulde, reaktionære konservative grupper, som ønskede at opretholde så meget af fortiden som muligt, idet de havde stor magt og ingen visioner.
2. De fanatiske ideologer i alle lande – kommunistiske, demokratiske og fascistiske.
3. De uvirksomme masser i alle lande, for størstedelen uvidende, som kun ønskede fred efter stormen og sikkerhed i stedet for økonomiske katastrofer; de udnyttedes af deres regeringer, af hævdvundne gamle forhold, og holdes i uvidenhed om den reelle verdenssituation.

Alle disse faktorer er årsag til den nuværende uro og skaber baggrunden for FN's overvejelser. Skønt der ikke hersker virkelig krigstilstand, er der ikke fred, ikke sikkerhed og heller ikke noget umiddelbart håb om nogen af delene.

Det er vigtigt for menneskeheden fremtidige lykke og fremgang, at der ikke sker en tilbagevenden til de gamle forhold, det være sig politiske, religiøse eller økonomiske. Derfor må vi, ved behandlingen af disse problemer, søge at finde frem til de fejlslagne forhold, som har ført menneskeheden til dens nuværende tilstand af næsten total katastrofe. Disse omstændigheder var resultatet af religioner, der ikke har bevæget sig fremad i deres tænkning gennem flere hundrede år: økonomiske systemer, som lægger vægten på samling af rigdomme og materielle besiddelser, og som efterlader al magt og alle jordens produkter i hænderne på nogle få mennesker, medens resten af menneskeheden kæmper for sin blotte eksistens; og af politiske regimer, som ledes af korrupte, totalitært-sindede personer, svindlere og mennesker, som sætter status og magt højere end kærlighed til deres medmennesker.

Det er væsentligt, at der bør foretages en fremstilling af alt dette som udtryk for menneskeheden *åndelige velfærd* og en sandere fortolkning af betydningen af ordet »åndelig«. De tider er forlængst forbi, da man kunne trække en grænselinje mellem den religiøse verden og den politiske eller økonomiske. Årsagen til den korrupte politik og den umættelige, ambitiøse planlægning, som så mange af verdens ledere er involveret i, skyldes den kendsgerning, at åndeligt indstillede mænd og kvinder ikke – som det var deres åndelige pligt og ansvar – påtog sig ledelsen af befolkningen. De overlod magten til de forkerte og lod selviske og uønskede personer tage føringen.

Ordet »åndelig« tilhører ikke kirken eller verdensreligionerne. »Ren og ubesmittet religion« er ren næstekærlighed og en uselvisk efterfølgelse af Kristus. Kirkerne er i sig selv et omfattende kapitalistisk system, særligt den romersk-katolske kirke, og vidner kun i ringe grad om det sind, der levede i Kristus. Kirkerne har haft muligheden, men har kun gjort lidt for at forandre menneskers hjerter eller virke til gavn for menneskene. I hen-

hold til den cykliske lov lægger politiske ideologier og national og international planlægning nu beslag på folks opmærksomhed, og overalt bestræber man sig for at skabe bedre menneskelige relationer. Dette betragtes af de åndeligt indstillede og de oplyste arbejdere for menneskeheden som tegn på fremskridt og en tilkendegivelse af menneskets iboende guddommelighed. Det er sand åndelighed, som relaterer menneske til menneske og menneske til Gud, og som kommer til udtryk i en bedre verden og gennem de fire friheder over hele planeten. Det åndelige menneske må arbejde for det.

Gudsriget vil indlede en verden, hvor det vil erkendes, at – politisk set – menneskeheden som helhed har langt større betydning end en hvilken som helst nation; der vil fremstå en ny verdensorden, baseret på principper, der adskiller sig fra fortidens, og hvori mennesket vil bære den åndelige vision ind i deres nationale regeringer, ind i deres økonomiske planlægning og ind i alle forholdsregler, der træffes for at udvirke sikkerhed og rette menneskelige relationer. *Åndelighed er i sin essens at etablere rette menneskelige relationer*, fremme af god vilje og, i sidste instans, etablere den sande fred på Jorden, der vil fremstå som et resultat af disse to udtryk for det guddommelige.

Nutidens verden er fuld af modstridende stemmer; overalt råber man op om verdens tilstand; alt trækkes frem i dagens lys; og tvister råbes ud fra hustagene, som Kristus forudsagde, det ville ske. Årsagen til alle disse protester, diskussioner og højtråbende kritik er, at mennesker, efterhånden som de bliver opmærksomme på disse kendsgerninger og begynder at tænke og planlægge, bliver bevidst om deres egen indre skyld; de plaget af deres samvittighed; de bliver bevidst om de ulige muligheder, om de grove misbrug, om de dybe skel mellem mennesker indbyrdes, og kendsgerningen om racistisk og national diskrimination; de tvivler på deres egen, personlige målsætning og på den nationale planlægning. Masserne i alle lande begynder at erkende, at de stort set er ansvarlige for det, som er forkert, og at deres træghed og manglende rigtige handlinger og tænkning har ført til den nuværende ulykkelige tilstand i verden. Dette udgør en udfordring, og udfordringer er sjældent velsete.

Vækkelsen af masserne og de beslutninger, der vedtages af de reaktionære kræfter og kapitalens interesse for at bevare det gamle og bekæmpe det nye, er hovedsageligt baggrunden for den nuværende verdenskrise. Kampen mellem de gamle, hævdevundne kræfter og den opdukkende nye idealisme udgør nutidens problem; andre faktorer – skønt de har en vis individuel og national betydning – er relativt uvigtige, set fra en rent åndelig synsvinkel.

Enhed, fred og sikkerhed for nationerne, store som små, opnås ikke ved at følge de grådige kapitalister eller ambitionerne i en hvilken som helst nation. Men alligevel må denne rettesnor accepteres i mange situationer. De opnås ikke ved blindt at følge en ideologi, uanset hvor god den kan forekomme dem, der føler sig tiltalt af den; men der findes en del, som søger at påtvinge verden deres specielle ideologi – ikke kun i Rusland. De kan ikke nås ved, at man sætter sig ned og overlader til Gud eller udviklingen at ændre forholdene; men der er mange, som intet gør for at hjælpe, selv om de er kendt med de betingelser, som FN har at kæmpe med.

Enhed, fred og sikkerhed vil komme gennem erkendelsen – intelligent vurderet – af de onder, som har ført til den herskende verdenssituation, og derpå ved at tage de vise, barmhjertige og forstående forholdsregler, som vil føre til etableringen af rette menneskelige relationer, til erstatning af samarbejdet med nutidens konkurrenceprægede system og ved at oplyse masserne i alle lande om naturen af den sande gode vilje og dens hidtil uudnyttede muligheder. Det vil indebære, at utalte millioner ledes ind i de rette uddannelsessystemer i stedet for, at de bliver anvendt til krigsformål som hære, flåder og oprustning.

Kun det, som er åndeligt, er af betydning, og det må alle mennesker kæmpe for. Planetens åndelige Hierarki er først og fremmest interesseret i at finde frem til de mennesker, som vil arbejde ad disse linjer. Hierarkiet er primært interesseret i menneskeheden, idet de gør sig klart, at de trin, som menneskeheden tager *i den umiddelbare fremtid*, vil betinge den ny tidsalder og være bestemmende for menneskets skæbne. Vil det blive en skæbne, der indebærer udslettelse, en krig, der inddrager

hele planeten, verdensomspændende hungersnød og pest, nation mod nation og et fuldstændigt sammenbrud af alt det, der gør livet værd at leve? Alt dette kan ske, medmindre der foretages væsentlige forandringer, realiseret med god vilje og med kærlig forståelse. Så kan vi, på den anden side, opleve en periode (vanskelig, men nyttig, fordi den er lærerig) med tilpasning, indrømmelser og afkald; vi kan opleve en periode med rigtig erkendelse af fælles muligheder, en samlet bestræbelse for at udvirke rette menneskelige relationer og med en undervisningsproces, som vil lære de unge i alle nationer at fungere *som verdensborgere* og ikke som nationalistiske propagandister. Hvad vi frem for alt behøver at se – som et resultat af åndelig modenhed – er afskaffelsen af de to principper, som har bragt verden så meget ondt, og som kan udtrykkes i to ord: Suverænitæt og nationalisme.

Verdens splittelse

Hvad er det, der i denne tid fremtræder som en hindring for verdensenhed og afholder De forenede nationer fra at træffe de nødvendige afgørelser, som den jævne mand så ivrigt venter på? Svaret er ikke vanskeligt at finde, og det involverer alle nationer: Nationalisme, kapitalisme, konkurrence, blind, afstumpet grådighed. Det er en intens, emotionel nationalisme, som har gjort den polske nation til et så besværligt medlem af nationernes familie; det er materialisme og frygt samt manglende åndelig interesse, som får Frankrig til at føre en så hårdnakket obstruktionspolitik og har fået det til at modarbejde forenet handling på verdensplan; det er en fanatisk fastholden ved en ideologi og en national umodenhed, som tilskynder til så mange af Ruslands aktiviteter; det er en overhåndtagende kapitalisme, som gør USA til en af de mest frygtede blandt nationerne, i samspil med deres demonstration af våbenmagt; det er den hastigt uddøende imperialisme, som skaber vanskeligheder for Storbritannien og en fastholden ved det ansvar og de territorier, som, det erkender, vil kunne overdrages til FN; Storbritanniens håb ligger i dets socialistiske tendens, som gør landet i stand til at

tage »middelvejen« mellem Ruslands kommunisme og USA's kapitalisme. Det er det selvbehagelige begær hos de nationer, der undslap krigen, som er en hindring for fremskridt; det er jødernes uærlige handlinger, og det had de kultiverer, som tenderer til at underminere håbet om fred; det er det kaos, som hersker i Indien og Kina, der komplicerer det arbejde, der udføres af velmenende personer; det er den ukristelige og udemokratiske behandling af negerbefolkningen i USA og Afrika, som bidrager til al denne uro; det er den blinde inertie og manglen på interesse i masserne, der bevirker, at de forkerte personer er ved magten: det er frygt for den øvrige verden, der får de russiske ledere til at holde deres folk i uvidenhed om holdningen hos andre nationer på verdens scene; det er den forkerte brug af penge, der præger presse og radio i Storbritannien og endnu mere i USA, idet de derved holder en stor del af sandheden ude fra befolkningen; det er omvæltningerne inden for arbejderklassen, som giver næring til uroen og påfører almenheden så megen unødvendig lidelse; det er den magtfulde, politiske og internationale mistillid, løgnepropaganda og apati inden for kirken, som yderligere forværrer problemet. Det er – frem for alt – denne almenheds afvisning af at se livet, *som det er*, og erkende disse realiteter for, hvad de er. Masserne må vækkes til klarhed, så de kan se, at alle mennesker og ikke kun nogle få, privilegerede grupper, kan få del i livets goder, og de må lære, at »had kan ikke standses af had, men at had ophører gennem kærlighed«. Denne kærlighed er ikke sentimentalitet, men praktisk god vilje, der kommer til udtryk gennem enkeltpersoner, i samfund og mellem nationer.

Sådan er det triste og glædeløse billede af verden i dag, og kun de blinde og ligegyldige vil benægte dette. Kun en klar erkendelse af situationen og af kilderne til uroen vil tilskynde menneskeheden til at tage de nødvendige forholdsregler. Men der er en anden side af billedet, og det er det, som kommer til at modvirke de vanskelige misforhold, selv om der endnu ikke er opnået fuldstændig balance og udligning.

I dag vil mænd og kvinder – højtstående så vel som de lavest stående – i alle nationer, samfund og grupper – fremlægge en

vision om rette menneskelige relationer, som ifølge sagens natur *vil blive* en norm for menneskehedens fremtid. De afslører overalt de misforhold, som må elimineres, og de underviser uophørligt mennesker om den ny tidsalders principper. Det er disse mennesker, som har betydning. I politik findes der store og vise statsmænd, som tilstræber en klog ledelse af deres borgere, men de har endnu for meget at kæmpe imod; blandt dem var Franklin D. Roosevelt et fremtrædende nutidigt eksempel, for han ydede sit bedste og døde i menneskehedens tjeneste. Der er oplyste lærere, skribenter og foredragsholdere i alle lande, som søger at vise mennesker, hvor *praktisk* idealet er, hvor let det er at vække den gode vilje, og hvor let det er at anvende disse idealer i praksis, *når tilstrækkelig mange mænd og kvinder af god vilje er aktive i verden for at realisere dette mål*. Det er en særdeles betydningsfuld faktor. Der findes også videnskabsfolk, læger og landmænd, som har viet deres liv til arbejdet for en forbedring af menneskers levevilkår; der er et præsteskab inden for alle trosretninger, som uforbeholdent følger i Kristi fodspor (selv om de ikke er de ledende), og som afviser den materialisme, der har ødelagt kirken; der findes utalte millioner af mænd og kvinder, som ser sandt, tænker klart og arbejder hårdt i deres samfund for at skabe rette menneskelige relationer.

Sikkerhed, lykke og fredfyldte relationer ønskes af alle. Men før stormagterne i samarbejde med de små nationer har løst det økonomiske problem og har forstået at jordens ressourcer tilhører ikke en enkelt nation, men menneskeheden som helhed, bliver der ikke fred. *Verdens olie, mineralrigdomme, hvede, sukker og korn tilhører alle mennesker i verden*. De har afgørende betydning for menneskets daglige tilværelse.

FN's virkelige problem er et dobbelt problem: Det omfatter den rigtige fordeling af verdens ressourcer, så der ikke opstår mangel, og det omfatter tillige skabelsen af lige muligheder og undervisning for alle verdens mennesker. De nationer, som er rigt forsynet med ressourcer, ejer ikke disse ressourcer; de forvalter verdens rigdomme og forvarer dem for deres medmennesker. Der vil uvægerligt komme en tid, hvor kapitalister i de forskellige nationer – i fredens og sikkerhedens interesse – vil

blive tvunget til at erkende dette og desuden tvinges til at sætte princippet om *at dele* i stedet for det gamle princip (som hidtil har styret dem) om grådigt at rive til sig.

Der var en tid – for hundrede år eller længere siden – da en retfærdig fordeling af verdens rigdomme ville have været umulig. Det er *ikke* tilfældet i dag. Der findes statistik; der er opstillet beregninger; undersøgelser er trængt ind i alle områder, der vedrører jordens ressourcer, og disse undersøgelser, beregninger og statistikker er offentliggjort og tilgængelige for offentligheden. Magthaverne i alle nationer ved nøjagtigt hvor meget føde, mineraler, olie og andre fornødenheder, der er til rådighed for verdensomspændende fordeling efter retfærdige og forsvarlige retningslinjer. Men disse varer er forbeholdt de involverede nationer som »aftale- og forhandlingspunkter«. Fordelingsproblemet er ikke længere vanskeligt, når først verdens fødevarerforsyning er løsrevet fra politik og kapitalisme; der må også sørges for, at der er tilstrækkelig fordelingskapacitet til søs, med jernbane- og flytransport.

Intet af dette vil imidlertid finde sted før FN begynder at tale om sit forhold til menneskeheden som helhed og ikke taler om grænser, teknologisk målsætning og frygt, om handelsværdien for olie som sker i Mellemøsten, eller giver udtryk for manglende tillid og mistænksomhed. Rusland mistror USA's kapitalisme og – i mindre grad – også Storbritanniens; Sydamerika lærer hurtigt at mistro USA på grund af imperialisme; både Storbritannien og USA nærer mistro til Rusland på grund af dets udtalelser, dets brug af vetoretten og russernes manglende viden om vestlig idealisme.

Man må trods alt erindre sig, at der findes statsmænd i Storbritannien, USA og Rusland, som arbejder for det almindelige menneske og taler på hans vegne ved nationernes møder. Selvisk modstand har hidtil gjort deres arbejde resultatløst og kapitalens interesser har i mange lande anfægtet deres bestræbelser. Rusland har ingen økonomiske interesser, men det har vidtstrakte ressourcer i mennesker og våben, som bliver spillet ud imod kapitalismens interesser. Således går krigen videre og den jævne mand venter uden nogen forhåbninger på en afgørel-

se, der vil bringe fred – en fred, der hviler på sikkerhed og rette menneskelige relationer.

For yderligere at komplicere problemet, må man huske, at Østen og Vesten betragter tilværelsen fra forskellige synsvinkler. Østens holdning er negativ og subjektiv; Vestens holdning er positiv og videnskabelig, og derfor objektiv. Dette kompliceres yderligere af den kendsgerning at Vesteuropa og Østeuropa betragter tilværelsen ud fra forskellige synspunkter; det vanskeliggør samarbejde og komplicerer klart de problemer, som FN står overfor. Kirken og staten nærer ikke sympati for hinanden; kapital og arbejde fører konstant krig; den jævne mand betaler prisen og venter på retfærdighed og frihed.

Verdensenhed

Der er ikke mulighed for at råde verden med hensyn til fuldkommengørelse eller påpege en løsning, der vil bringe umiddelbar lettelse. Menneskeheden's åndelige ledere vil anse visse retningslinjer som rigtige og en garanti for konstruktive holdninger.

1. De forenede nationer *skal og må* have støtte fra sin generalforsamling og komiteer; der findes på nuværende tidspunkt ingen anden organisation, som menneskeheden med nogen forhåbninger kan se hen til. Derfor må FN støttes, men samtidig bør denne gruppe af ledere vide, hvad der er nødvendigt at gøre.
2. Den brede almenhed i alle nationer *må* skoles i rette menneskelige relationer. Frem for alt *må* verdens børn og unge have oplysning om den gode vilje over for alle mennesker i verden, uanset race eller tro.
3. Der *må* gives tid til de nødvendige tilpasninger, og menneskeheden *må* lære at give udtryk for intelligent tålmodighed; menneskeheden *må* modigt og optimistisk håndtere den langsomme proces ved opbygningen af den ny civilisation.
4. En intelligent og samarbejdsvillig offentlig mening *må* udvikles i alle lande, og dette *må* være en udbredt åndelig forpligtelse. Det vil tage lang tid, men *hvis* mennesker af god

vilje og *hvis* de åndeligt indstillede mennesker i verden bliver virkelig aktive, *vil det kunne gøres på femogtyve år.*

5. Verdens økonomiske råd (eller den organisation som repræsenterer verdens ressourcer) må gøre sig fri af bedragerisk politik, kapitalistisk indflydelse og dens dobbeltbundede planlægning; det *må* frigøre jordens ressourcer til brug for menneskeheden. Dette vil være en langvarig opgave, men den vil blive mulig når verdens behov vurderes bedre. En oplyst offentlig mening vil gøre de beslutninger, som det økonomiske råd vedtager, praktiske og mulige. Der *må* oplyses om deling og samarbejde i stedet for griskhed og konkurrence.
6. Der må være frihed til at rejse overalt i en hvilken som helst retning og i et hvilket som helst land; ved hjælp af dette frie samkvem kan medlemmer af den menneskelige familie lære hinanden at kende og forstå hinanden; pas og visa bør ophøre, for de er symboler på separatismens udbredte vranglære.
7. Mennesker af god vilje må mobiliseres overalt og sættes til at arbejde; det er deres bestræbelser, menneskehedens fremtid afhænger af; der findes millioner af dem, og – når de mobiliseres og organiseres – vil de repræsentere en stor del af den tænkende offentlighed.

Det vil være gennem det stadige, vedholdende og organiserede arbejde, som udføres af mennesker af god vilje overalt i verden, at verdensenhed vil kunne realiseres. For øjeblikket er disse mennesker optaget af at blive organiseret og er tilbøjelige til at føle, at det arbejde, der skal gøres, er kæmpestort, og at de kræfter, som de skal bekæmpe, er så omfattende, at deres – for tiden – isolerede bestræbelser er utilstrækkelige til at kunne nedbryde de barrierer af grådighed og had, som de står overfor. De erkender, at der endnu ikke eksisterer en systematisk udbredelse af den gode viljes princip, som rummer en løsning på verdensproblemet; de har endnu ingen idé om antallet af dem, der tænker, som de selv gør det. De stiller sig de samme spørgsmål, som rører sig i sindet hos alle mennesker: Hvordan kan orden

blive genoprettet? Hvordan kan der realiseres en retfærdig fordeling af verdens ressourcer? Hvordan kan de fire friheder blive virkelige og ikke kun være smukke drømme? Hvordan kan sand religiøsitet genopstå og en åndelig levevis styre menneskets hjerte? Hvordan kan der skabes ægte velstand, som et resultat af enhed, fred og overflod?

Der findes kun én farbar vej og meget tyder på, at det er en vej som millioner af mennesker følger? *Enhed og rette menneskelige relationer – individuelle, samfundsmæssige, nationale og internationale – kan tilvejebringes gennem en forenet aktivitet af mænd og kvinder af god vilje i alle lande.*

Disse mænd og kvinder af god vilje må findes og organiseres og derigennem opdage deres talmæssige potentiale – for det er vitterligt til stede. De må danne en verdensgruppe, der står for rette menneskelige relationer, og de må oplyse menneskeheden om naturen og styrken i god vilje. På den måde vil de blive i stand til at skabe en verdensomspændende offentlig mening, der vil blive så magtfuld og så åbenhjertig om denne side af menneskeligt velfærd, at ledere, statsmænd, politikere, forretningsmænd og gejstlighed vil føle sig tvunget til at lytte og rette sig derefter. Støt og regelmæssigt må den offentlige mening belæres om internationalisme og en verdensenhed, der er baseret på den enkle praktisering af god vilje og indbyrdes samhørighed.

Dette er ikke et mystisk eller upraktisk program; det fungerer ikke gennem afsløring, underminering eller angreb; det betoner de nye politiske tendenser, dvs. politik, som er baseret på princippet om etableringen af rette menneskelige relationer. Mellem de udnyttede og udnyttterne, krigsmagerne og pacifisterne, masserne og deres regeringer, vil denne gruppe mennesker af god vilje stå fast i deres organiserede millioner uden at tage parti, uden at fremkalde politisk eller religiøs uro og uden at føle had. De vil ikke danne en negativ gruppe, men en positiv gruppe, idet de fortolker betydningen af rette menneskelige relationer, står for menneskelig enhed og for praktisk, men ikke teoretisk, broderskab. Udbredelsen af disse ideer med alle, til rådighed stående metoder og udbredelsen af princippet om god vilje vil resultere i en magtfuld organiseret international gruppe.

pe. Den offentlige mening vil tvinges til at erkende bevægelsens potentiale; til sidst vil den talmæssige styrke af mænd og kvinder af god vilje rundt om i verden være så stor, at de vil øve indflydelse på verdenshændelserne. Deres forenede stemme vil blive hørt som fremme af de rette menneskelige relationer.

Denne bevægelse er allerede i færd med at gøre sig gældende. I mange lande vil denne plan om dannelse af en gruppe mennesker, som er uddannet i at bevise den gode vilje, og som besidder en klar indsigt, der bør kunne styre menneskelige relationer i verdens anliggender, allerede være ude over planlægningsstadiet. Kernen i dette arbejde fungerer i dag. Deres funktion kan opsummeres således:

1. At genoprette verdens tillid ved at bekendtgøre hvor megen god vilje – organiseret og uorganiseret – der findes i verden i dag.
2. At uddanne masserne i principperne og praktiseringen af god vilje. Udtrykket »god vilje« anvendes nu stort set af alle partier og grupper, nationale og internationale.
3. At sammenføre og koordinere til én fungerende helhed alle mænd og kvinder af god vilje i verden, som vil anerkende disse principper som deres *personlige* styrende ideal, og som vil stræbe efter at anvende dem i aktuelle sammenhænge eller i forbindelse med nationale anliggender.
4. At oprette adresselister i alle lande over de mænd og kvinder af god vilje, som kan forventes at ville gå ind for verdensenhed, rette menneskelige relationer og som vil forsøge – i deres eget land – at få kontakt med andre, som er tilhængere af denne idé, gennem presse, foredrag og radio. Endelig må denne gruppe have sin egen nyhedsformidling eller tidskrift, hvorigennem undervisningsprocessen kan intensivere og god vilje blive gjort til et universelt princip og teknik.
5. At oprette i alle lande, og sluttelig i alle store byer, et centralt kontor, hvor der er tilgængelige informationer om den gode viljes mænd og kvinders aktiviteter over hele verden; om de organisationer, grupper og partier, som også arbejder

ad tilsvarende linjer for international forståelse og rette menneskelige relationer. Derigennem vil mange finde frem til personer, som vil arbejde sammen med dem i forbindelse med deres specifikke bestræbelse for at fremme verdensenhed.

6. At arbejde, som mænd og kvinder af god vilje, med alle grupper, som har et verdensprogram, der tenderer til at slå bro over verdens uoverensstemmelser og nationale stridigheder og afslutning af racediskrimination. Når det viser sig, at sådanne grupper arbejder konstruktivt og er uden del i grove angreb eller aggressive aktionsformer, og drives frem af god vilje over for alle mennesker samt står uden for aggressiv nationalisme og partigængeri, da kan samarbejde med mænd og kvinder af god vilje tilbydes og frit gives.

Det forudsætter ikke nogen større indsats af forestillingsevnen at se, at hvis man gennemfører arbejdet med udbredelse af god vilje og skoling af den offentlige mening med hensyn til dens muligheder, og hvis man kan finde og organisere den gode viljes mennesker overalt i verden, kan (selv gennem en periode på fem år), meget godt opnås. Der vil kunne samles tusinder af mennesker af god vilje. Det er den første opgave. Den magt, der ligger hos en sådan gruppe, støttet af den offentlige mening, vil være overvældende. De kan opnå fænomenale resultater.

Hvordan udnyttes styrken af denne gode vilje, og hvordan udnyttes viljen til at etablere rette menneskelige relationer? Det vil vokse ud af det arbejde, der gøres og måden, hvorpå man møder de krav, som verdenssituationen stiller. Den skolede brug af magt i forbindelse med den gode vilje og med rette menneskelige relationer vil vise sig at være mulig, og den nuværende ulykkelige tilstand i verden kan ændres. Dette vil finde sted, ikke ved hjælp af fortidens sædvanlige krigeriske forholdsregler, eller en aggressiv eller velhavende gruppes påtvungne vilje, men ved hjælp af den skolede offentlige menings vægt – en offentlig mening, som hviler på god vilje, på intelligent forståelse af menneskehedens behov, på en beslutning om at skabe rette menneskelige relationer og på en erken-

delse af, at de problemer, som menneskeheden i dag står overfor, kan løses ved hjælp af den gode vilje.

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Register

A

Absolutte, det, 87
Abstrakte, det, 87
Afrika, 92, 101-105, 160
Allierede, de, 24, 29
Animisme, i Afrika, 102
Ansvarlighed, over for medmennesker, 50, 58, 63
Antisemitisme, 92, 93, 97, 108
Apostle, de tolv, 114
Arbejde –
 kapital og beskæftigelse, problemet vedrørende, 67-82
 og –
 kapital, 31, 77
 separatisme, 91
 rettesnor for menneskeheden, 78
 som en magt, 73-78
Arbejderbevægelsen, 75-77
Arbejdere, udnyttelse af, 74
Arbejdsløshed, 81
Asocial opførsel, 51
Atlantehavserklæringen, 48
Atma, 131
Atmosfære, i skole og hjem, 50-51
Atomenergi –
 anvendelse, 67-68
 rolle, 80-81
Australien, 19

B

Begær, 78-79
Beskæftigelse, arbejde og kapital, problemet vedrørende, 67-82
Bevidsthed –
 menneskelig, udvikling af, 11-12
 om samarbejde, 49
 verdens-, ny, 28
Bhagavad Gita, citat, 132
Bibelen, 119

Borgerskab –
 godt, tegn på, 17
 og jøder, 93, 96, 99
 Se også: Medborgerskab; Verdensborgerskab.
Brahma, 87
Britisk commonwealth, 31, 34, 48, 69, 88
 Se også: Storbritannien.
Broderskab, af mennesker, 17, 27, 82, 91, 98, 120, 137-138, 165
Buddha, 13, 52, 113, 119, 139-140, 150-151
Buddhisme, 95
Buddhistiske skrifter, 121
Bøn og meditation, 145, 148
Børn –
 fremtidsplan, 52-64
 nuværende ungdomsproblem, 40-44
 problemer, generelle, 37-65
 udnyttelse af, 74
 umiddelbare behov, 44-52

C

Centre, guddommelige, to store, 147
Civilisation –
 definition, 41
 den nye, 61
 og –
 kultur, 43, 56-57
 undervisning, 56, 59, 61
 værdier, 42

D

Demokrati, 61-62, 68
Den gamle af dage, 143
Disciplin, 31, 51, 146
Dogmer og kirkerne, 117, 118-120

Doktriner –
og kirkerne, 117, 118-120
Østens, virkningen af, 121

E

Energi, 148
England, 20
Se også: Storbritannien.
Enhed –
faktorer der forhindrer, 159
intern, 32
international eller verdens-, 16,
61-62, 155-167
menneskelig, 82
nødvendig, 61, 163-164
opnåelse af, 163-167
skole børn til, 55, 56
Enkelhed, 65
Esoterisme, 145
Evolution, 87, 132, 142-143

F

Fader, den ene, 43, 82, 87
Fadervor, 147
Fagforeninger, 73, 76
Familien, 16
Fascisme, 45, 49
Fest, menneskeheden, 151
Se også: Påskefest; Wesakfest.
Flokbevidsthed, 24
Folkeskole, rolle, 56-57
Folkevandring, og krig, 47
Forbedringer, menneskets stræben
efter, 16
Fordomme, 113
Forståelse, 50-51, 55
Forældreskab, skoling til, 55
Frankrig, 19, 20, 22-23, 30, 88, 90,
159
Fred, 110, 137, 141, 152, 155-158
Frelse, 120, 124
Frihed –
fra –

diktatur, 29
fordomme og racisme, 50
nød og mangel, 155, 161
krav om, 75
krise, 34
menneskelig, 29
og –
egne interesser, 31
selvvalgt disciplin, 31
pressens og radioens, 29
princip, 75
raceminoriteters, 105-107
religions-, 29, 120
tankens, 121
til at rejse, 164
ytrings-, 29
Friheder, de fire, 48, 77, 157, 165

G

Genopbygning, verdensomfattende,
43
Geografi, undervisning i, 47-48
God vilje. *Se:* Vilje, god
Gode, det, for borgere og nation, 18
Godhed, åndelig værdi, 43
Grundlov, amerikansk, 48
Gruppe – Grupper –
bevidsthed, 24
relationer, rette, 51
store, efter anden verdenskrig,
155
Grækere, og verdenskrigen, 99
Gud –
definition, 127
én, 87
erkendelse af, 143
immanent, 130, 131-132, 138,
141, 145, 146, 148, 152
kendsgerningen om, 115, 131-
132
menneskets fortolkning af, 119
og –
Buddha, 152

- Gud – fortsat
 og – fortsat
 Kristus, 152
 åndeligt Hierarki, 152
 rige, 82
 skaberen, 139
 transcendent, 130, 131-132, 137,
 138, 139, 141, 145, 146, 148,
 152
 universelt sind, 140
 vilje, 32, 136, 139
 Guddommeligt kredsløb, 13
 Gudesønner, 40
 Gudsriget, 82, 125, 136, 140, 147,
 157
 Gylden –
 regel, 58
 tidsalder, 81
- H**
- Had, nationalt, og racisme, 20
 Helvede, 132, 133
 Hierarki, det åndelige, 13, 82, 124-
 125, 134, 138, 139, 141, 142,
 145, 146, 150, 151, 158
 Himlen, 132, 133
 Hindu, 84, 95
 Hinduistiske skrifter, 121
 Historie –
 betingende ideer, 58
 Bibels, 120
 fremtrædende figurer, 59
 helte, 47
 hovedpunkter, 47
 italiensk stats, 29-30
 lærepenge, 21-22, 37, 62, 63-64,
 74, 84
 menneskehedens, 40
 og –
 geografi, 47
 undervisning, 57, 60, 62
 polsk folks, 28
 proces, 86-87
 teorier om, 47
 undervisningsform, ny, 46-48, 58
 urgammel, 139
 Hitler, 93
 Holdning, konkurrencepræget, 49
 Humanisme, og raceminoriteter, 84
- I**
- Idealer, definition, 20-21
 Imperialisme, 19, 90, 162
 Indien, 48, 84, 160
 Instinkt, 56, 62
 Instinktiv reaktion, hos unge, 56
 Integration, trefoldig, 63
 Intellekt, 56, 62
 Intellektuel evne, hos unge, 56
 Intelligens, aspekt af guddommelighed,
 139
 International – Internationale –
 enhed, problemet vedrørende,
 155-167
 minoriteter, 88
 tænkning, 16-17, 19, 20
 uenighed, årsag til, 17-18
 Intuition, 56, 62
 Invokation –
 den store, 152-153
 og evokation, 145, 146-150
 tre former for, 146
 Isolationisme, 19, 31, 33
 Italien, 20, 29-30
- J**
- Japan, 20
 Jehova, 96
 Jøder –
 i –
 Det gamle testamente, 97-98
 middelalderen, 99
 USA, 99-100
 livsmønster, 99
 og –
 ikke-jøder, 94-95, 96-100

- Jøder – fortsat
 og – fortsat
 kristne, 98
 materialisme, 93, 95
 religion, 95-96
 rette menneskelige relationer, 98-99
 separatisme, 92, 93-98
 verdenskrigen, 99
 orientalerne i inderste væsen, 93
 ortodokse, 96
 racemæssige forpligtelser, 96
 reaktionære, 94
 som forretningsfolk, 93
 vandrende, 97
 Jødisk problem, 84, 92, 92-100
- K**
- Kapital –
 arbejde og beskæftigelse, problemet vedrørende, 67-82
 og arbejde, 76-81
- Kapitalisme –
 18. og 19. århundredes, 74
 middelalderens, 74
 system, 70-76, 159
 verdensomspændende, 70-73, 162
- Kilde, menneskeåndens tilnærmelse til, 115
- Kina, 160
- Kirke – Kirker –
 fejltrin, 38, 39, 42, 115-152
 fornyelse, 141-143
 fundamentalisme, 39
 første kristne, opdeling, 121-125
 græsk ortodoks, 121, 123
 materialistiske og politiske ambitioner, 79, 117-118, 121-122
 muligheder, 125-130
 og –
 den nye verdensreligion, 143-153
 undervisning, 39
 østerlandske religioner, 128
 problem, 115-153
 protestantisk, 39, 121, 123-124
 romersk katolsk, 39, 122-123, 129-130, 156
 skrifter, 118-119
 som kapitalistiske systemer, 156
 væsentlige sandheder, 130-141
- Konfucius, 52
- Konkurrence, 49, 79
- Korset, 119
- Krig –
 forhindring af, 46
 og –
 folkevandring, 47-48
 økonomi, 155
 resultater af, 15, 47, 125-126
 virkning på børn, 44-45
 årsag til, 12-13, 17-21, 42-43, 70-71, 73
- Krigen 1914-1945, 19-20, 47, 70, 128
- Krishna, 13, 52
- Kristen tid, 114
- Kristendommen –
 definition, 115
 natur, 121
- Kristne, og jøder, 98
- Kristus –
 appel, 127-128
 arbejde, 79
 arbejde under, 149
 bevidsthed, 111, 120, 124, 135, 136, 138, 142, 145
 budskab, 140
 den store lærer, 140
 disciple af, 13, 114, 134-135
 enestående rolle, 52, 124-125
 forbindelse med, 125
 forudsigelse, 157
 frelst af, 124
 hensigt og sandhed, 117, 120

- Kristus – fortsat
kendskab til, 123
lever og leder, 115, 127-128,
134, 135
lære, 120
menneskehedens tilbagevenden
til, 117
mennesket, 138
modarbejdes af kirkerne, 38
og –
esoteriske grupper, 145
god vilje, 114
gudsriget, 116-117, 125, 147
Hierarkiet, 125, 134-136, 147,
150
jøderne, 96
kærlighed, 152
menneskehedens fest, 151-152
opmærksomhed tiltrækkes, 127
som han virkelig er, 39
tilsynkomst, 111, 114, 135-136
tro på, 117
virkelig tjeneste for, 142
åndelig påvirkning, 13
- Kræfter, lysets, 19, 33
Kultur. *Se*: Civilisation.
Kunst, 48
Kærlig forståelse, 65
Kærlighed, et aspekt af guddom-
melighed, 139
- L**
La'otse, 52
Levestandard, vestlig, 41
Levevis, intelligent, 16
Lighed, mellem lande, 32
Litteratur, 48
Liv –
det rette, 38
evigt, en kendsgerning, 132-133
Livet –
Vestens tilnærmelse til, 163
Østens tilnærmelse til, 163
- Livsform, skole børn til den rette,
38
Loven om –
evolution, cyklisk, 87, 157
genfødsel, 132-135
karma, eller årsag og virkning,
132-135
tilbud og efterspørgsel, 71, 76,
78
- M**
Magna Carta, 48
Mantraer, 147
Maskinalder, 74, 75
Massetænkning og -reaktion, 21
Materialisme –
afvises af dybt åndelige menne-
sker, 124-125, 161
den nye tidsalders, 78
Frankrigs, 22, 159
historiens, 42-44, 46-47
jødernes, 93
kristne kirkers, 79, 117-118
minoriteters, 88-92
og –
børn, 41-44
muhamedansk tro, 121
nationalisme, 88-90
separatisme, 85
videnskabens tidsalder, 75
overgang fra, 80, 82
romersk katolsk kirkes, 122
USA's, 30
verdens deling som resultat af,
70-72, 78-80, 159
- Medborgerskab –
det rette nationale, 20
vægt på højere værdier, 20
Se også: Borgerskab; Verdens-
borgerskab.
Meditation, 145, 147, 148, 149
Mellemøsten, 162

- Mening, offentlig –
 og –
 god vilje, 112, 114, 165, 167
 minoriteter, 91
 negre, 107
 oplyst, 91
 præge, 21, 167
 påvirkes af mennesker af god
 vilje, 114
 verdensomspændende, 109-110,
 163-164, 165
- Menneskehed –
 den ene, 18, 21, 47, 49, 62, 64,
 110, 137
 ny, 12
- Menneskeheden – Menneskeheden –
 betydning, 157
 definition, 33
 fejltrin, 84-85
 fest, 151
 fremtid, 39-40, 68-69, 158-159
 historie –
 tidlige stadier, 16
 udtryk i dag, 16
 normen for, 77
 og –
 civilisation, 41
 separatisme, 108
 åndelighed, 129
 planlægge for, 91
 Polens forhold til, 29
 psykologisk problem, 31-32
 skæbne, 11
 som en –
 bevidst kendsgerning, 16-17
 helhed, 70, 145, 162
 udvikling af, 16-17, 143
 vaner, 43
 verdensdisciplen, 33
 åndelig tilstand, 33, 156
- Menneskelig – Menneskelige –
 bevidsthed, udvikling af, 11-12
 frihed, 29
 relationer, forkerte, 53
 rettigheder, 75
 udvikling, 11-12, 40
- Mennesket – Menneskets –
 enhed, 82
 guddommelighed, 81, 136, 137, 157
 indre holdning, 144
 Kristus fødes i, 136
 selvoptagethed, 17, 18-19
 sind, 139
 sjæl, 130
 skaberånd, 48
 skæbne, 12
 som en enhed, 16
 ånd, 62, 116, 132
- Mestre, visdommens, 134, 135
- Minoriteter –
 internationale, 88
 løsningen, 108-114
 nationale, 88
 og separatisme, 108-114
 problem, 83-114
 store grupper, 88-108
- Modenhed og umodenhed, nationer-
 nes, 18-19
- Muhamedansk religion, natur, 121
- Muslim, 84
- Mysterier, genoprettelse, 136
- Mysticisme, 102
- Mystiker, praktisk, 38
- Mystisk »perception«, 40
- Mål, verdens, 16
- N**
- Nationalisme –
 konsekvenser af, 86, 88-89
 national tankeform, 17
 og isolationisme, 19, 159
- Nationer – Nationers –
 betydning for menneskeheden, 157
 De forenede (FN), 24, 46, 64,
 90, 111, 113, 155, 156, 158,
 159, 161-163

- Nationer – Nationers – fortsat
 historie, 21, 47
 intern enhed, 32
 isolationisme, 18-19
 mental holdning, 17-18
 nationalisme, 17-18, 86
 og verdens splittelse, 159
 opgave, 33-35
 psykologiske svagheder og komplekser, 15-35
 raceminoriteter, 86-87, 99
 rehabilitering, 15-35
 renselsesproces i, 34
 separatistiske holdninger, 21, 63
 sjæl, 15, 17
 skæbne, 45
 vekselvirkning mellem, 17
- Naturreg, fjerde, 137
 Naturtilbedelse, i Afrika, 102
 Nazisme, 45
- Negre –
 behandling, 31, 83, 160
 diskrimination mod, 105-108
 i –
 Afrika, 92, 100-105
 den vestlige verden, 105-108
 USA, 84, 92, 103, 105-108
 Vestindien, 103
 og –
 blandede ægteskaber, 107-108
 mysticisme, 102
 problem, 92, 100-108
 slaveri, 101, 105-106
 udnyttelse af, 101
- O**
 Onde, det, 85, 142
 Opdragelse –
 og sjælen, 60
 til verdensborgerskab, 53, 62, 65
Se også: Uddannelse; Undervisning.
 Opfattelse –
 og anvendelse af indtryk og ideer, 58-59
Se også: Perception.
 »Oplyste, den,« 140
 Ortodoks kirke, græsk, 121, 123
 Oversanselige emner, videnskabelig erkendelse af, 145
- P**
 Palæstina, 93
 Penge –
 kærlighed til, roden til alt ondt, 78-79
 og kirkerne, 117
 Perception –
 mental, 140
 mystisk, 40
Se også: Opfattelse.
 Pionerånd, 42
 Planen, 128-129, 130, 146, 152
 Polen, 20, 28-29, 30, 159
 Politik, og kirkerne, 117
 Problemet med –
 international enhed, 155-167
 kapital, arbejde og beskæftigelse, 67-82
 kirkerne, 115-152
 psykologisk rehabilitering af nationerne, 15-35
 raceminoriteter, 83-114
 verdens børn, 37-65
 Proletariat, i Rusland, 77
 Psykologi, inden for undervisning, 58
 Psykologisk – Psykologiske –
 integration, 16
 mål –
 international – internationale –
 enhed, 16, 33
 relationer, Frankrigs, 22-23
 nationers interne problemer, løse, 16, 33
 problem, menneskehedens, 31-32

- Psykologisk – Psykologiske – fortsat
 rehabilitering af –
 nationerne, 15-35
 unge, 44-45
 Pædagogisk bevægelse, ny, 40, 65
 Påske, 134
 Påskefest, 150
- R**
- Raceminoriteter, problemet med –
 internationalt, 88-90
 jøder, 92-100
 negre, 31, 69, 75, 84, 100-108
 og –
 den gode viljes ånd, 110-114
 mangel på uddannelse, 83
 nationalisme, 83
 separatisme, 85
 økonomisk uro, 83
 årsager, 83-84
 »Regnsky af ting som kan vides,«
 131
 Relationer, rette menneskelige –
 etablering af –
 alternativ til tilintetgørelse,
 158-159
 del af guddommelig hensigt, 35
 er åndeligt, 159
 fred baseret på, 110, 141, 157,
 158
 føderationer for, 70
 hindringer for, 32, 46
 løsning på store problemer i
 verden, 109-110
 menneskehedens sikkerhed af-
 hænger af, 68
 millioner af mennesker arbej-
 der hen imod, 161, 165-
 167
 mulighed for, 43
 nu mulig, 80-81
 ny politik vil være baseret på,
 165
 næste skridt fremad for men-
 neskeheden, 19, 32, 160-
 161
 nødvendig for fred, 46
 og –
 Kristus, 136
 minoriteter, 83
 sandt udtryk for broderskab,
 137
 mellem nationer, 77
 mål for menneskeheden, 32-33,
 46, 109, 110
 og –
 jøder, 98
 negre, 100-105
 offentlig mening, 165
 praktisere, 81
 uddannelse, 24, 49, 60, 62-63
 undervisning, 34, 38, 58, 65, 68, 165
 verdensgruppe står for, 165
 verdensopinionens interesse for,
 109
 videnskaben om, 58, 63
 Religion – Religioner –
 kan forene nationer, 46
 ren, 32, 156
 sammenlignende, 120, 144
 sand, 57
 universel, 144
 verdens- –
 definition, 130
 ny, 65, 129, 130, 131, 134,
 141, 143-153
 væsentlige sandheder, 130
 østerlandske, negativitet, 121
 åbenbaring, 131
 åndelig erkendelse, 131
 Renæssance –
 kulturepoke, 52
 kunstens, 48
 åndelig, 44, 49
 Ressourcer, verdens, 68, 70-73,
 155, 161-162, 164

Rettigheder, lige, 109
Revolution, den franske, 48
Roosevelt, Franklin D., 161
Rusland, 26-28, 34, 48, 77, 88, 90,
159, 162
Se også: Sovjetunionen.

S

Salmer, Davids, 96
Sand religion, 57
Sandhed, åndelig værdi af, 43
Selvet, 131
Selviskhed, 19, 43
Separatisme –
 genopbygning efter, 45
 holdninger, 17-22, 49, 57, 64, 69
 i historisk perspektiv, 46-47
 jødernes, 92, 95, 98-99
 kapitalistisk systems, 73
 nationers, 20, 21, 23-24, 25
 og –
 god vilje, 111, 113
 negre, 92
 raceminoriteter, 84-87, 94-95
 Rusland, 69
 verdensenhed, 128, 164
 resultater af, 128
 stor synd eller kætteri, 13, 85-87,
 89, 90-91, 92, 108, 164
 undervisningens, 41-44
Sikkerhed, verdens, 20
Sind, funktion, 54
Sjæl, 60, 130, 145
Skrifter, fortolknings troværdighed,
119
Skæbne, menneskelig, 11, 12
Skønhed, åndelig værdi af, 43
Slaveri, 75, 101
Social organisation, 58
Sovjetunionen, 68-69, 88
Se også: Rusland.
Spanien, 30, 88
Spiritister, 145

Sri Krishna, 119, 132
Storbritannien, 24-26, 29, 30, 90,
159, 160, 162
Se også: Britisk commonwealth;
England.
Stormagter, 45, 69-70, 90, 109, 161
Strejker, 76
Suverænitet, 159
Sydafrika, 19
Sydamerika, 90, 162
Synd, separatismens, 13, 85-87, 89,
90-91, 92, 108, 164

T

Telepati, 148
Telepatisk kommunikation, 145
Teologi, 119
Testamente, det –
 gamle, 96-97, 119, 132
 nye, 96
Tidsalder –
 dampens, kapital og arbejde, 77
 den ny, 39, 78, 80, 114
 videnskabens, kapital og arbejde i,
 75, 77-78
Tilbud og efterspørgsel, loven om,
71, 76, 78
Tilnærmelse – Tilnærmelser –
 af menneskeheden til Gud, 39-
 40, 115, 131, 148-152
 cykliske, 138
 guddommelige, 138-142, 158
Trehed, grundlæggende, 62
Tyskland, 20, 23-24, 29
Tænkning –
 abstrakt, 56
 international, 16-17, 18
 national, 17-18, 64
 separatistisk, 17-22
 skabende, 121
 umoden, 18-19
 universel, 64
Tålmodighed, 50

U

Uansvarlighed, verdens, 19

Uddannelse –

af masserne, 76

fremtidens, 37-65

og –

fagbevægelsen, 76

skabende anlæg, 59

Se også: Opdragelse; Undervisning.

Udnyttelse, økonomisk, 70-82, 85

Udvikling, menneskelig, historisk set, 11-12

Udødelighed, 132-133, 145

Umodenhed, nationers, 18-19

Undervisning –

af –

hele mennesket, 39

masserne, 52-53

den nye, grundtone, 65

dyb åndelig virksomhed, 39

fremtidens, 68

løsning på verdens problemer, 82

nuværende, materialistisk, 41-43, 58

og –

psykologi, 55-58

verdens udvikling, 53

opfattelse af ideer, 58

proces, 34, 54-56

på læreanstalter og universiteter, 57

separatistisk, 41-44

system, internationalt, 61

under kirkens auspicer, 39

åndelig virksomhed, 39

Se også: Opdragelse; Uddannelse.

Unge, psykologisk rehabilitering, 44-45

Universel – Universelt –

religion, 144

sind, Gud som, 140

tro, 141

tænkning, 64

Universiteter, rolle, 57

USA, 19, 29-33, 34, 47-48, 69, 84, 88, 90, 92, 100, 159, 160, 162

V

Vej –

evolutionens, 132

genopstandelsens, 127

oplysningens, 140

Verden, én, 18, 33

Verdens –

fred, undervisning i, 61

mål, 16

splittelse, årsag til, 17-22, 159-163

Verdensborgerskab –

et mål, 53, 65

i alle nationer, 159

ikke vægt på, i vor tid, 41-42

kvalifikation til, 136

og undervisning, 56

skoling til, 20, 53-58

unge lydhør over for, 62

Se også: Borgerskab; Medborgerskab.

Verdensdisciplen, 33

Verdensreligion, den nye, 65, 129, 130, 134, 141, 143-153

Verdenstjenere, den nye gruppe af, 13

Vesten, opfattelse af tilværelsen, 163

Viden –

funktion, 54

fører god vilje ud i livet, 112-113

i Rusland, 26

negres, udvikling af, 103

og –

fremskridt, 141-142

undervisning, 54-55

okkult, i Afrika, 102

opnået i tidligere civilisation, 43

visdom som en følge af, 55

Videnskab –
 om –
 invokation og evokation, 145-153
 politik, ny, 65
 statsvidenskab, ny, 65
 universel, 48
 Viktoriansk periode, kendetegn, 74
 Vilje, god –
 definition, 12
 erkendelse, 46
 fremme, 157
 fører til fred, 15-16, 110, 137, 152
 metode, 12
 muligheder, 158
 mænd og kvinder af, 15, 24, 34, 35, 68, 79-80, 81, 109, 111-114, 161, 163-167
 og –
 harmoni, 61
 undervisning, 61, 112, 157-158
 praktisk, 160
 samarbejdende, 65
 som en guddommelig energi, 139, 157
 tilkendegivelse af, 65, 137, 151
 verdens, 109
 ånd af, 23, 68, 110-114, 165-167
 Vilje, Guds, 32
 Viljen til det gode, 58
 Viljen til sandhed, 58
 Viljen til skønhed, 58
 Virksomhed, 16, 70-73, 79
 Visdom, 55, 139
 Værdi, individets, 49
 Værdier, 19, 42, 43, 44, 55

W

Wesakfest, eller Vaisakhafest, 150-151

Æ

Ægteskaber, blandede, 107-108

Ø

Økonomi, og krig, 155

Østen, 90, 163

Å

Åbenbaring, 131

Ånd –

 menneske-, 115, 116, 132

 skaber-, menneskets, 48

 udødelighed, 115

 vidnesbyrd om, 115

Åndelig – Åndeligt –

 betydning, 156, 158-159

 hierarki. *Se:* Hierarki, det åndelige.

 inspiration, 15

 magtcenter, 149

 menneske, 12, 43, 126-127, 129

 påvirkning, 13

 renæssance, 44, 49

 skabende tænkning, 121

 velfærd, 156

 virksomhed, 39

 vækkelse i Europa, 44

 vækst, 16-17

 værdier, 43, 55

Åndelighed, defineret, 156-157

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipel i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysning.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembé (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org